

Osnovna šola Marije Vere Kamnik, 1986-2006

**Zbornik ob 20. obletnici
obstoja šole kot popolne osemletke**

KAZALO

Uvod	5
Zgodovina naše šole	7
Marija Vera	11
Zgodovina naše šolske knjižnice	15
Šolski sklad	21
Projekti	23
Raziskovalne naloge	35
Raziskovalni tabori	39
Interesne dejavnosti	41
Spomini živijo	47
Kamenčki v mozaiku življenja	55
Oblikovali smo vas	65
Osnovno šolo smo uspešno zaključili	69

Slavnostna otvoritev šole - september 2003

Spoštovanemu jubilantu OŠ Marije Vere!

Počaščen sem, da lahko ob dvajseti obletnici delovanja vaše šole na Duplici izrečem nekaj uvodnih besed v vašem zborniku.

Ko se soočamo s časovnimi prelomnicami v delovanju pomembnejših ustanov našega mesta, ne moremo zaobiti izrazite in prepoznavne vloge, ki jo na vzgojno-izobraževalnem področju opravlja Osnovna šola Marije Vere na Duplici. Šola, ki jo krasi ime velike slovenske gledališke umetnice, je v teku zadnjih dveh desetletij, zlasti s posodobitvijo prostorov celotne stavbe ter njene okolice v zadnjih štirih letih, postala ena tistih vzgojno-izobraževalnih ustanov, ki se ponaša z najsodobnejšimi prostorskimi pogoji za izvedbo svojih programov. Pri tem nimam v mislih le povečanja kapacitet za vključitev otrok v obvezen šolski program iz šoli pripadajočega šolskega okoliša, pač pa tudi izkoristek prostora za izboljšanje kvalitete življenja otrok celega mesta Kamnik. Šola je odprla vrata poldnevniemu oddelku kamniškega vrta, v njenem okrilju se v prostorih, namenjenih športnim dejavnostim, odvijajo rekreativne aktivnosti tako za predšolske otroke kot tudi za šolarje, ki obiskujejo različne športne klube. Z urejeno okolico se šola, ki se ponaša z nazivom EKO-šola, zavestno trudi biti zgled ozaveščenega ravnanja z okoljem in naravo ter na ta način sobiva s krajem.

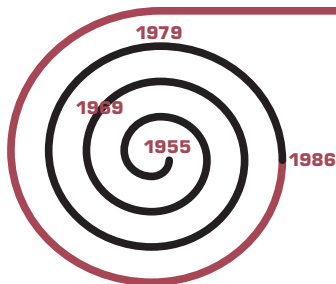
Z latinskim pregovorom "per aspera ad astra" - po trnovi poti do zvezd - šola svojim malim in mladim varovancem jasno sporoča, da se le s trdim delom, doslednostjo in vztrajnostjo pride do zelenega uspeha. Z vključenostjo v mednarodne projekte: MEPI, projekte "e-twinning", se šola zaveda, da je dandanes neobhodno potrebno seči preko lastnega plota in se s pomočjo najrazličnejših oblik povezovanja preverjati v družbi vrstnikov doma kot tudi v tujini, pri čemer gre šoli – kot v primeru projekta MEPI - bolj kot za golo tekmovalnost z drugimi, za pridobivanje novih veščin na podlagi notranje motivacije ter preseganja samega sebe.

Šola se zaveda svoje umeščenosti v okolje tudi na ta način, da tke vezi z različnimi generacijami prebivalcev mesta. Tako se je v zadnjem času lotila tudi zanimivega projekta prostovoljnega dela na temo medgeneracijskega sodelovanja.

Pri tem pa šola svojo vzgojno-izobraževalno vlogo ves čas izrisuje v tankočutnem posluhu za ciljno populacijo – to je za otroke. Z naravnostjo na potrebe slehernega učenca, ki marsikdaj niso le ozko vzgojno-izobraževalne narave, gradi šola od znotraj izjemno dragoceno vsebinsko podlago za življenje zaupanih ji otrok, ki se bo odražala kasneje pri pomembnih odločitvah v poklicnem in zasebnem življenju vsakega od njih.

Skupaj z vsemi vami, ki prispevate k temu, da je OŠ Marije Vere danes prijazna in uspešna kamniška šola, se veselim nadaljnjega razcveta vaše šole.

Župan Anton Tone Smolnikar

Dvajseta obletnica šole je priložnost, da se ozremo po doseženem v minulih letih in si poiščemo cilje, ki jim bomo sledili v prihodnje.

Vsaka šola išče svoje korenine. S tem zbornikom želimo vsaj bežno preleteti obdobje od začetnih korakov šolstva na Duplici do danes.

Pogled v preteklost je vedno zanimiv. Spomini oživijo. Spet zagledamo obraze. Spomnimo se sošolk in sošolcev, prve učiteljice in sodelavcev, ki so nas že zapustili.

Uspehov, na katere smo lahko ponosni, je veliko. Vse te uspehe lahko pripišemo v veliki meri tudi kvalitetnemu delu vodstva, učiteljem, učencem, staršem in krajanom.

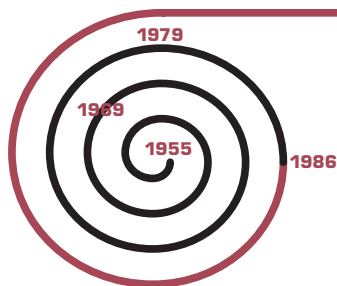
Da bi se zahtevam sodobnega šolstva ustrezno prilagodili, je OŠ Marije Vere v zadnjih letih pridobila nove materialne pogoje (nov prizidek, prenovo starega dela šole in zunanjo ureditev z otroškim igriščem in športnimi površinami). Vse to nam daje osnovo za kvalitetno izvajanje vzgojno izobraževalnega procesa.

Vsem, ki ste s svojim trdim delom in navdušenjem kakor koli prispevali k uspešnemu delovanju šole in njenemu ugledu v preteklih letih, se iskreno zahvaljujem in iskreno čestitam ob jubileju.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste nam pomagali zbirati gradivo, posredovati informacije ali slikovno gradivo, nam podarili del svojega časa in spominov ali kako drugače pripomogli k izdaji zbornika in pri organizaciji in izvedbi vseh dejavnosti ob obletnici šole.

*Violeta Vodlan, ravnateljica
Duplica, september 2006*

Kraj Duplica

Od povojnega obdobja do današnjih dni se je podoba Duplice dodobra spremenila. Starejši prebivalci tega kraja ga najbrž ne prepoznajo več. Duplica leži na terasnih zavojih na desnem bregu Kamniške Bistrice. Prvotno je bilo v kraju pretežno kmetijsko prebivalstvo. V drugi polovici 19. stoletja se je Duplica počasi spreminjala v industrijsko delavsko naselje. Prebivalci so se zaposlovali v industrijskih podjetjih Kamnika in novo ustanovljeni tovarni upognjenega pohišva na Duplici. Tovarna je bila zelo uspešna, leta 1921 je dobila novega lastnika ing. Remca. V času gospodarske krize je tovarna zašla v finančne težave, med vojno je bila požgana in uničena. Po vojni so jo obnovili, potem pa je prišla pod državno upravo in se od leta 1952 imenovala STOL.

Majhno industrijsko delavsko naselje, katerega prebivalci so bili po večini zaposleni v tovarni upognjenega pohišva Stol, se je po vojni razširilo v strnjeno naselje zasebnih hiš in blokovskih naselij. Prebivalci so bili zaposleni v številnih podjetjih, ki so se po vojni razvili v Kamniku. Kljub vsemu pa je bilo prebivalstvo Duplice vedno na svojstven način povezano s tovarno Stol, ki se je po vojni razvila v veliko industrijsko podjetje. Število prebivalcev je tako z leti naraščalo, zato se je temu primerno moralo organizirati izobraževanje otrok.

Razvoj osnovne šole je tako tesno povezano z razvojem in širitvijo kraja, ki je iz majhnega zaselka z leti naraslo v veliko naselje.

1. 1955 - 1969

Prvi razredi ...

Do leta 1955 so otroci obiskovali šolo v 3 km oddaljenem Kamniku. Zaradi intenzivne gradnje stanovanjskih hiš in blokov na desnem bregu reke proti severu in zahodu se je število prebivalcev Duplice povečalo. S tem se je povečalo tudi število učencev, zato so leta 1955, kot podružnico OŠ Frana Albrehta, odprli oddelka 1. in 2. razreda tudi na Duplici. Učilnico so dobili v stanovanjskem bloku št. 33, poučevali pa sta učiteljici Angelca Adamič in Marinka Gregorš. Pouk je bil celodnevni. Število učencev je vsako leto naraščalo.

V šolskem letu 1966/67 je bilo na podružnični šoli Duplica v dveh razredih in treh oddelkih 76 učencev, zato so v šolskem letu 1967/68 zaposlili še eno učiteljico Heleno Knaus. Pouk je potekal v treh izmenah, saj so imeli v bloku na razpolago še vedno samo eno učilnico. Tako se je v drugem polletju 1968/69 učiteljica Adamičeva s svojim razredom preselila v kulturni dom, v sobo, kjer je bila ljudska knjižnica.

Šola v stanovanjskem bloku št. 33

2. 1969 - 1979

Prva šolska stavba ...

21. julija 1969 je bila na Duplici velika slovesnost. Kraj Duplica je dobil prepotrebno šolsko stavbo za učence od 1. do 4. razreda. Šolsko leto 1969/70 je prvič potekalo v lastni šolski zgradbi. Šola je bila zgrajena s prispevki kamniških tovarn.

Otvoritev šole je bila zelo slovesna. Govor je imel predsednik občine Vinko Gobec, program pa so izvedli učenci Osnovne šole Duplica in učenci višjih razredov matične šole.

Upraviteljica šole je 21. marca 1969 postala Marinka Gregorš. Prve učiteljice dupliške šole so torej bile:

1. a – Marinka Gregorš
1. b – Štefka Medved
2. a – Angelca Adamič
2. b – Dragica Pirc
3. r – Neva Hotujec
4. r – Magda Rode

V šolskem letu 1969/70 je podružnično šolo na Duplici obiskovalo 175 učencev in učenk. V kroniki pa so zapisane težave takrat pretežno delavskega okolja, iz katerega so prihajali dupliški učenci: "Vzroki neuspeha na šoli so čustveno hladen dom, pomanjkanje nadzora, prezaposlenost in predolga odsotnost staršev, nerazvite delavske navade za dolžnosti šole, površnost, neprimerno okolje, nezainteresiranost staršev za napredek otrok, zlasti tam, kjer v domu vlada alkohol."

3. 1979 - 1986

Prvi prizidek ...

V naslednjih letih je število otrok naraščalo. Že sredi 70 let se v kroniki omenjajo težave s pomanjkanjem prostora za izvedbo celodnevne šole, krožkov, za delo učiteljev in predvsem telovadnico. **Septembra 1979 je šola dobila svoj prvi prizidek**, s katerim so pridobili še 8 učilnic. V šol. l. 1980/81 je šolo obiskovali že 330 učenk in učencev, ki so obiskovali pouk v 12 oddelkih v eni izmeni. To je bilo zdaj zaradi novega prizidka mogoče. Konec decembra 1979 je šola dobila tudi prepotrebno **telovadnico**.

Število otrok se je še povečevalo, posebej v letih 1983/84 in 1985/86. To je bilo povezano tudi z gradnjo blokovskega stanovanjskega naselja, ki je močno povečalo število prebivalcev. Nastala je potreba po novih šolskih prostorih, saj je bilo otrok že toliko, da bi kraj moral imeti lastno osnovno šolo. Do tedaj je bila to še vedno podružnična šola OŠ Frana Albrehta od 1. do 4. razreda. Višje razrede osnovne šole so učenci obiskovali v Kamniku.

Vodje podružnice:

Marinka Gregorš: od 1969 do 1983

Hari Praper: od 1983 do 1983

Božidar Pilej: od 1983 do 1986

Podružnična šola pred ustanovitvijo osemletke – leta 1985

4. 1986 ... in naslednjih 20 let ...

Samostojna osnovna šola ...

Potrebe po gradnji šole in osamosvojitvi so sprožile celo vrsto aktivnosti. Tako so januarja 1986 začeli z gradnjo prizidka, ki je bil končan avgusta istega leta in s tem so bili ustvarjeni vsi pogoji za ustanovitev samostojne osnovne šole na Duplici.

Z odlokom SO Kamnik je bila 16. julija 1986 ustanovljena Osnovna šola Duplica, ki se je 21. marca 1989 preimenovala v Osnovno šolo Marije Vere. Ravnatelj je postal Božidar Pilej. Prvič so otroci lahko v tem kraju obiskovali šolo od 1. do 8. razreda. Nič več voženj v Kamnik po končanem četrtem razredu. V kratkem času je bilo potrebno pridobiti učni kader za pouk na predmetni stopnji. Kljub nekaterim težavam so pričetek šolskega leta dočakali pripravljeni.

29. septembra, na takratni dan pionirjev, je bila tudi svečana otvoritev nove šole. V prvem samostojnem šolskem letu je osnovno šolo na Duplici obiskovali 759 otrok.

Vedno obstaja kakšen problem...

V vseh teh letih je pouk na Osnovni šoli Marije Vere potekal v dveh izmenah. Konec 90 let se je število otrok sicer zmanjšalo, vendar je dvoizmenski pouk zelo oteževal pedagoško delo. V kamniški občini smo bili edina šola, ki je še vedno imela pouk v dveh izmenah. Enoizmenski pouk zaradi prostorske stiske ni bil mogoč. Tako smo se spet znašli v prostorski stiski.

Že v šolskem letu 1999/2000 so se začele priprave za prizidek in nadzidavo šole.

Spet zidamo ...

Da bi rešili ta problem, pa tudi problem prihajajoče devetletne osnovne šole, se je leta 2001 začela gradnja prizidka. 7. septembra 2001 je bil položen temeljni kamen. To je bil prvi del gradnje, s katerim je šola pridobila devet novih učilnic. Leto kasneje so se učenci že vselili v nove prostore. Slavnostne otvoritve 18. septembra 2002 se je udeležil sam predsednik Republike Slovenije Milan Kučan.

Šola se je tako prostorsko kot organizacijsko in izobraževalno pripravljala na prihajajoči devetletni osnovnošolski program. In nov prizidek je bil zgrajen za predmetno stopnjo devetletnega programa.

Drugi del gradnje pa se je nadaljeval. Septembra 2002 so podrti najstarejši del šole, kar smo sicer opazovali z rahlo nostalgijo, saj je nekaj naših zdajšnjih učiteljev svoja prva leta šolanja preživelo prav v tej stari zgradbi. Vendar so na mestu starega zgradili štiri nove učilnice, multimedijško učilnico, knjižnico ter nove upravne prostore. Na slavnostni otvoritvi, ki je bila 5. septembra 2003, nas je nagovoril dr. Slavko Gaber, tedanji minister za šolstvo: "Čestitam vam in se vam zahvalim, vam gospod župan in vsem Kamničanom, zato da ste se zavedali pomena vlaganja v vzgojo in izobraževanje."

Ravnateljja:

Božidar Pilej: od 1986 do 1997

Violeta Vodlan: od 1998 dalje

Otvoritev šole – september 2002

Še šolska okolica ...

Potrebno je bilo urediti le še šolsko okolico. Tudi ta je zdaj urejena. V šolskem letu 2004/2005 smo lahko opazovali dela, v naslednjem šolskem letu pa so se naši učenci že potili na atletski stezi, najmlajši pa veselili na prikupnem šolskem igrišču.

Še nekaj o devetletnem osnovnošolskem izobraževanju...

V šolskem letu 2003/2004 smo na Osnovni šoli Marije Vere lahko pričeli z devetletno osnovno šolo. Že prej so

Otvoritev 2003

potekale intenzivne priprave, ne samo z gradnjo, pač pa tudi z izobraževanjem učiteljev, pripravo načrtov, organizacijo. Tako kot na ostalih šolah po Sloveniji smo z uvajanjem devetletne šole pričeli postopoma v prvem in sedmem razredu, ki se bo zaključilo v šolskem letu 2008/2009, ko bodo v devetletni program vključeni vsi učenci naše šole.

Devetletno osnovnošolsko izobraževanje prinaša veliko novosti. Otroci vstopijo v šolo leto prej, to je s šestim letom. Izobraževanje je razdeljeno v tri triade (prva od 1. do 3., druga od 4. do 6. in tretja od 7. do 9. razreda). V zadnji triadi poteka pouk pri matematiki, slovenskem in angleškem jeziku v nivojskih skupinah, učenci pa si lahko sami izberejo po dva izbirna predmeta.

Zagotovo pa bo v naslednjih letih prišlo še do kakšnih sprememb.

Andreja Vukmir

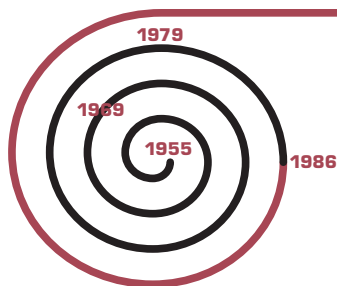
Šolsko otroško igrišče

16a
LJUBLJANSKA CESTA

OSNOVNA ŠOLA
MARIJE VERE
KAMNIK

Ljubljanska cesta 16/a

Z nastankom popolne osemletke na Duplici je šola dobila ime po veliki slovenski umetnici – gledališki igralki Mariji Veri, ki izhaja iz Kamnika, mesta, v katerem so živeli in delovali številni umetniki v preteklosti in se kot umetniško mesto lahko pohvali tudi danes.

Mladost

Umetnica Marija Vera se je kot Franciska Xaveria Maria Eppich rodila 22. 11. 1881 v hiši na Glavnem trgu v Kamniku kot najmlajša izmed petih otrok Jakoba in Marije Eppich, rojene Legat. Njen oče je bil kočevski Nmec, ki je sredi 19. stoletja v Kamniku kupil hišo ter tu živel kot premožni hišni posestnik in gospodar. Toda že pri trinajstih letih je dekle postalo sirota brez staršev in kot je razlagala kasneje, je tragično občutje sveta, ki ga je ob tem začutila, postalo pristno in osebno, kar so kasneje pri njej kot igralki še zlasti cenili.

Prav zaradi smrti svojih staršev se je Marija Vera preselila k stricu v Lipico. Leta 1901 je maturirala na Cesarsko-kraljevem ženskem učiteljsčju v Gorici in sprva poučevala v dvorazrednici na Pliskovici, nato pa v Štanjelu na Krasu.

V vsem tem času je pogosto zahajala v gledališče ter se gibala v družbenih krogih goriške inteligence. Že takrat pa je bila trdno odločena postati igralka, kar je razvidno tudi iz zapisa v njenem dnevniku: *“Tam v svetu luči, tam se od nekdaj lesketa moj življenjski cilj, tja me vleče ... Šla bom kmalu, kmalu tja, kamor me žene usoda, tja, kamor spada lepo, siromašno dekle brez staršev, v ta veliki svet brez usmiljenja – vendar poln greha.”*

Umetniška pot: Dunaj

Pri 23 letih je odpotovala na Dunaj in se sestala s profesorjem na tamkajšnjem konservatoriju ter se naslednje leto zavestno poslovala od Krasa. Ker je bila brez premoženja, je na Dunaju sprejela službo učiteljice in si priborila prostor na eni najboljših

Spominska plošča Mariji Veri na rojstni hiši v Kamniku

gledaliških šol v srednji Evropi. Tu so jo že po prvem letu ocenili kot enega največjih talentov, kar so opazili tudi gledališki kritiki ob njenih prvih igralskih nastopih, in v njenem spričevalu ob koncu šolanja so bile same odlične ocene.

Zürich

Prva pot je mlado Kamničanko vodila v Zürich, kjer si je nadela umetniško ime Marija Vera in se že s prvimi vlogami tragedinj izkazala kot velik igralski talent.

Jeseni 1908 se je poročila z baronom Ottom Juliusom von Osten-Sacknom iz Latvije, naslednje leto rodila hčerko Mario Luiso, a že kmalu po njenem rojstvu nadaljevala svojo gledališko pot v Zürichu. Iz tega obdobja izstopa še zlasti

njena vloga Hedde Gabler iz istoimenske Ibsenove drame, s katero je doživela uspeh tako pri kritiki kot pri občinstvu. Do leta 1910 je Marija Vera v Zürichu odigrala 19 – večinoma "herojskih" vlog.

Mannheim

Pot jo je nato vodila v Mannheim in v letih pred 1. svetovno vojno v Berlin, ki pomeni vrh v igralkini bogati karieri. V ta čas sodi tudi sodelovanje Marije Vere pri filmu Grof Bismarck, kjer je igrala cesarico Evgenijo, vendar je bila filmu zelo nenaklonjena, saj je bila to po njenem mnenju "izmaličena umetnost, kajti pravemu igralcu bo ostal vedno glavno izrazno sredstvo govor", film pa je bil tedaj le pantomima.

Prva svetovna vojna in leta po njej

Prvi dve leti vojne je Marija Vera preživela v Gradcu, kjer pa so bile na gledališkem repertoarju predvsem burke in operete, kar ni bilo ravno po njenem okusu, nato pa v Innsbrucku.

Leta 1916 je odšla v Gdansk, saj se je kasneje mislila pridružiti svoji družini, vendar do tega ni nikoli prišlo. V tamkajšnjem gledališču je spet zablestela kot velika tragedinja.

Poleti 1918 je igralka nato gostovala po razdejani Nemčiji in se še pred koncem vojne umaknila v Švico.

Igralka sama je izjavila, da je sprejela angažma v Baslu, da se je nekoliko odpočila po napornem delovanju v Gdanku. V tem času se je končala 1. svetovna vojna, oblikovale so se nove države, med njimi tudi Kraljevina Srbov, Hrvatov in Slovencev, kjer bil opazen razmah na področjih družbenega življenja, med drugim tudi v umetnosti. Nova država je odločilno spodbudila razvoj gledališke dejavnosti in iz tujine pritegnila mnoge uspešne ustvarjalce, med drugimi tudi Marijo Vero, ki ji je med vojno umrl mož. Tako je sprejela ponudbo gledališča v Sarajevu, kjer je nastopala v sezoni 1919/20. Nato se je še z nekaterimi drugimi slovenskimi igralci odpravila na umetniško turnejo po Jugoslaviji – v Dubrovnik, Novi Sad, Beograd, na Bled in v Rogaško Slatino.

Po dveletnih pripravah je 1921 poslala redna članica Narodnega gledališča v Beogradu in kritika jo je sprejela zelo naklonjeno.

Ljubljana

Že naslednje leto pa igralko Marijo Vero povabi k sodelovanju Narodno gledališče v Ljubljani, kjer se je predstavila z nekaterimi vlogami, v katerih je blestela že na nemških in švicarskih odrih. V tem času se je lotila tudi režije, za kar je tako pri kritikih kot pri občinstvu požela veliko priznanje.

V sezoni 1928/29 si je prizadevala za repertoar, ki bi ustrezal njenemu načinu interpretacije, a zaradi svojih let je morala sprejemati namesto lepih junakinj materinske vloge in naenkrat se je zdelo, "kot da prihaja iz drugega sveta in drugih dob", kot je o njej zapisal Vladimir Bartol.

Pod Rožnikom si je Marija Vera začela graditi samotno vilo s stolpom in od tedaj se je vedno bolj odmikala družabnemu življenju. Njenih vlog je bilo z vsako sezono manj, a bile so prepričljive in igralka je še vedno blestela z njimi.

Leta 1934 je slovesno proslavila 25-letnico svojega umetniškega dela in ob tej priložnosti dobila tudi državno priznanje – red sv. Save IV. stopnje. Ob tej priložnosti so jubilancki tudi časopisi namenili precej pozornosti.

A čas igralkinega jubileja ni bil ravno idiličen, svetovna gospodarska kriza je v teh letih prizadela tudi Jugoslavijo in ljubljansko gledališče je v tridesetih letih doživljalo korenite spremembe. Mnoge ljubljanske uprizoritve tega časa so odpirale nove, žgoče teme – o nacionalizmu in vojni, o izzivih modernizacije in vrednotah tradicije. Gledališki program je Mariji Veri ponujal zelo omejene možnosti in mnoge njene vloge so šle neopazno mimo občinstva. Vse do 2. svetovne vojne tudi ni več režirala. V naslednjih letih je občasno spet zaslovela z vlogami, ki so ji bile že od nekdaj pisane na kožo, a teh ni bilo na pretek. Vendar je z vsako od njih požela hvalo gledaliških kritikov in občinstva.

Zadnja vloga, s katero je Marija Vera pred vojno spet zablestela, je bila Gertruda v Shakespearovi tragediji Hamlet

in poročevalec v reviji Dom in svet Anton Vratuša je leta 1940 zapisal: *“Težko je najti igralko, pri kateri bi bili kretnje in besede in izraz v taki skladnosti, kakor so v vlogah Marije Vere.”* Vendar je bilo ozračje napeto, kajti v Evropi je že divjala vojna.

Druga svetovna vojna

Marija Vera se je po enoletni odsotnosti ponovno vrnila na oder jeseni 1941, ko Jugoslavije ni bilo več. Zaradi vojne je bilo za kratek čas zaprto tudi ljubljansko gledališče, a že teden dni po prihodu italijanske vojske je Drama kot edino slovensko gledališče ponovno odprla svoja vrata. V tem času je bilo uprizorjenih največ slovenskih del doslej, seveda pa obdobje vojne ni bilo ravno naklonjeno umetnosti. Marija Vera je nastopala le občasno, bilo ji je 60 let in za njo je bilo več kot dvesto vlog. Že vrsto let je bila najstarejša članica ansambla. Lahko bi se upokojila, a želja po igranju je bila v njej močnejša od starosti, bolezni in vojnih razmer. S kapitulacijo Italije in prihodom Nemcev v Ljubljano so

se kulturne razmere še poslabšale. V programu ljubljanske Drame so ponovno uvrstili več resne evropske dramske literature, posebno mesto pa je bilo dodeljeno slovenski. Marija Vera je bila spet bolj dejavna, okrepila se je celotna gledališka dejavnost in naraščal je obisk predstav.

Povojna leta

Maja 1945 je bila gledališka sezona zaradi konca vojne prekinjena in na Slovenskem je prišel čas velikih sprememb, tudi za Marijo Vero, ki je še vedno nosila aristokratski naslov “baronica von Osten-Sacken”. Meščanska kultur z vsem svojim bliščem se je morala umakniti socialistični. Mnoga priznana dela slovenske in svetovne dramatike so se morala umakniti z gledaliških odrov, uprizarjali so samo dela, ki so imela “sodoben akcent”, kot je bilo zapisano v zapisniku sestanka umetniškega dramskega in opernega sestanka leta 1949.

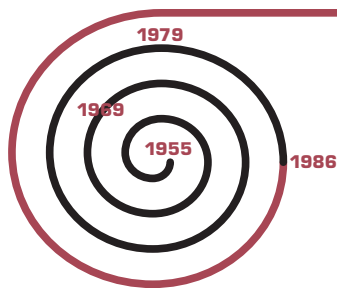
Vendar se je na oder ljubljanske Drame postopoma vračala tudi klasika in prav ta je pritegnila največ obiskovalcev. Marija Vera je še vedno nastopala, čeprav je bila s svojim življenjskim slogom daleč od tipične predstavnice socialistične kulture. A kljub vsemu so priznavali veličino njenega umetniškega dela, za kar je dobila najprej priznanje Ministrstva za prosveto, čez dve leti, leta 1951, pa še Prešernovo nagrado. Leta 1945 je bila imenovana za redno profesorico Akademije za igralsko umetnost, kjer je poučevala dramsko igro in umetniško besedo. Še vedno je precej nastopala.

Poseben kulturni dogodek v ljubljanski Drami pa je bila leta 1947 uprizoritev Jurčič-Levstikove tragedije Tugomer, v kateri je Marija Vera mojstrsko upodobila staro Vrzo. Prav ta in vloga v Tartuffu pa sta igralko tako izčrpali, da je morala v bolnišnico. Na oder se je vrnila šele naslednjo jesen in se spet lotila novih vlog. Čeprav so bile to večkrat le stranske vloge, ni ostala neopažena, pač pa je ostajala nesporna igralska “avtoriteta” in “vzornica” mlajšim ustvarjalcem.

Petdeseta leta so v slovensko gledališče prinesla nove tematike in vsebine, pojavila se je nova generacija ambicioznih gledaliških ustvarjalcev, generacija, ki ji je pripadala Marija Vera, pa se je postopoma umikala. Umetnica je tudi tedaj sodelovala v kar nekaj prepoznavnih vlogah, čeprav ni več veliko igrala. V tem času je proslavila 40-letnico svojega umetniškega delovanja. Igralstvo zanjo ni bil le poklic. Do konca se je držala svojega načela, da “igralskega življenja ne more ločiti od zasebnega, ker se pregloboko preliva drugo v drugo”. Zato se ni upokojila, ampak je igrala naprej. Poslednjič je nastopila kot Mati v ponovitvi Cankarjevih Hlapcev decembra 1953. 12. januarja 1954 je umrla v svoji vili pod Rožnikom.

Novico o njeni smrti so prinesli številni slovenski in tuji časopisi, vrstili so se članki, ki so povzemali biografske podatke in spomine igralcev, s katerimi je delila odrske deske. Vsi pa so si bili edini, da je bila skrivnostna in samosvoja ženska ter izjemna in nepozabna kot igralka.

ZGODOVINA NAŠE ŠOLSKE KNJIŽNICE

1. Razvoj do leta 1986

Prve knjižnične prostore smo dobili na naši šoli leta 1969, ko je kraj Duplica dobil svojo prvo šolsko stavbo. Ker je bila to podružnična šola za učence od 1. do 4. razreda, je knjižnično gradivo vsebovali samo knjige, namenjene mlajšim otrokom. Knjižnica je bila le majhna sobica oziroma kabinet, kjer sta bili samo dve ali tri omare, napolnjene s knjigami za najmlajše. Tu je nekajkrat na teden učiteljica učencem izposojala knjige. Pri delu so ji lahko pomagali tudi učenci in tu sem si tudi jaz pridobivala prve knjižničarske izkušnje... Kdo bi si mislil, da bom veliko let kasneje to delo, na isti šoli, opravljala kot svoj poklic. Še vedno se spominjam tiste majhne izbe, kjer sem pomagala učiteljici in si nabirala prve bralne izkušnje.

2. Knjižnica v letih 1986 – 1996

Leta 1986 je bila na Duplici zgrajena osnovna šola, ki pa ni bila več podružnična, pač pa samostojna osnovna šola od 1. do 8. razreda. Tudi knjižnici je bil namenjen svoj prostor: šolski razred. Vendar pa šolska knjižnica, kljub velikemu številu učencev in razredov, ni imela samostojnega knjižničarja. Knjižnico so, poleg učenja, vodile učiteljice, ki so se v knjižnici pogosto menjavale. To delno neurejeno stanje se je končalo leta 1996, ko smo na šoli zaposlili knjižničarko samo za delo v knjižnici.

3. Temelji sodobne knjižnice ... 1996 – 1999

Časi so se spremenili, tako tudi zakoni, predpisi in normativi na področju osnovnošolskega knjižničarstva. Zato smo na šoli leta 1996 prvič zaposlili knjižničarko za poln delovni čas in začeli intenzivno triletno obdobje ureditve in prenove šolske knjižnice. Najprej smo preuredili knjižnični prostor, na novo razporedili knjižnično gradivo in odpisali vse, kar ni bilo več uporabno. Nato smo pričeli z drugo fazo. To je bila sistematična računalniška obdelava vsega knjižničnega gradiva, tako da smo že v dveh letih pričeli z računalniško izposojjo. Uredili smo odprtost knjižnice, ki je bila zdaj za izposojjo odprta domala ves čas. Učenci so knjižnico razmeroma hitro sprejeli za svojo in je polno zaživela v šolskem prostoru. Začeli smo tudi s sistematičnim nakupom strokovnega gradiva za učitelje, ki je počasi postajalo sestavni del njihovega pedagoškega procesa. V šolsko knjižnico smo priključili internet in postali pridruženi člani Cobiss/Opaca. Kot knjižničarka sem se v tem obdobju intenzivno izobraževala: izobraževanje za uporabo računalniškega programa Šolska knjižnica, tečaji v NUK-u. Kasneje sem opravila še enoletni izobraževalni program za šolske knjižničarje na Filozofski fakulteti na Oddelku za bibliotekarstvo. Vmes sem se udeleževala številnih seminarjev

in srečanj s področja knjižničarstva, se intenzivno povezovala z ostalimi kamniškimi šolskimi knjižničarkami in tudi z Matično knjižnico Kamnik. V tem obdobju smo pričeli v vseh razredih sistematično izvajati bibliopedagoške ure, ki se zdaj imenujejo knjižnično informacijska znanja. To je bilo potrebno, saj se je knjižnica iz običajnega in tradicionalno pojmovanega izposojevalnega prostora preobrazala v informacijsko središče. Seveda vse to ne bi bilo mogoče brez podpore in sodelovanja z vodstvom šole. Skupaj smo v teh letih ustvarili temelje za sodobno delovanje šolske knjižnice.

4. Obdobje rasti... 1999-2001

V tem času smo v knjižnici začeli z različnimi programi in projekti. Zaživel je pravljlični krožek. K sodelovanju za bralno značko smo uspeli pridobiti veliko učencev. Zaživel je knjižni klub, ki je izdajal celo svoj časopis. Zelo uspešen je bil vprašalni kotiček, šolski časopis... In vrsta drugih dejavnosti, ki so na svoj način vzpodbujale kulturo branja med našimi učenci in učenkami. Organizirali smo različne razstave, srečanja z ustvarjalci. Kupili smo tudi nov računalnik, uredili medioteko in dokupili veliko novega knjižničnega gradiva.

5. Prostor postaja premajhen... 2001-2003

Vsi prej naštetih projekti in programi so se še nadaljevali, imeli smo čedalje več novih načrtov. Knjižnica je postala prepoznavna. Natisnili smo izkaznice in pregibanko. Knjižnica je začela res polno delovati. Pridružili smo se programu Knjigobube, izvajali pravljlične maratone... Tudi za učitelje smo organizirali izobraževanje za uporabo Virtualne knjižnice Slovenije. Zelo smo poglobili sodelovanje z Matično knjižnico Kamnik, kjer smo imeli veliko kulturnih dni za učence vseh starostnih stopenj. Učitelji so spoznali, kako pomembna je informacijska pismenost tako zanje kot za učence. Tudi razmere v šolstvu so se začele spreminjati. Zaradi prihajajoče devetletne osnovne šole se je povečala potreba po gradivu, računalnikih za iskanje gradiva in počasi tudi potreba po večji knjižnici... Knjižnica je za vse učence, projekte, načrte postala preprosto premajhna. Združila sta se dva dejavnika: knjižnica si je s prizadevanjem knjižničarke in vodstva šole pridobila svoje mesto, postala je pomembna. Na drugi strani pa so spremembe v šolstvu in družbi narekovale drugačne potrebe in delo učiteljev. Prostorska stiska je bila čedalje večja. Zaradi števila učencev in prostorskih možnosti je pouk na šoli še vedno potekal v dveh izmenah. Že nekaj let je bilo jasno, da šola potrebuje prizidek, ne samo zaradi dvoizemskega pouka, pač pa tudi zaradi bližajoče se devetletne osnovne šole. Načrtovana gradnja naj bi potekala v dveh fazah in v drugi je bila predvidena tudi izgradnja nove šolske knjižnice.

6. Priprava in preselitev ... 2003-2004

Jeseni leta 2002 se je začela gradnja druge faze prizidka naše šole. V šolskem letu 2002/2003 so se začele intenzivne priprave na novo šolsko knjižnico. Načrtovanje z arhitekti, gradbeniki... Poleg tega pa številni sestanki z učitelji, predavanja na pedagoških konferencah, kjer sem učitelj seznanjala v vizijo, načrti in možnostmi, ki jih bo nudila nova

Knjižnica - kotiček za najmlajše

knjižnica. Ob koncu šolskega leta smo skupaj z učitelji naredili načrt za knjižnično informacijska znanja na vseh predmetnih področjih. Avgusta 2003 smo se preselili v nove knjižnične prostore. Vsa dela so se zaključila do konca septembra 2003. Nov knjižnični prostor je velik, svetel in obsega veliko čitalnico, osrednji izposojevalni prostor ter knjižnični prostor s posebnim cicibanovim kotičkom in pravljicnim stolpom.

7. Udomačili smo se...

Ureditev gradiva ...

Nov knjižnični prostor nam je omogočil razporeditev gradiva, ki ga prej zaradi malih prostorov nismo mogli urediti. V stari knjižnici je gradivo sicer bilo razporejeno v skladu z vsemi pravili postavitve gradiva v osnovnošolski knjižnici, vendar smo zaradi prostorske stiske imeli marsikaj postavljeno skupaj (npr. poučno gradivo za otroke, ki je zajemalo gradivo tako za najmlajše cicibane kot za starejše učence in učenke naše šole). Čitalniški prostor je bil omejen na nekaj malih mizic.

V novi knjižnici imamo poseben kotiček za cicibane, ki je sicer v istem prostoru, vendar je drugače opremljen. V tem delu smo gradivo razvrstili:

- slikanice, za katere imamo posebna krita, v pravljicni stolp, ki je najbolj priljubljeno mesto v knjižnici tako za male kot velike;
- knjige z velikimi tiskanimi črkami za naše najmlajše;

- knjige za starostno stopnjo C (cicibani);
- poučne knjige za najmlajše;
- ljudsko slovnstvo (pravljice).

Ostalo leposlovno gradivo je razvrščeno po starostnih stopnjah P (od 10 do 12 let) in M (13-14 let). Ločene imamo pesmi in dramske igre za otroke.

V drugem delu knjižnice imamo poučno knjižnico, kjer so knjige razvrščene po UDK (Univerzalna decimalna klasifikacija) sistemu.

Urejeno imamo tudi angleško knjižnico, saj se je v letih, odkar naša šola sodeluje pri angleški bralni znački, nabralo veliko knjig v angleškem jeziku.

Čitalniški prostor sestavlja drugi del knjižnice. Tu so na voljo časopisi in revije za učitelje in učence. Učenci tako v čitalnici, ki je lepo opremljena, lahko prebirajo National Geographic Junior, National Geographic, Geo, Proteus, Pil in Pil plus, Tim, Kekec, Ciciban, Svet in Ljudje ter številne druge revije. Imamo tudi referenčno zbirko enciklopedij, leksikonov, slovarjev, ki jo prej zaradi prostorske stiske nismo imeli. Učenci se lahko tu v miru učijo, delajo domače naloge, razne plakate ali seminarske naloge.

Poseben del je tudi eko kotiček, saj učenci že nekaj let berejo za eko bralno značko, naša šola pa je vključena v projekt Eko šola.

Knjižnica

V čitalnici je tudi mediatečni prostor z videokasetami, avdio-kasetami in zgoščenkami, ki ga imajo najraje naši najmlajši, saj doma še vedno kakšno pravljičico radi tudi poslušajo.

Tehnična oprema ...

V letu 2005 smo uredili tudi informacijski kotiček s tremi računalniki, ki so učencem na voljo za brskanje po internetu, ki je pomemben informacijski vir pri šolskem delu.

Knjižnično informacijska znanja ...

V novi knjižnici je delo zaživelo na povsem drug in kvalitetnejši način. Večino ur lahko izvedemo v knjižnici, saj nam to omogoča prostor s svojo velikostjo in opremljenostjo. Učenci se ur v knjižnic veselijo, posebej naši najmlajši, ki s svojimi učiteljicami vsak teden redno prihajajo v šolsko knjižnico. Tu izvajamo tudi razne kulturne dneve.

Drugi izobraževalni programi ...

Bralna značka, Knjigobube, pravljične urice, knjižne uganke, raznovrstne ure za vzpodbujanje branja vseh otrok naše šole, predavanja, razstave, to je samo delček tega, kar se odvija v naši knjižnici.

Knjižnica je postala informacijsko, izobraževalno, komunikacijsko, socialno, kulturno in sprostitveno središče, bralno središče ter izobraževalni in delovni prostor za učitelje.

8. Še vedno kaj ostane ...

S knjižnico smo res vsi zadovoljni. Edina stvar, ki jo moramo še urediti, je prostor za obdelavo gradiva. Upamo, da nam bo v naslednjem šolskem letu uspelo tudi to. Prostor imamo že od vsega začetka, le opremiti ga je potrebno z ustrezno računalniško opremo, ki je potrebna za računalniško obdelavo knjižničnega gradiva. Trenutno to še vedno delamo v sami knjižnici, vendar je to samo začasna rešitev.

9. Vizija ...

Načrtov in možnosti je veliko. Vendar pa bi bilo počasi že potrebno razmišljati o prehodu in vključitvi v sistem Cobiss/Opac. Seveda je to bolj dolgoročen projekt, ki zahteva povsem drugačen in nov pristop. Izkušnje v drugih knjižnicah, pa tudi smer, v katero se razvija knjižničarska stroka, nas počasi opominjajo tudi na to. Za to bi bil potreben nov računalniški program, novo izobraževanje knjižničarke ...

Kot knjižničarka, pa tudi domačinka tega kraja, se nekako spogledujem z idejo, kako bi našo šolsko knjižnico vključili v širši družbeni prostor našega kraja. Kraj Duplica je dolga leta imel podružnično knjižnico Matične knjižnice Kamnik, ki pa je v lanskem letu zaradi neustreznih prostorov prenehala delovati.

Multikulturni večer - Rdeča kapica

10. Zaključka ni ...

V 37 letih se je knjižnica iz majcenega kabineta razvila v pravi knjižnični organizem. Znani svetovni knjižničar Raganathan je utemeljil pet zakonov knjižničarstva:

1. knjige so za uporabo,
2. vsakemu bralcu njegovo knjigo,
3. vsaki knjigi njenega bralca,
4. varuj čas bralca,
5. knjižnica je rastoči organizem.

Videti je, da je tudi naša knjižnica "zrasla". V skladu s potrebami časa, otrok, stroke ... Vendar je to vedno nedokončan proces in pred nami so povsem novi izzivi, novi načrti, nove naloge in tudi nove potrebe. Moja naloga in moje delo je samo del v času in prostoru, ki pa se vedno spreminja... Zaključka torej ni, ker je vsak zaključek hkrati nov začetek.

11. Lansko šolsko leto (2005/2006)

V lanskem šolskem letu smo poleg vseh predvidenih programov knjižnici uspeli dodati še nekaj novega. Knjižnica je postala pravo *kulturno, komunikacijsko in sprostitveno središče* naše šole. Učenci se tu zadržujejo tako med odmori, v času prostih ur ali po pouku. Vsako leto smo v knjižnici

organizirali razna literarna srečanja, sem pa tja kakšno potopisno predavanje itd.

V lanskem letu sta bili v knjižnici še posebej aktivni dve skupini učencev, ki sta sami pripravili kar nekaj kulturnih in drugih prireditev.

Prva skupina so dekleta, ki v okviru MEPI-ja v šolski knjižnici opravljajo prostovoljno delo. Program MEPI je mednarodno priznanje za mlade in svetovno uveljavljen mladinski program, v katerega se je naša šola vključila v letošnjem šolskem letu. Program prihaja iz Velike Britanije, kjer deluje že od leta 1956. Danes je razširjen v več kot 100 državah sveta, med njimi je od leta 1999 tudi Slovenija. Skupina deklet si je za prostovoljno delov v okviru programa izbrala šolsko knjižnico. To so: Tadeja Šraj, Tina Pirc, Tina Brojan, Monika Cerar in Barbara Bergant. Njihovo prostovoljno delo je obsegalo pomoč mlajšim otrokom pri iskanju knjig, zavijanje in pospravljanje knjig na knjižne police ter pri organizaciji kulturnih prireditev v šolski knjižnici. Dekleta so za naše najmlajše napisale, organizirale in izvedle božično-novoletni program. Okrasile so šolsko knjižnico, odigrale novoletno igrice ter povabile samega Božička.

Sodelovale so tudi pri otroškem parlamentu, ki smo ga organizirali v šolski knjižnici. Tema letošnjega parlamenta

je bila Tabu. Vsaka je prebrala knjigo, ki se je nanašala na omenjeno temo. Učencem šolskega parlamenta so ob pomoči šolske knjižničarke pripravile razstavo knjig in predstavile vsebino prebrane knjige in nato vodile pogovor oz. okroglo mizo. Nato so sestavile tudi anketo o drogah in nasilju na naši šoli in jo uspešno predstavile na občinskem parlamentu.

Zelo uspešna je bila predstava, ki so jo ob pomoči knjižničarke in drugih udeležencev MEPI-ja organizirale 19. aprila 2006. V šolski knjižnici se je odvijal pravi multikulturni večer. Učenci naše šole, ki poleg slovenskega jezika govorijo še kakšen drug jezik, so v tem drugem jeziku povedali pravljico Rdeča kapica. Tako smo lahko poslušali to zgodbo v arabskem, kitajskem, albanskem, srbskem, ruskem in nemškem jeziku. Poleg tega so pripravili tudi kratko multimedijško predstavitev posamezne države. Odziv med učenci in starši je bil res velik. Naša šolska knjižnica, ki pa je zelo velika, bi tega sončnega popoldneva skoraj postala premajhna za vse, ki so si želeli ogledati in slišati, kako naši učenci pripovedujejo v različnih jezikih. In kdo bi si mislil, da imamo na šoli toliko različnih zakladov.

Druga skupina pa so učenke 7. b, ki so v lanskem letu organizirale kar dva zanimiva družabna večera. Prvi je bil 7. novembra 2005. Noč čarovnic smo praznovali ob srhljivkah, ki so jih napisali učenci naše šole. Te večera so jih brali samo

ob sojih baterijskih svetilk. Odmev je bil velik in najboljše grozljivke so bile nagrajene.

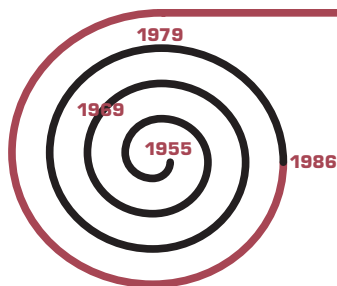
Za valentinovo pa so poleg valentinove ljubezenske pošte, ki je dokazala, da učenci še vedno pišejo ljubezenske pesmi in jih tudi radi berejo, organizirale večer ljubezenske otroške poezije.

Andreja Vukmir

NOVOLETNI BAZAR
USTVARJALNE DELAVNICE
oš MARIJE VERE
2005

Na Osnovni šoli Marije Vere že od 23. 9. 1999 deluje sklad Osnovne šole Marije Vere.

Osnovna funkcija sklada je izboljšanje pogojev za kvalitetnejše delo v šoli, ki se jih z rednimi sredstvi financirja ne da uresničiti.

Sklad šole deluje v okviru šole. Upravljanje sklada vodi upravni odbor (UO), ki ga sestavljajo štirje predstavniki staršev in trije predstavniki šole. Člani imajo 2-letni mandat z možnostjo ponovne izvolitve.

Sklad pridobiva svoja sredstva s pomočjo donacij, donacij staršev, prostovoljnimi prispevki in sredstvi, zbranimi na šolskih bazarjih ob različnih priložnostih.

Sklad ima od leta 2004 svoj transakcijski račun:
02312 – 0254828030.

V letih dosedanjega delovanja se je v glavnem kupovala računalniška oprema z motom *Računalnik dostopen vsem učencem* in igrače za učence prvega triletja in OPB.

Doslej smo s sredstvi šolskega sklada kupili:

- V letu 2001 LCD projektor.
- V letu 2002 smo sofinancirali nakup 7 računalnikov za predmetna področja ZEM, FIZ, BIO, MAT, ANG, RAČ, SLO.
- V letu 2003 smo kupili digitalni fotoaparater in polnilec, 2 tiskalnika ANG, SLO.
- V letu 2004 smo s sredstvi šolskega sklada kupili: 3 tiskalnike, prenosni računalnik, programsko opremo, računalnik za MAT, 1 optični čitalec in tiskalnik HP 5150 za BIO (donaciji E-misije), 2 kasetofona za učence OPB, igrače za OPB, giljotino za rezanje papirja, luknjač, ozvočenje za šolske prireditve, kovček za ozvočenje.
- V letu 2005 smo kupili: barvni laserski tiskalnik za izpis spričeval, šivalni stroj za pouk gospodinjstva, 5 košev za smeti za šolsko igrišče (donacija KS Duplica), tiskalnik za MA, KAM in KAKO – program za poklicno usmerjanje.
- V letu 2006 smo kupili 6 računalnikov za računalniško učilnico, računalnik za BIO, 1 LCD zaslon za računalnik, video z DVD za pouk SLO, glasbeni kovček za pouk glasbe v II. triletju, igrače za I. triado (donacija CMC Celje), kolo za kolesarske izpite v 4. razredu in tiskalnik za računalniško učilnico. Dobili smo tudi igrače za učence 1. razreda (donacija podjetja Elform).

V šolskem letu 2005/06 smo organizirali tudi dve prodajni razstavi v decembru in marca. Pri tem so se posebej potrudile učenke ustvarjalne delavnice in mentorici Alenka Pavlič in Mira Teršek.

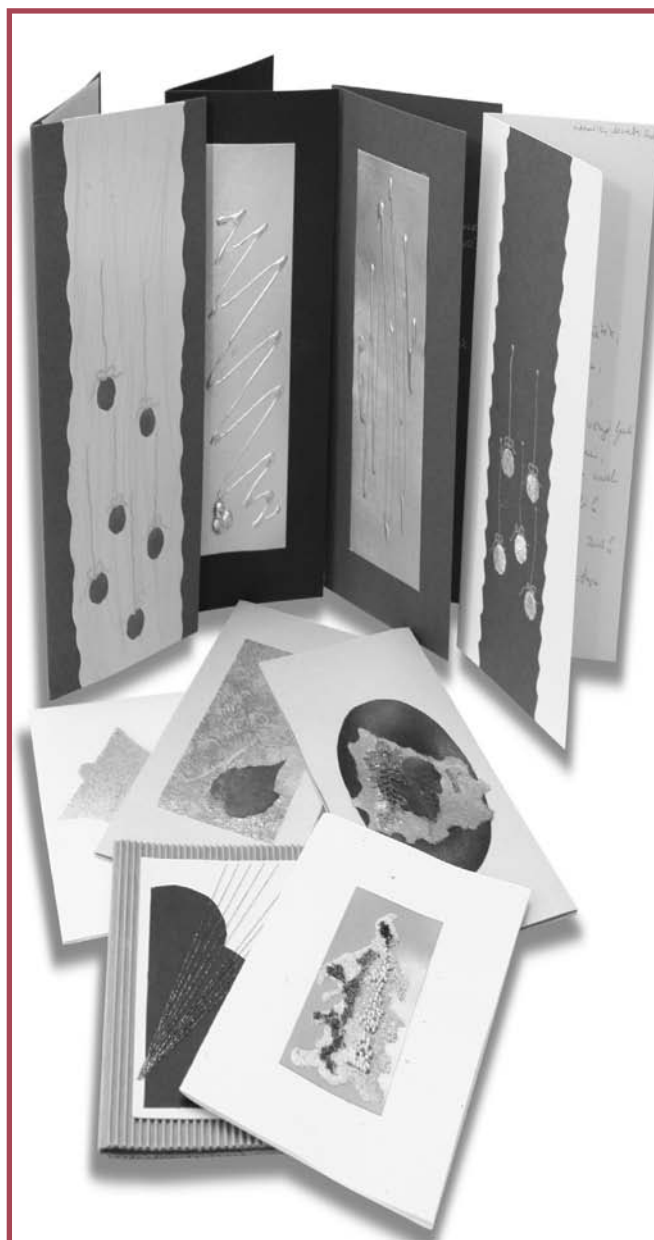
Vsa leta delovanja sklada so naše učenke, učenci in učiteljice izdelovali voščilnice, ki smo jih ponudili našim zvestim odjemalcem. Tudi tukaj so se zelo trudile učenke ustvarjalne delavnice in učiteljici Mira Teršek in Alenka Pavlič.

Oblikovali smo tudi razglednico naše šole z več motivi s pomočjo Jožice Štrajhar. V prejšnjih letih pa sta sodelovala še Boris Bratuž in Andrej Kočar.

V preteklih letih smo dobili od različnih donatorjev več kot 15 rabljenih računalnikov, ki smo jih dali na voljo učencem v knjižnico in v učilnice na razredni stopnji. Nekaj pa jih ni več uporabnih.

Zahvaljujemo se vsem, ki so kakorkoli sodelovali in pomagali s svojim delom, materialom, donacijami, denarnimi prispevki, moralno podporo.

*predsednica UO Šolskega sklada
Jožica Senica Zabret*

Osnovna šola Marije Vere

BODIMO PRIJATELJI

3. a

MAJ, 2001

GLASIL

dek je imel ali. Doma je opico, vendar največ ptičev. prek 300.

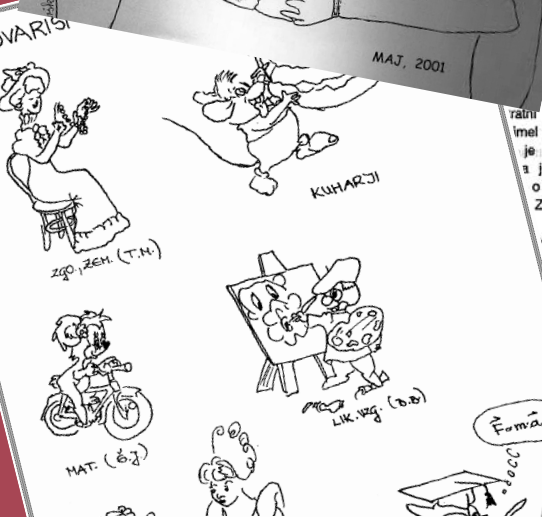
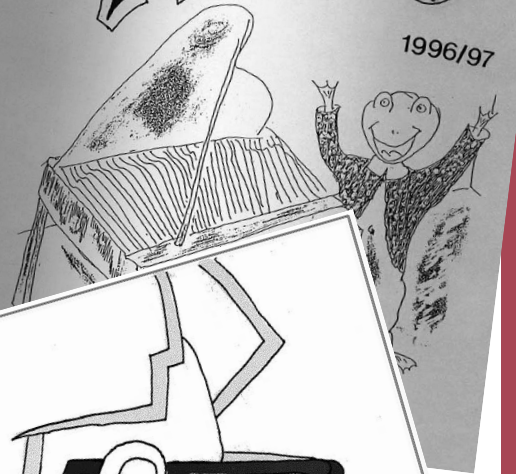
etke je imel na v kleti v dnevni n v svojem prostoru. Bil je inik za ptiče v še rani Jugoslaviji. Ptiče imel nadvse rad in o je tudi veliko vedel. a je imel več deset o ptičih. Iz njih je Znal je tudi zelo risati. Njegov stejši motiv so bili i, večkrat pa tudi i stare hiše.

nanj je lep ie bilo, ko

OVNE ŠOLE MARIJE VERE
DUPLICA

REGEČ

1996/97

KUHARJI

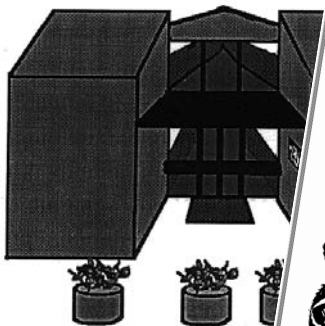
ZGO, ŽEH. (T.H.)

MAT. (Š.J.)

L.K. VEG. (S.B.)

Forma žiga

25 PAMETNIH ČELIC

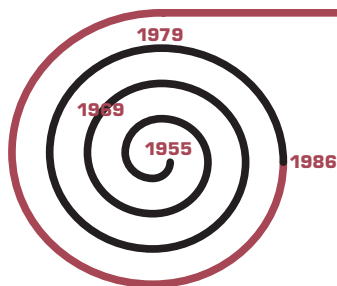
Glasilo učencev 5. c razreda O.Š. Marije Vere

šol. leto 1996/97

- Pandurič Mon
- Posavac Ve
- Sempr
- Suhadok
- Šarec Ma
- Šegula Mate
- Šuštar Matej
- Terbovšek Mili
- Ulčar Rok
- Urankar Damjan
- Vrtačnik Primož
- Pikl Robi H.

Šola je prostor, kjer spoznavamo nove vede, pridobivamo nova spoznanja in se učimo postopkov. Pri tem učencem pomagajo učitelji, ki se na svoje predmetno področje dobro spoznajo.

Šola pa ni le prostor, kjer pridobivamo znanje, predpisano z učnimi načrti, ampak je tudi prostor, kjer se lahko pogovarjamo, razmišljamo o življenju, o poklicih, ki nas zanimajo, ali pa ustvarjamo. Učimo se iz življenja (pogovori o izkušnjah, razmišljanja) za življenje, da bodo naši odnosi čim boljši, da bodo naši talenti bolje razviti. Vse to je lažje doživeti, razviti pri razrednih urah, krožkih... In tu se učitelji razredniki lotevamo tudi projektov, ki niso čisto naša stroka. Včasih smo bolj uspešni, drugič manj.

V preteklih letih smo z učenci predstavljali njihovim staršem različna področja delovanja:

- razstave izdelkov, ki so nastali pri pouku, nekaterih krožkih,
- prireditve z glasbenimi in literarnimi točkami, skeči,
- razredna glasila...

Na šoli smo se ukvarjali z različnimi dejavnostmi, še preden so jih uradno poimenovali projekti in so postali modni...

Razredna glasila

Učitelji razredniki se s svojim razredom lotevamo različnih projektov. Razredna glasila smo izdelovali učenci na razredni in predmetni stopnji. Učenci so se predstavili s svojimi literarnimi prispevki, pokazali so svoje različne interese: glasba, moda, znanstvena fantastika, humor, razvedrilo ...

Pri izdelavi smo se učenci in mentorji marsičesa naučili, predvsem pa smo se spoznavali in sodelovali. Glasila so izdelovali: Sonja Sitar, Sonja Koželj Juhant, Boris Bratuž, Jožica Senica Zabret in Jožica Štrajhar z učenci različnih generacij.

Šolsko glasilo Iver

Prvo številko šolskega glasila smo pripravili ob zaključku šolskega leta 1886/87, ko je naša šola zaživela kot popolna osemletka. Poimenovali smo ga s simboličnim imenom IVER (trščica). Tako kot je iver droben del mogočnega debla, so tudi literarni in likovni prispevki učencev majhen del ustvarjalnosti celotnega slovenskega naroda, a čeprav majhni – pomembni za celoto. Drugi vzrok za tako ime pa tiči v tesnem sožitju Duplice s tradicijo lesne industrije, zlasti tovarne Stol, ki je pravzaprav tudi pogojevala nastanek tega strnjenegega naselja, kot ga poznamo danes.

Ker v tistem času pri svojem delu še nismo uporabljali osebnih računalnikov, je bilo treba vse prispevke natipkati na mehanski pisalni stroj in že v naprej skrbno porazdeliti besedila in slikovni material. Na tak način so nastajala šolska

Naslovnica prve številke

glasila še v letih od 1987 do 1991, v novi, računalniški obliki, pa v šol. letu 1995/96 ter posebna izdaja v februarju 1998 v okviru projekta **Korak v Prešernov čas**, v kateri so učenci pisali domišljajske in doživljajske spise, vezane na Prešerna in njegove pesmi.

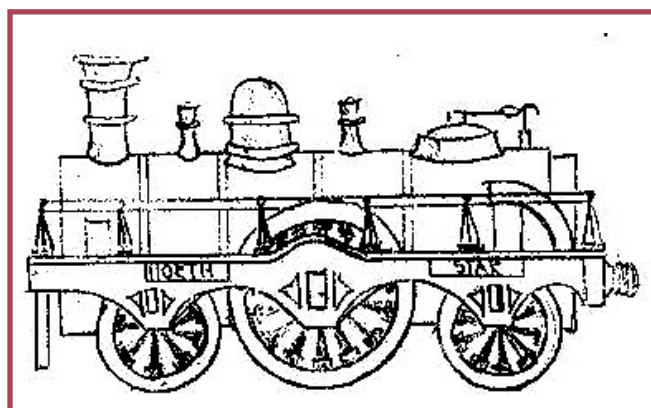
Likovne izdelke za vsa ta glasila je izbral Boris Bratuž, literarne prispevke pa je ob pomoči učiteljic razredne in predmetne stopnje izbrala in uredila ter tudi natipkala Jana Bratuž.

Jana Bratuž

Natečaj slovenskih železnic

Večkrat smo z učenci sodelovali v natečaju slovenskih železnic. Sodelovali smo z literarnimi, likovnimi izdelki, modeli, ročnimi deli (gobelini, vezeni prtički, slikami na steklo)... Komisija je nato izbrala najboljše sodelujoče iz celotne Slovenije in podelila nagrade.

Tako smo leta 1989/90 z učenci **8. a** prejeli nagrado – povratno vozno karto za vse učence razreda na progah Slovenije. Dogovorili smo se, da zamenjamo povratno karto za enosmerno iz Ljubljane do Splita, nazaj smo se namreč peljali z letalom... Razredničarka tega razreda je bila Jožica Štrajhar.

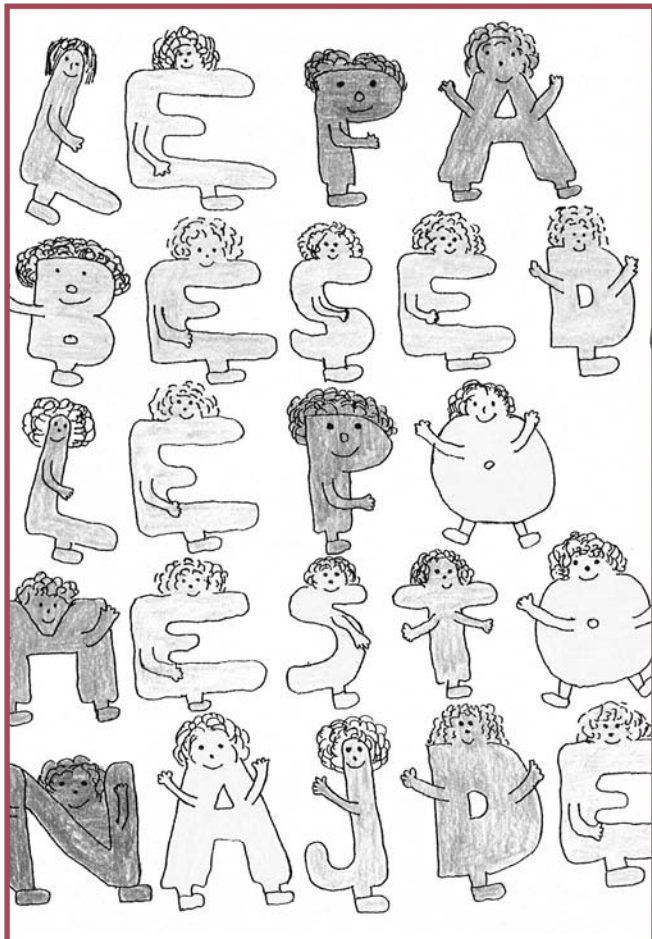

Natečaj slovenskih železnic

Zgledi vlečejo in tako so se v šolskem letu 1996/97 učenci takratnega 7. a razreda prav tako prijavili na tovrstni natečaj. Bili so tako ustvarjalni, da so si prislužili brezplačno vožnjo z vlakom po Sloveniji. V spremstvu razredničarke Alenke Pavlič in učitelja športne vzgoje Francijem Omerzu smo se podali na kopanje v Čateške toplice.

Kaj je ekologija – Sedem dni za čisto reko (raziskovalno–izobraževalni projekt, šolsko leto 1992/93, Tabor na Korantu, 26. – 31.7.1993)

Rdeča nit celotnega projekta je bila proučevanje konkretnih pojavov s povezovanjem in razumevanjem globalnih problemov, ki se kažejo v človekovem odnosu do okolja. S proučevanjem Kamniške Bistrice in krajev ob njej smo si ustvarili konkretnjšo sliko svojega okolja. V projektu je sodelovalo 11 osnovnih šol v občini Kamnik in LJ Bežigrad. V spomladanskem delu projekta je delo potekalo po skupinah (kemija, biologija, sociologija) na šoli. Sodelovalo je 14 učencev naše šole in tri mentorice: Joži Lipičnik, Nada Nadvešnik in Katarina Komatar. Jemali smo vzorce, zbirali podatke in opravljali ankete. Vse to smo prinesli na tabor in tu dokončno uredili podatke ter pripravili posamezna raziskovalna poročila. Na taboru so sodelovale učenke Špela Poljanšek, Loredana Chiappolini in Mateja Žnidaršič. Učenci so bili na taboru poleg znanstvenikov tudi umetniki, ko so se vključevali v posamezna umetniška področja.

Naslovnica literarnega glasila

Lepa beseda lepo mesto najde

V letu 1995/96 smo z učenci izdelali literarno glasilo Lepa beseda lepo mesto najde. V njem smo predstavili nekatere šolske besedilne vrste, ki jih učenci spoznavajo pri pouku slovenskega jezika: doživljajski in domišljjski spis, obnova, oznaka, poročilo, opis, oris, intervju, pismo. Vsak učenec 7. č razreda je napisal najmanj šest besedil. Učiteljica Maja Drolec je izdelke pregledala, popravila in naredila izbor za literarno glasilo.

Z besedami smo se odločili tudi poigrati, zato smo se ukvarjali tudi s premetankami, besedami v besedah, stavki z besedami z isto začetnico. Za popestritev smo izdelali tudi nekaj miselnih vzorcev, ki pokažejo, o čem razmišljajo in kako se učijo naši učenci.

V marcu 1996 smo imeli kot zaključek projekta še prireditve za starše: glasba, recitacije, skeči. Na prireditvi so starši prejeli svoj izvod literarnega glasila.

Vodja projekta je bila Jožica Štrajhar

Sladice

Z učenci smo pri računalniškem krožku (1997/98) spoznavali urejevalnik besedil Word. Ker pa nismo želeli pisati nekkih nepomembnih tekstov, smo se odločili za "sladko" vsebino. Projekt smo zastavili tako, da je vsak učenec 6. c in 6. č razreda prinesel recept za sladico, ki njegovi mami najbolj uspe. Besedila smo nato zapisali, oblikovali in včasih celo popestrili s sliko. Nekateri učenci so prinesli na krožek tudi "materialne dokaze o uspehih" svojih mam. Pri krožku smo se naučili delati z besedili (računalnik), zraven pa še poskrbeli za želodčke.

Ob materinskem dnevu so učenci dobili vsak en izvod za svojo mamo in so jo razveselili z recepti sošolčevih mam... Mentorica krožka je bila Jožica Štrajhar.

Korak v Prešernov čas

V februarju 1998 smo v tednu pred slovenskim kulturnim praznikom uresničili projekt, namenjen Prešernu in njegovi dobi pod naslovom Korak v Prešernov čas. Namen projekta je bil predstaviti Prešerna in njegov čas (1. polovico 19. stol.) z najrazličnejših vidikov.

Tako so učenci v slovenskem in angleškem jeziku pisali domišljjske in doživljajske spise, vezane na Prešerna in njegove pesmi, ter vse skupaj izdali v posebni publikaciji. Na razstavnih panojih smo s pomočjo plakatov predstavili življenje in ustvarjanje pesnika Prešerna, politične in gospodarske razmere na Slovenskem, šolstvo, najpomembnejše izume in iznajdbe tistega časa, geografsko razdelitev Evrope, bivalno kulturo in nošo. Skuhali in razstavili smo tipične jedi, pripravili razstavo Prešernovih podob in ilustracij njegovih pesmi, ki so jih ustvarili znani slikarji ali učenci naše šole pri likovni vzgoji. Projekt smo zaokrožili s prireditvijo za starše in krajevno skupnost ob slovenskem kulturnem prazniku, kjer so sodelovali učenci z recitacijami Prešernovih pesmi, dramatizacijo Lepe Vide in glasbenimi ter pevskimi točkami.

Vodja projekta je bila Jana Bratuž.

Pouk matematike v Sloveniji v Prešernovem času

V okviru projekta "Korak v Prešernov čas" smo se z nekaterimi učenci 6. in 8. razreda lotili pregleda učbenikov matematike, ki so jih uporabljali v Prešernovem času. V Slovenskem šolskem muzeju smo našli dva učbenika matematike. Oba sta bila izdana leta 1848, eden v Trstu in drugi na Dunaju. V prvem delu naloge smo orisali dobo in organizacijo šol v Kamniku in Komendi. V drugem delu smo se ukvarjali z vsebino učbenika iz Trsta, predvsem z merskimi enotami, računskimi operacijami, deljivostjo, razdelini (ulomki) in sprimerki in sprilikami (razmerja in sorazmerja). Vsebine (in stara imena) smo seveda primerjali tudi z današnjimi.

Sodelovali so učenci: Miha Schnabl, Gregor Ogradi, Vesna Lukić, Andrej Matič, Anja Osolin, Marko Pohlin, Simona Sobočan, mentorica je bila Jožica Štrajhar.

Matematični tabor

V šolskem letu 1999/2000 smo učiteljice matematike Alenka, Darja in Jožica organizirale matematični tabor v Kranjski Gori, v šolskem letu 2000/2001 pa kar v šoli (finančna stiska).

Dodatnega pouka matematike v šoli se nam je zdelo premalo (dvoizmenski pouk), zato smo organizirale matematični

Šestošolci

Sedmošolci

Osmašolci

tabor. Mislim, da so si učenci tabor zapomnili po napornem delu - reševanju težjih matematičnih orehov. Verjetno pa ne bodo pozabili tudi prvega snega (november) v tisti zimi, večernega sprehoda po zimski pokrajini, vožnje z lopatami po bližnjem hribčku ...

Kdo je bila Marija Vera?

V šolskem letu 1999/2000 smo se odločili, da v tem letu izvedemo šolski projekt, v katerem bi zbrali čimveč podatkov o prvi slovenski gledališki igralki, po kateri je naša šola dobila ime. Ob koncu šolskega leta so učenci pokazali precej opravljenega dela.

Otvoritev razstave fotografij o Mariji Veri

ZGODOVINSKI KROŽEK

Mentorica: Majda Kotar
Zbrali so precej gradiva o življenju in delu Marije Vere ter napisali raziskovalno nalogo.

LIKOVNI KROŽEK

Mentor: Boris Bratuž
Učenci so izdelovali portrete Marije Vere in pripravili razstavo.

Pomagali so tudi pri postavitvi razstave fotografij.

KROŽEK ZA KREATIVNO PISANJE

Mentorica: Jana Rovšek

Učenci so obiskali rojstno hišo igralke ter jo fotografirali in pripravili anketo o poznavanju Marije Vere, ki so jo izvedli med prebivalci Kamnika, pa tudi med našimi učenci. Rezultat ankete je pokazal, da igralko zelo slabo poznamo. Učenci z mentorico so obiskali tudi Nikolaja Sadnikarja in igralkinega nečaka Sergeja Epiha.

NOVINARSKI KROŽEK

Mentorica: Jana Bratuž

Učenci so skupaj z mentorico pripravili publikacijo z naslovom Kdo je bila Marija Vera?

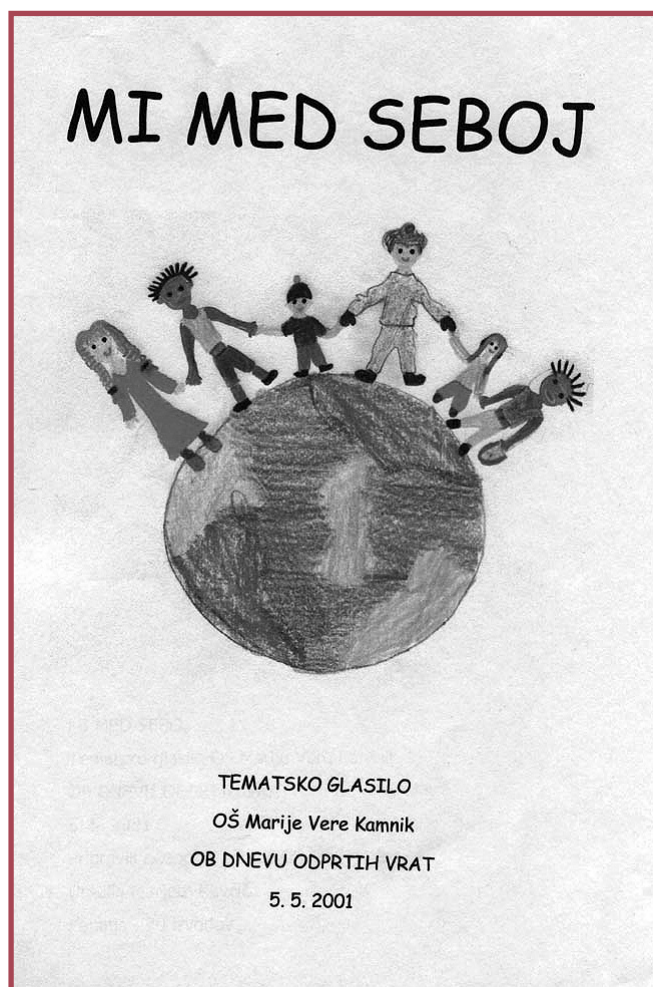
DRAMSKI KROŽEK

Mentorica: Jana Bratuž

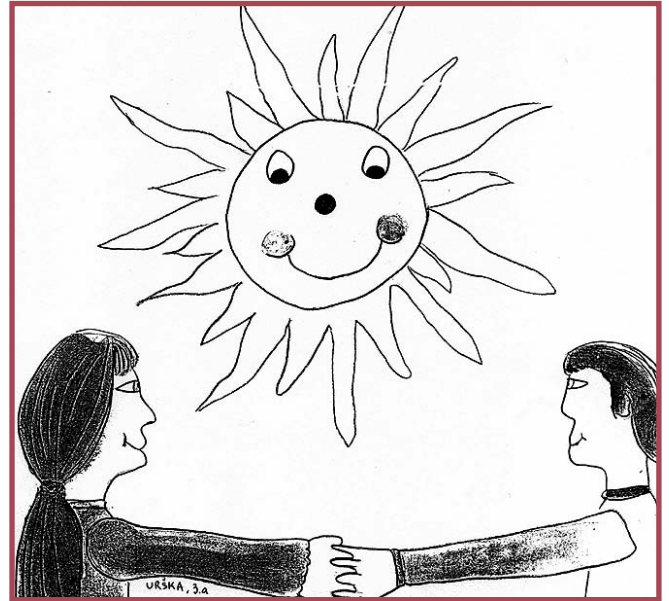
Učenci so izvedli kulturni program ob otvoritvi razstave fotografij Marije Vere v jedilnici šole.

Mi med seboj

Učenci so v šolskem letu 2000/2001 sodelovali v projektu Kako naj ti razložim nenasilje. Izdelke projekta smo predstavili staršem na dnevu odprtih vrat 5. 5. 2001. Ob tej priložnosti smo izdali glasilo Mi med seboj. V glasilu so zbrani literarni in likovni prispevki učencev od 1. do 8. razreda. Mentorica projekta je bila Marjeta Kavčič.

Mi med seboj

Pogozditev dupliške jame

Učenci 8. b razreda z razredničarko Darjo Čermelj smo v drugi polovici šolskega leta dobili priložnostno delo. Oče učenke Vite Čas nas je povabil k delu, in sicer: Vsi učenci razredne skupnosti smo dva dni delali na terenu, na področju bivše dupliške jame. Zasukamo smo pogozdovale s sadikami raznovrstnih dreves in tako zasadili zemetke drevesne učne poti. Delo je bilo naporno in odgovorno. Toda vloženi trud ni bil zaman. Za dobro opravljeno delo smo dobili denarno nagrado, ki smo jo porabili za zaključni izlet ob koncu šolskega leta 2000/01.

Dupliška jama – hrib – november 2002

Vzgoja za zdravo spolno življenje – Kakšne barve je spolnost?

(Razvojni projekt v okviru Zavoda Republike Slovenije za šolstvo, šolski leti 2000/2001, 2001/2002)

V projektu so sodelovali učenci sedmih in osmih razredov. Anketirali smo učence in njihove starše in spoznavali, kakšna so prepričanja mladih in odraslih v zvezi s spolnostjo, v čem se generaciji razlikujeta. Učenci so sodelovali v različnih delavnicah, se pogovarjali v skupinah in poslušali predavanja. Tudi šolski ples smo organizirali malo drugače

in ga tematsko posvetili dnevju boja proti AIDS-u. Za starše smo pripravili predavanja s pomočjo Centra za socialno delo. Milena Cerar, višja medicinska sestra, nam je pomagala pri izpeljavi delavnic. Povezali smo se tudi z Matično knjižnico Kamnik, kjer so nam pripravili nabor literature na temo spolnost, samopodoba, debelost, anoreksija, bulimija...

Ob projektu smo spoznali in razumeli, da kadar govorimo o spolnosti, ne mislimo le na spolni odnos, kontracepcijo, spolno prenosljive bolezni, spolno in telesno dozorevanje, delovanje spolnih organov, spočetje, temveč tudi na odnose med spoloma, delitev vlog med družinskimi člani, ljubezen, zaljubljenost, duševno in socialno dozorevanje ter mladostniške težave. V vzgojo za zdravo spolnost ne sodijo prepovedi, ustrahovanja, vzbujanje občutka sramu in grešnosti. Vzgoja mora temeljiti na zaupanju, pozitivnem prijemu, strokovnih stališčih, sodobnih metodah dela, omogočati mora mladim, da lahko sami ozaveščeno izbirajo.

Mentorica projekta je bila Katarina Komatar.

Trniči - posebnost Velike planine

Učenci so se v raziskovalni nalogi lotili trničev – posebnosti Velike planine.

Trniči so posebna vrsta planinskega sira. Pastirji so posneto kislo mleko segrevali nekoliko dlje, da so dobili bolj pusto skuto. Odcejeni sir so posolili in z rokami oblikovali za pest velike trniče. Nato so po dve kepi enako okrasili z lesenimi pisavami in nato sušili – največkrat nad odprtim ognjiščem.

Z nalogo so se učenci predstavili tudi na srečanju Mladih tehnikov (maj 1997). Špela Štupar in Boris Kern sta bila oblečena v pastirska oblačila. Špela je prikazala izdelavo trničev, Boris pa je pripravljal pastirsko jed masounik.

Naloga je bila nagrajena s srebrnim (na regijskem tekmovanju) in zlatim priznanjem (na državnem nivoju).

Mentorica projekta je bila Jožica Senica Zabret.

Trniči - mladi tehniki

Slamnikarstvo

Posebno zvrst pletarstva predstavlja tudi slamnikarstvo, ki ga sestavlja pletenje slamnatih kit in šivanje slamnikov ter nekaterih drugih izdelkov, zlasti še cekarjev. S tem delom so pričeli v 18. stoletju, in sicer na razmeroma omejenem območju med Kamnikom in Domžalami ter še nekaterimi predeli v bližnji okolici. S pletenjem kit in šivanjem slamnikov se je na našem območju ukvarjalo okrog 12 000 ljudi.

O tem, kako znane so bile Domžale v svetu po svojih slamnikih, pa tale primer:

Ko si je arhitekt Rudolf Petz iz Ljubljane leta 1912 na potovanju iz Londona v Pariz želel kupiti slamnik, pa mu nobeden ni bil všeč, ga je prodajalka užaljena zavrnila: "Kaj, ta slamnik vam ne ugaja? To je vendar pravi domžalski slamnik!"

Zato smo se z učenci Tamaro Mijatović, Tonkom Sekulom, Manco Griljc in Suzano Oražem lotili raziskovanja ene od zelo starih obrti - slamnikarstva.

Obiskali smo gospo Ivanko Žun v Mengšu. Gospa še zna pletiti kite in nam je bila pripravljena pokazati, kako se pletejo kite iz sedmih slam. Te kite so pletli kot otroci.

Na Mihaelovem sejmu v Mengšu smo srečali tudi gospo Joži Košak iz Domžal. Obiskali smo jo, da nam je pokazala, kako si je prislužila pokojnino. Delala je namreč v tovarni Univerzale kot šivilja slamnikov.

K ženski gorenjski narodni noši obvezno spada tudi poseben cekar. Vendar je pri nas malo ljudi, ki bi jih še znali spletati. Tega pa je zelo večča gospa Veronika Starin iz Bišč pri Domžalah, ki je za svoje cekarje dobila že številna domača in mednarodna priznanja.

Naloga je bila uvrščena na državno tekmovanje Mladih tehnikov (maj 1999).

Mentorica projekta je bila Jožica Senica Zabret.

Svečarstvo

Širom po svetu prižigamo sveče že stoletja. Imajo poseben pomen v verskih obredih, prižgane so na rojstnodnevnihih tortah in večerja je romantična šele ob soju sveč.

Ena od panog na tekmovanju Mladih tehnikov je Tradicionalne tehnologije – tehnično kulturna dediščina.

Zato smo se z učenci Tamaro Mijatović, Tonkom Sekulom, Manco Griljc in Suzano Oražem lotili raziskovanja ene od zelo starih obrti v Kamniku – svečarstva.

Obiskali smo svečarsko delavnico pri Steletovih in se naučili "narediti" svečo na več načinov. Ker je eden od postopkov izdelave sveče tudi litje, smo to s pridom uporabili tudi pri pouku tehnične vzgoje v 8. razredu. Zanimivo je bilo tudi vprašanje, zakaj in kako sveče gorijo, kjer smo poglobili tudi znanje kemije in fizike.

Svečarska (lectarska) obrt šteje med najstarejše obrti na Slovenskem. Svečarska in medicarska delavnica v Kamniku ima že dolgo tradicijo, ki sega najmanj v prvo polovico 18. stoletja.

Iz ohranjenih dokumentov pri družini Stele lahko ugotovimo, da so se s svečarstvom in medicinarstvom v tej hiši ukvarjali že leta 1747.

“Plečnikove sveče” imenujemo sveče, narejene po zamisli arh. Jožeta Plečnika, saj je dal prav on idejo za izdelavo takih sveč. Dokaz za to je pismo g. Plečnika gospodu Janku Steletu (leta 1950).

G. Plečnik je prišel na misel, da bi namesto testa v te iste modele vlivali vosek in kasneje odlitke pritrdili na svečo. Prvo takšno svečo so pod Plečnikovim vodstvom naredili za 80-letnico pisatelja Frana S. Finžgarja (leta 1951). Zamisel je uspela in še danes izdelujejo sveče po Plečnikovem “receptu”.

Z nalogo smo se udeležili tudi regijskega tekmovanja Mladih tehnikov in se uvrstili na državno tekmovanje v Portorožu (maj 1999).

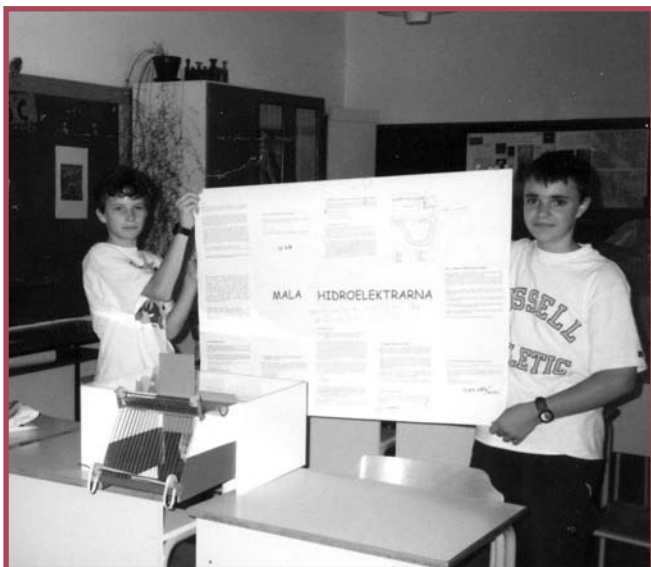
Mentorica projekta je bila Jožica Senica Zabret.

Mala hidroelektrarna (Jožica Senica Zabret, 1999)

Ob čedalje bolj spornem delovanju jedrskih pa tudi TE, ki pridobivajo električno energijo iz premoga, postaja vse bolj pomembno izkoriščanje vodne energije. V tem okviru imajo pomembno mesto tudi male hidroelektrarne (MHE) na naših rekah in potokih. Te elektrarne so na primer leta 1994 v Sloveniji oddale v omrežje več energije kot vse hidroelektrarne na Savi.

Z učenci Markom Balantičem, Gregorjem Ogradijem in Klemenom Vidmarjem smo si šli ogledat malo hidroelektrarno h gospodu Janezu Šraju v Volčji Potok. Na osnovi ogleda smo izdelali tudi maketo. Maketo in problematiko MHE smo predstavili na regijskem in državnem tekmovanju Mladih tehnikov, kjer je bila naloga uvrščena na drugo mesto (maj 1999).

Mentorica projekta je bila Jožica Senica Zabret.

Predstavitve naloge o mali hidroelektrarni

Kamniška majolika

Slikanje in krasitev glinenega izdelka je izrazna možnost pri oblikovanju v keramiki. Poslikava keramiki daje še poseben čar, boljši estetski videz, skratka keramiko žlahtni in poudarja njeno umetniško vrednost. Industrijsko narejena in poslikana (največkrat je to potiskana) keramika je sicer lepa na pogled, vendar nima duše. V sebi ne nosi duha ustvarjalnosti in pravadnine, ki ga začitimo v ročno izdelani in poslikani unikatni keramiki. Tako kot drugod v svetu je tudi pri nas industrializacija naredila svoje. Ročno oblikovanje keramike je skoraj zamrlo. Šele zadnja leta, zahvaljujoč oživiljanju stare lončarske tradicije, nastopa kar veliko število keramikov, ki iščejo v glini svojo uveljavitev, se umetniško izražajo in ohranjajo dragocenosti kulturne dediščine. Kamniška majolika spada gotovo med najstarejše in najbolj značilne kamniške turistične spominke. Gotovo jih poznajo po vsem svetu, od čisto majhnih do pol metra visokih, saj jih izdelujejo v enajstih velikostih in z različnimi motivi.

Majolike izdelujejo v podjetju Eti Svit d.o.o. na Bakovniku. Vse delo opravljajo ročno. Od davnega leta 1855, od koder segajo korenine omenjene tovarne, se izdelava majolik ni spremenila. V novjšem obdobju imajo le kvalitetnejše surovine in seveda boljše peči za žganje.

Dobri modelarji in najboljši slikarji so obdržali proizvodnjo na površju in jih ločijo od mnogih novih delavnic, kjer prodajajo polepljene izdelke.

Majolike

Krašenje majolik

Tudi učence naše šole je zanimalo, kako nastane tak izdelek. Ker je omenjeno podjetje v naši neposredni bližini, smo jih poprosili za pomoč. Prijazno so se odzvali naši prošnjji in nam razkazali delavnice, nas naučili, kako poteka delo od ulivanja do poslikave, glaziranja in žganja v posebnih pečeh.

V njihovih delavnicah smo preživeli dva dopoldneva in pod njihovim mentorstvom so nastali lepi izdelki, ki smo jih odnesli domov. Nastalo je kar nekaj fotografij, posneli pa smo tudi videokaseto.

Ročno poslikavo majolik so praktično preizkusili Asta Gorič, Jerneja Rakef, Tina Ravnik, Alenka Semeja in Klemen Vidmar.

Z izdelano nalogo smo sodelovali na tekmovanju Mladih tehnikov, kjer smo prejeli srebrno priznanje in se uvrstili na državno tekmovanje.

Mentorica naloge je bila Alenka Pavlič.

Mednarodni projekt Upanje 2000

Učenci, ki so obiskovali 5. b razred OŠ Marije Vere v šolskem letu 1997/98 in njihova razredničarka Mira Teršek smo ponosni, ker smo lahko sodelovali v mednarodnem projektu "Upanje 2000". Na ta način so imeli tudi mladi iz Kamnika priložnost prispevati svoj delež h globalnemu, planetarnemu urejanju človeških odnosov. V šolskem letu 1997/98 nas je vloga gostiteljev še posebej obvezovala.

28. maja 1998 so nas na naši šoli obiskali učenci 5. razreda iz kneževine Lichenstein (v nadaljevanju FL), ki so tudi sodelovali v tem projektu in so bili gostje naših učencev tri dni. Na njihov prihod smo se skrbno in odgovorno pripravljali kar nekaj mesecev po tem, ko nam je avtorica projekta Marjetka Čas povedala, da je prav nas izbrala za gostitelje. Z njo sem sodelovala pred tem že pet let, v šolskem letu 1997/98 pa z učenci takratnega 5. b razreda. Naša

Predstavitev Slovenije v Lichensteinu

srečanja so potekala izven pouka, v popoldanskem času. Cilj projekta je bil vzpodbuditi učence k strpnejšim in boljšim človeškim odnosom. Ta prizadevanja so prenašali v družine, med sošolce, med ljudi, ki so jih obkrožali. Njihovo delo je gospo Marjetko Čas tako prevzelo, da mi je po prihodu iz FL povedala, da bodo prišli k nam na obisk tamkajšnji učenci. Našo deželo, naš kraj, zgodovino, kulturo,... smo jim predstavili s pomočjo plakatov, ki so jih izdelali učenci. V znak prijateljstva smo posadili pred našo šolo lipo, ki so jo gostje prinesli iz svoje dežele, mi pa smo jim izročili hrast.

Skupaj smo se odpeljali v Ljubljano, na OŠ Valentina Vodnika, kjer smo kot gostje spremljali prireditev "Upanje 2000". Naslednji dan smo jih z avtobusom popeljali skozi Ljubljano in Postojno do naše morske obale. Ogledali smo si soline in solinarsko hišo, staro mesto Piran, Lipico in Postojnsko jamo. Sponzorstvo za stroške prevoza in ogledov nam je organiziral gospod Anton Kamin, načelnik oddelka za družbeno dejavnost občine Kamnik. Med vožnjo so učenci naše šole prevzeli vlogo vodičev in predstavili gostom del naše lepe dežele, na kar so se temeljito pripravili. Tretji dan pa smo jim predstavili mesto Kamnik in njegovo okolico.

Zasaditev lipe

Po dogovoru z avtorico projekta sem v naslednjem šolskem letu prevzela nalogo mentorice krožka "Upanje 2000". V krožek sem vključila učence, ki so v tem projektu sodelovali v preteklem šolskem letu, saj sem ostala njihova razredničarka še eno šolsko leto. Vsebina našega dela je bila spreminjanje odnosa do narave in maternega jezika. Z našim delom je gospa Marjetka Čas seznanila gospoda Thomasa, uglednega pedagoga iz FL, ki je bil v preteklem šolskem letu s svojimi učenci naš gost. Izmenjava izkušenj je potekala v obeh smereh. V letu 1999 je gospod Thomas prevzel naloge glavnega organizatorja praznovanja 300. obletnice samostojnosti kneževine FL. Na praznovanje nas je gospod Thomas uradno povabil in sporočil, da bodo stroški našega bivanja pri njih njihova skrb. Sporočil nam je tudi, da nam bo omogočil obisk knežjega dvorca, česar smo se zelo razveselili. Z učenci smo se zavzeto pripravili na nastop in sodelovanje v tridnevnem taboru. V enournem programu so predstavili svoje seminarske naloge na temo spreminjanje odnosa do narave v nemškem jeziku, ki so se ga sami učili skozi vse šolsko leto. Občinstvo smo navdušili tudi s slovensko pesmijo. Pri tem delu naše aktivnosti sta nam bila v veliko, dragoceno pomoč učiteljica Hermina Pilej (učence je spremljala s harmoniko) in profesor Janez Majcenovič, ki je navduševal s slovensko pesmijo tako v taboru kot tudi v kapeli knežjega dvorca. Med ostalim so učenci izdelali vrsto slikovitih plakatov, s katerimi so predstavili delo krožka, naše mesto Kamnik z okolico in našo domovino. Plakati so bili na ogled v razstavnem paviljonu, kjer se je odvijal tridnevni program. Razdelili smo veliko propagandnega materiala o Sloveniji v nemškem jeziku. Učenci so sodelovali v najrazličnejših delavnicah in sklepali nova prijateljstva. Odpeljali smo se do Bodenskega jezera in si ogledali čudovit botanični vrt.

Veseli smo bili, da je z nami potoval gospod Anton Kamin, ki nam je tudi tokrat organiziral sponzorstvo za kritje stroškov prevoza z avtobusom, ki smo ga najeli kar pri našem KamBusu.

Mira Teršek

Kdo je bila Marija Vera?

V šolskem letu 2004/05 smo se pridružili UNESCO mreži šol (ASPnet) s temo: Dediščina v rokah mladih - mladi posvojijo spomenik. Odločili smo se, da nadaljujemo

Na igralkinem grobu na Žalah v Ljubljani

s projektom o Mariji Veri in igralko še bolj približamo Kamničanom. Glavni cilj projekta je bil postaviti razstavo igralkinih fotografij nekje v Kamniku, da bi bile tako na ogled širši javnosti in na ta način obeležili 50-letnico njene smrti. Najprej smo kar številčnemu občinstvu ob predstavitvi projekta in spremljajočem kulturnem programu odprli razstavo v muzeju na Zapricah, nato pa so bile fotografije na ogled še v kamniški kavarni Veronika. 12. januarja, ob 50-letnici smrti Marije Vere, so učenci obiskali njen grob v Ljubljani ter nanj položili cvetje in očistili ter okrasili spominsko ploščo na igralkini rojstni hiši.

Vsi ti dogodki niso bili neopaženi, saj so bili članki o tem tudi v mnogih časopisih in revijah.

Projekt je vodila mentorica Vesna Maligoj v sodelovanju z Majdo Kotar in Jano Bratuž.

Nacionalni projekt Ekošola kot način življenja

*Naredi si gredico in skrbi zanjo!
Postavi ptičjo hišico in opazuj ptice!
Ugašaj luč, tudi v temi je prijetno!
Varčuj z vsako kapljico vode!
Razmišljaj EKO, pa boš frajer!*

V šolskem letu 2001/02 se je naša šola na pobudo gospe ravnateljice Violete Vodlan vključila v mednarodni projekt Ekošola kot način življenja.

Ekošola kot način življenja

- je mednarodni projekt, ki načrtno in celostno uvaja okoljsko vzgojo v šole,
- bogati čustvene vezi otroka do narave, uči ga spoštovati drugačnost in ceniti naravne dobrine,
- pomaga graditi čustven in strokoven odnos do človekovega ravnanja in do zmogljivosti okolja,
- vsebuje okoljsko vzgojo kot sestavni del ciljev in vsebin vsakega predmeta posebej,
- daje učencem in učiteljem priložnost, da znanje, ki ga pridobijo pri pouku, uporabijo v vsakdanjem življenju v šoli in izven nje,
- ponuja možnost, da se spremenimo v odnosu do narave in ohranimo to, kar danes še imamo,
- je šola za življenje v prihodnosti.

Program ekošole je sestavljen iz sedmih korakov. Šola, ki izpelje vseh sedem korakov in doseže opažene rezultate in izboljšanje okolja v kraju, kjer deluje, lahko postane nosilka eko zastave, ki jo podeljuje Evropsko združenje za okoljsko izobraževanje. Ta zastava je šoli vidno priznanje za okoljsko delovanje. Priznanje se obnavlja vsako leto.

1. korak: Ustanovitev ekoprogramskega sveta šole

Svet usmerja projekt šole, skrbi za sodelovanje med učenci, starši, učitelji in drugim osebjem v šoli ter predstavniki lokalne skupnosti.

2. korak: Analiza stanja v okolju

Pregled okolja in proučevanje vplivov šolskega okolja na kraj, kjer šola deluje.

3. korak: Priprava načrta delovanja ekošole

Načrt delovanja zajema kratkoročne in dolgoročne cilje za izboljšanje razmer v šoli in v šolski okolici.

4. korak: Priprava tematskih sklopov za delo v šoli in izven nje
Vsebinske sklope izberejo udeleženci projekta glede na rezultate analize stanja, interese in potrebe – voda, energija, odpadki, zrak, promet in okolje, šola in okolje, medsebojni odnosi ...

5. korak: Sprotno spremljanje in vrednotenje projekta

Spremljanje in ocenjevanje posameznih ciljev in akcij omogoča sprotne preverjanje, dopolnjevanje, predlaganje novih rešitev... Delo spremlja eko programski svet.

6. korak: Obveščanje in sodelovanje z mediji

Pomembno je, da šola predstavlja svoje delo v sredstvih javnega obveščanja na lokalnem, nacionalnem in mednarodnem nivoju.

7. korak: Podpis ekolistine

Ekolistina je zaobljuba učencev, delavcev na šoli in lokalnih oblasti o sodelovanju in medsebojni pomoči pri reševanju okoljevarstvenih problemov v šolskem okolju in pri okoljski vzgoji.

Eko znak šole

Podpisana eko listina

Na koncu šolskega leta 2000/01 smo ustanovili ekoprogramski svet. Analizirali smo stanje na šoli in v njeni okolici in ugotovili, da je problemov in izzivov za naše delovanje več kot dovolj. Pripravili smo načrt delovanja. Za začetek smo izbrali tematski sklop ODPADKI.

Poudarek smo dali zmanjšanju količine odpadkov in ločenemu zbiranju papirja ter baterij. Izvedli in analizirali smo anketo o odpadkih. V vsako učilnico smo postavili PAPIRKA – škatlo za ločeno zbiranje papirja. V treh učilnicah so bile posebne škatle, v katerih smo zbirali odpadne baterije. V enem šolskem letu smo zbrali skoraj 8000 raznovrstnih odpadnih baterijskih vložkov.

Učenci so z razredniki oblikovali svoja ekopravila, na osnovi teh pa smo oblikovali ekokodo šole. Ekokoda predstavlja naš odnos do okolja, hrane, energije in vseh živih bitij, tudi ljudi.

Učitelj likovnega pouka Boris Bratuž je oblikoval ekoznak šole.

V učilnicah smo uredili ekokotičke. Iz odpadnega materiala smo izdelali različne izdelke. Izdelali smo plakate, ki pozivajo k varčevanju z vodo, elektriko in papirjem. Ob šoli smo začeli urejati učilnico v naravi in ribnik. Na šolskem radiu smo objavljali ekonovice.

Učenci dramskega krožka so pod vodstvom učiteljice Darinke Homšak in Jane Rovšek pripravili ekoigrice Do tiste stezice.

Učiteljica Jožica Štrajhar je izdelala eko spletne strani na šolski spletni strani.

Ob dnevu odprtih vrat 25. 4. 2003 smo naredili sedmi, zadnji korak nacionalnega programa ekošole – na slovesni prireditvi smo podpisali ekolistino. To je zaobljuba učencev, delavcev na šoli in lokalnih oblasti o sodelovanju in medsebojni pomoči pri reševanju okoljevarstvenih problemov v šolskem okolju. Pripravili smo tudi razstavo izdelkov iz odpadnih materialov.

Dve šolski leti smo pridno delali. Zato smo bili nagrajeni z ekozastavo, ki šoli pomeni vidno mednarodno priznanje za okoljsko delovanje. Ekozastave so podelili v Cankarjevem domu v Ljubljani na svetovni dan okolja, 5. junija 2003. Prireditve sta se udeležila koordinatorica Meta Kavčič in učenec 8. razreda Dejan Erceg.

V šolskem letu **2003/04** smo nadaljevali s tematskim sklopom prejšnjega šolskega leta. Skrbeli smo za urejeno notranjost in okolico šole, v učilnicah smo ločevali papir od drugih odpadkov, zbirali smo star papir in baterije, počistili okolico šole... Skrbeli smo za varčno rabo vode, elektrike in kurjave. Urejali smo ekokotičke – v učilnicah, knjižnici in na hodniku. Na šolskem radiu smo poslušali, v lokalnem časniku pa brali ekonovice. Obeležili smo pomembne ekodneve – dan brez avtomobila, svetovni dan voda, dan zemlje, dan okolja ... Z ekoigrico Do tiste stezice je dramski krožek nastopil na sejmju Narava zdravje v Ljubljani.

Lotili pa smo se tudi novega tematskega sklopa PROMET IN OKOLJE. Dejavnosti smo si razdelili po razredih. Učenci so se seznanjali s prometno problematiko v okolici šole in v bližini svojih domov. Ugotavljali so, katere poti do šole so najbolj varne poti. Razmišljali so o težavah, ki jih prinaša čedalje večja uporaba osebnih prometnih sredstev in o vplivu prometa na človekovo zdravje. Spoznali so pomen hoje in vožnje s kolesom. Izvedli so anketo o načinu prihajanja otrok v šolo. Analizirali so stanje o gostoti prometa in prevladujočih prometnih sredstvih. Ugotavljali so razlike med prometom nekoč in danes. Udeležili so se preventivno vzgojnega treninga s teoretičnim in praktičnim delom na učnem poligonu za jumicar voznika. Učenca 8. razreda Grega Grojzdek in Klemen Vozel sta izdelala raziskovalno nalogo z naslovom Zadihajmo lažje, avtomobili in mi. Na temo promet in okolje smo izvedli tudi ekodan. Pri učencih, učiteljih in starših smo s tem delovanjem vzbudili razmišljanje o prometni problematiki v okolici šole.

Sodelovali smo v projektu Vsak dan je dan zemlje, ki ga je razpisala družba OMV Slovenija. Učenci so risali na temo Drevo mi je povedalo in na bencinskem servisu OMV Istrabenz v Kamniku posadili drevo.

Naši učenci so sodelovali tudi pri snemanju oddaj Vodni krog, ki jo je snemala Televizija Slovenija. V sklopu teh oddaj se predstavljajo ekošole.

V tem šolskem letu smo prvič izvedli eko bralno značko. Učenci 1. razreda so brali knjižici iz zbirke Flupi – Flupi in voda ter Flupi in zrak. Drugi učenci so knjige izbirali v ekokotičko v šolski knjižnici.

V tem šolskem letu sva projekt koordinirali Polona Kancilija in Meta Kavčič. Udeležili sva se srečanj koordinatorjev avgusta 2003 na OŠ Stražišče in februarja 2004 na OŠ Dragomer. V aprilu sva izpolnili prijavo za pridobitev ekozastave 2004. Nacionalna koordinacija ekošole je naše delo tudi tokrat nagradila z ekozastavo.

V šolskem letu **2004/05** smo se lotili nove teme, to je BIOTSKA RAZNOVRSTNOST. Raziskovali smo raznolikost življenja – raznolikost živih bitij in življenjskih okolij.

Učenca 8. razreda Dijana Tešič in Alen Alandžak sta izdelala raziskovalno nalogo o dupliški deponiji – Včasih smetišče, danes sprehajališče. Njuna mentorica je bila učiteljica Polona Kancilija.

Z okolju prijaznim izdelkom oziroma postopkom smo sodelovali v projektu Gospodarskega vestnika in se potegovali za šolsko okoljsko nagrado.

Sodelovali smo na likovnem natečaju Avto v službi človeka in narave, ki ga je organiziralo podjetje Audi Porsche Slovenija.

Izdelki iz odpadne embalaže

Ugotavljali smo, kakšno vlogo je imel avto včasih, kakšno ima danes in kako bo v prihodnosti.

Podjetje Slopak je organiziralo likovni natečaj Embalaža v mojem domu. Cilj natečaja je bil otrokom približati zavest o okolju prijaznem ravnanju z embalažo.

Sodelovali smo na likovnem natečaju za izbor novoletnih motivov na ekovoščilnicah. Ena od voščilnic, ki so jih izdelale učenke ustvarjalne delavnice pod vodstvom učiteljic Mire Teršek in Alenke Pavlič, je bila na natečaju izbrana za motiv na božično-novoletnih voščilnicah ekošol Slovenije.

Sodelovali smo na nacionalnem natečaju Vodni detektiv, ki ga je organiziral Inštitut za celostni razvoj in okolje iz Domžal. Učenci so pisali in likovno ustvarjali na temo Kako se reka očisti.

Učenci 7. a so napisali besedilo za eko himno.

Aprila smo sodelovali v akciji 80 dreves za čistejši zrak, ki sta jo pripravili podjetji Tetra Pak d.o.o. in Arboretum Volčji Potok. Naši šoli so podarili pet ostrolistnih javorjev. Drevesa smo posadili na svetovni dan Zemlje - 22. aprila. Ta dan smo obeležili tudi s priložnostno razstavo likovnih izdelkov učencev.

Organizirali smo kviz Raziskovanje okolja Evrope - tematsko področje Obale in morja. Učenec Martin Juvan je našo šolo zastopal na državnem tekmovanju v Murski Soboti.

Po elektronski pošti smo vzpostavili stike z ekošolama iz Bergama in iz Litve.

Organizirali smo dve akciji zbiranja starega papirja, eno jeseni in drugo spomladi.

Učenci 2. in 3. razreda so obiskovali eko krožek. Učenci 2. razreda so ugotavljali, za kaj ljudje potrebujemo vodo in kako bi bilo brez nje. Barvali so pobarvanko Mi in naše okolje in se naučili marsikaj novega o prometu, odpadkih, vodi in energiji. Z zgoščenko Spoznajmo okolja so se seznanili z različnimi življenjskimi okolji in njihovimi prebivalci – živalmi in rastlinami. Izdelali so knjižico Ekošolar.

Učenci 3. razreda so reševali naloge iz knjige Prvi koraki v ekologijo. Ugotavljali so, kdo je ekofrajer in kaj lahko sami storijo za čistejšo vodo in zrak. Obiskali so dupliško deponijo odpadkov in preverili njeno stanje. Vsi so bili mnenja, da bo to lahko v prihodnosti super igrišče.

Tudi to leto so učenci brali za eko bralno značko.

Priznanje za izbor na natečaju

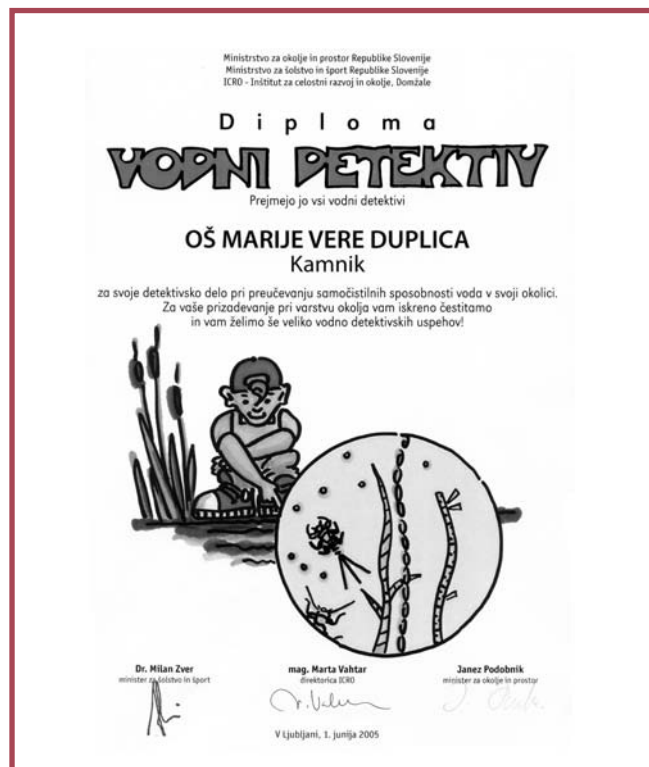
V šolskem letu 2005/06 so bile naše dejavnosti že utečene. Poleg zbiranja odpadnega papirja in baterij smo začeli zbirati še izrabljene tonerje in kartuše.

Sodelovali smo v projektu Armalov sklad za zdravo pitno vodo v slovenskih šolah. Livarna Maribor, ki je širši javnosti znana tudi po blagovni znamki kakovostnih sanitarnih armatur Armal, je razpisala sponzorski projekt z naslovom Armal za zdravo pitno vodo v slovenskih šolah. S to akcijo so želeli dvigniti zavedanje o pomenu pitne vode, opozoriti na odgovorno ravnanje in spodbuditi šole, da zdravi pitni vodi posvetijo več pozornosti in skrbi. Livarna nam je podarila štiri armature Vivaqua s posebnimi filtri, ki pitno vodo ob izteku očistijo nevarnih strupov in kemijskih substanc. Pipe smo namestili v jedilnici in na hodniku pred garderobami. Učenci so se seznanjali s pomenom zdrave pitne vode, na temo voda so risali in slikali, pisali pesmice in uganke, izdelali so letake z opozorili, delali poskuse z vodo in sestavili anketo o pitju vode. Osem učencev se je na svetovni dan voda, 22. 3., z učiteljico Polono Kancilija udeležilo foruma mladih z naslovom Je naša pitna voda zares tudi pitna? V Mariboru so se zbrali predstavniki šol, ki so bile izbrane na natečaju Armalovega sklada, vabljeni so bile tudi inštitucije in posamezniki, ki se s to tematiko profesionalno ukvarjajo. Udeleženci so govorili o prihodnosti čiste pitne vode in o pomenu ekološkega osveščanja v šolah in pri mladih po Sloveniji.

Marca nas je na šoli obiskala evropska poslanka gospa Mojca Drčar Murko, ki se je z učenci pogovarjala o pomembnosti odgovornega odnosa do okolja.

Učenci 4. a so sodelovali v projektu Zojini zeleni zemljevidi.

Na ekokvizu Raziskovanje okolja Evrope je šolska prvakinja postala učenka Tanja Ropas, ki se je tudi na državnem tekmovanju odlično odrezala. Med 120 tekmovalci je osvojila 20. mesto.

Priznanje Vodni detektiv

Učenci Tadeja Šraj in Sabina Štremfelj sta izdelali raziskovalno nalogo Nagelj rad živi dlje. Ugotavljali sta obstojnost različnega rezanega cvetja.

Učenci Urša Zakrajšek in Polona Zalar pa sta izdelali raziskovalno nalogo Šolska malice in kisikove organske spojine. Iz posodic paštete in sladoleada, ki so ostale od šolske malice, sta izdelali modele kisikovih organskih spojin.

Ekokrožek so obiskovali učenci 3. in 4. razreda. Učenci 4. razreda so jeseni obiskali nekdanjo dupliško deponijo odpadkov in preverili njeno stanje. Ugotovili so, da večina posajenih dreves lepo uspeva. Nekatera drevesa pa imajo polomljene veje, tudi na travi se poznajo sledi gum vozil, ki delajo škodo. Skupno mnenje učencev pa je bilo, da je nekdanja deponija odpadkov lahko krasno igrišče.

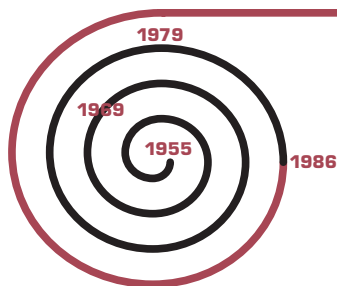
Tudi letos smo sodelovali na natečaju Vodni detektiv. Učenci so na temo Sladkovodne ribe risali, pisali zgodbe in izdelovali plakate. Sodelovali smo tudi na natečaju Vsak dan je dan Zemlje, ki ga je razpisala družba OMV Slovenija. Risali smo na temo Za naravo skrbim, iz nje se učim.

V šolskem letu 2005/06 program Ekošola kot način življenja v Sloveniji praznuje deseto obletnico delovanja. V tem času si je ekozastavo pridobilo 198 vrtcev, osnovnih in srednjih šol ter CŠOD-jev.

Naša šola pa je ponosna imetnica ekozastave četrto leto zapored. Tudi v bodoče bomo izvajali ekodejavnosti, ne le zaradi zastave, ampak tudi zato, ker smo ugotovili, da je naše delo pomembno in koristno za okolje, v katerem živimo.

koordinatorka programa Meta Kavčič

Raziskovalna dejavnost je vsekakor ena pomembnejših aktivnosti v sodobnem šolanju, tako za učenca - mladega raziskovalca kot tudi za učitelja mentorja. Z usvajanjem večine izdelave raziskovalne naloge si učenec - mladi raziskovalec pridobi bogato izkušnjo, ki ima za osnovnošolca bistveno večjo vrednost kot rezultati same raziskave, čeprav ne velja zanemariti praktične vrednosti na tej stopnji šolanja izdelanih raziskovalnih nalog.

Prvo raziskovalno nalogo na naši šoli so učenci izdelali že v letu 1986/87 pod mentorstvom učiteljice biologije Tatjane Kordiš. Ukvarjali so se z onesnaženostjo zraka na Duplici. Naslednje leto so se učenci pod njenim vodstvom ukvarjali z nasiljem v družbi.

V zadnjih letih je bilo na Osnovni šoli Marije Vere izdelanih lepo število raziskovalnih nalog z različnih področij: biologije, kemije, prometa, sociologije, tehnike, zgodovine...

Boj proti tuberkulozi na Kamniškem

Šolsko leto 1996/97. Mentorica: Majda Kotar.
Sodelujoči učenci: Boris Kern, Špela Štupar, Katja Anžur, Erika Lužar, Petra Janković, Tina Slapar, Edisa Mekić.
Doseženo priznanje: zlato.

Za raziskovanje zgodovine tuberkuloze smo se odločili, ker je pri nas za to boleznijo bolehalo veliko znanih ljudi: Josip Jurčič, Srečko Kosovel, Dragotin Kette, Josip Murn Aleksandrov, Simon Jenko itd. in ker je bil 1936 ustanovljen protituberkulozni dispanzer v Prešernovi ulici, in sicer šesti v Sloveniji. Ustanovila ga je Protituberkulozna liga s pomočjo prostovoljnih prispevkov. Predsednik je bil dr. Julij Polc, dispanzer pa je vodil dr. France Pucelj.

Dispanzer je imel nalogo:

- izslediti bolnike in jih primerno izolirati,
- svetovati bolnikom in njihovim družinam,
- preskrbovati siromašne bolnike z zdravili in razkužili,
- posredovati v korist bolnikom na občini, delodajalcih, humanitarnih društvih,
- stalno nadzorovati ozdravljene osebe,
- zdraviti po najnovejših zdravniških metodah.

Pri delu smo spoznali, kakšna bolezen je tuberkuloza in koliko so ljudje pretrpeli zaradi nje. Občudovanja vredni so zdravniki, medicinske sestre in drugi prostovoljci, ki so pomagali bolnikom. Na srečo je danes ta bolezen skoraj izkoreninjena (v času izdelave naloge je na kontrolni pregled prišla le ena bolnica).

Mestna godba Kamnik

Šolsko leto 1997/98. Mentorica: Majda Kotar.
Sodelujoče učenke: Evelina Stefanović Eržen, Vesna Lukić, Anja Osolin.
Doseženo priznanje: zlato.
Glavni razlog za izbor teme je bila 100. obletnica delovanja

oziroma že 150. obletnica prve omembe godbe v Kamniku. Drugi razlog je bil ta, da kljub njeni stalni prisotnosti v življenju Kamničanov o njej le malo pišejo. Ljudje jo ponavadi vidijo le na posameznih prireditvah, pa še takrat nanjo ne gledajo vsi s simpatijami, saj se je že tudi zgodilo, da jih je na Sutni nekdo polil z vodo. Ugotovili smo, da danes društva niso več to, kar so bila nekoč. Okoli njih se ne vrte več kulturno in družabno življenje mesta, kot se je, ko ljudje še niso imeli drugih načinov zabave.

Kdo je bila Marija Vera?

Šolsko leto 1999/2000. Mentorica: Majda Kotar.
Sodelujoči učenci: Tamara Mijatović, Tonko Sekulo, Ana Schnabl.

Naloga je nastala na pobudo gospe ravnateljice Violete Vodlan in ob sodelovanju z gospo Jano Rovšek, ker smo želeli bolj spoznati osebo, po kateri se imenuje naša šola.

Podatke za izdelavo naloge smo dobili v Slovenskem gledališkem muzeju, na Akademiji za gledališče, film, radio in televizijo, v kamniškem muzeju, od igralkinega nečaka g. Sergeja Epiha, g. Nikolaja Sadnikarja in g. Demetra Bitenca, ki je bil njen študent. Dobro nam je opisal svoje prvo srečanje z njo. Ob prihodu na avdicijo za gledališko igro ga je sprejela in povabila naj sede. Ko ji je odvrnil, da to ni potrebno, saj je še pri močeh, mu je odvrnila: "Čuvajte moči za oder!" S temi besedami je izrazila svojo veliko predanost igri.

Domače živali učencev OŠ Marije Vere

Šolsko leto 2000/01. Mentorica: Nada Nadvešnik.
Avtorji: Nina Praznik, Nevenka Hriberšek, Klara Galičič in Matej Blejc.

Takrat je našo šolo obiskovalo 568 učencev. Največ jih stanuje v bližnjem blokovskem naselju – v ulici Matije Blejca, Groharjevi in Klavčičevi ulici; nekaj se jih vozi iz Šmarce. Ker večina učencev živi v blokkih, smo bili prepričani, da zaradi stanovanjske stiske nimajo dovolj prostora še za najrazličnejše živali. Ugotovili smo, da imajo naši učenci izredno veliko število domačih živali – od 568 učencev ima doma eno ali več živali 314 učencev, kar je več kot polovica. Med najbolj priljubljene in najštevilčnejše sodijo psi in mačke, tem pa sledijo ribe, želve, hrčki, papige, morski prašički in zajčki. Delo nas je zabavalo, radi smo se pogovarjali z učenci in jih anketirali ter na šoli pripravili tudi razstavo.

Ko zvezdice postanejo zalivke

Šolsko leto 2001/2002. Mentorica: Polona Kancilija.
Avtorji: Marko Janković, Luka Rejc, Darko Tešić.
Cilji raziskovalne naloge so:

- ugotoviti, katere vrste zobnih zalivk obstajajo,
  - spoznati lastnosti in uporabo različnih vrst zobnih zalivk,
  - ugotoviti, kako odrasli ljudje skrbijo za zobno higieno.
- Teoretični del raziskovalne naloge predstavlja podatke o zobnih zalivkah, ki so jih učenci zbrali s pomočjo literature. Navaja vrste zobnih zalivk, njihove lastnosti in uporabo. Uporabljeno literaturo so učenci našli v knjižnicah in na svetovnem spletu. Eksperimentalni del raziskovalne naloge predstavlja anketni vprašalnik z analizo odgovorov. Učenci so anketirali 100 naključno izbranih odraslih ljudi na področju Kamnika. S tem so poskrbeli za realnost podatkov. Vprašanja v anketi se nanašajo na poznavanje zobnih zalivk, obiske pri zobozdravniku, skrb za zobno oziroma ustno

higieno. Odgovori so razvrščeni v 6 skupin glede na starost in spol. Analiza odgovorov je prikazana grafično. Vsakemu grafu sledi razprava v obliki komentarja.

Učenci so v raziskovalni nalogi prišli do sledečih zaključkov: glede na sestavo poznamo amalgamne, bele in keramične zalivke.; odrasli ljudje dokaj dobro poznajo vrste in uporabo zobnih zalivk.; odrasli ljudje slabo poznajo lastnosti in sestavo zobnih zalivk.; odrasli ljudje zelo dobro skrbijo za zobno higieno.

Baterije od A do Ž

Šolsko leto: 2002/2003. Mentorica: Polona Kancilija.

Avtor: Dejan Erceg, 8. b

Raziskovalna naloga govori o baterijah. V teoretičnem delu raziskovalne naloge je avtor s pomočjo literature, ki jo je dobil v podjetju ORBICO d.o.o. spoznal, koliko vrst baterij sploh obstaja, katere so nam in okolju nevarne in iz česa so baterije narejene. V eksperimentalnem delu naloge pa podaja analizo baterij, ki so jih učenci zbrali na šoli. Avtor ugotavlja, da se baterije razlikujejo lahko v velikosti, obliki, sestavi in napetosti. Na šoli smo zbrali največ 1.5 V majhnih valjastih baterij, ki se kot baterijski vložek v vsakdanjem življenju največ uporabljajo.

Zadihajmo lažje, avtomobili in mi

Šolsko leto 2002/2003. Mentorica: Polona Kancilija.

Avtorja: Grega Grojzdek in Klemen Vozel.

V raziskovalni nalogi v teoretičnem delu predstavlja delovanje avtomobilskega motorja s poudarkom na plinih, ki nastajajo pri izogrevanju, in njihovem vplivu na okolje. Eksperimentalni del raziskovalne naloge obsega analizo obveznih meritev izpušnih plinov v okviru tehničnega pregleda vozila za različne tipe avtomobilov (Subaru, Ford, VolksWagen, Citroen, Zastava, Škoda, Opel). Ugotavlja, da obstaja več različnih vrst avtomobilskih motorjev in da so od obravnavanih tipov avtomobilov okolju najbolj prijazni avtomobili znamke Opel in najbolj neprijazni avtomobili znamke Zastava.

Poigrajmo se z mili

Šolsko leto 2002/2003. Mentorica: Polona Kancilija.

Avtorja: Anže Osolnik in Klemen Škufca.

Raziskovalna naloga govori o milih. S pomočjo literature, ki sva jo našla v različnih revijah, šolski in mestni knjižnici ter na medmrežju, sva želela ugotoviti, ali lahko doma sami naredimo milo, ali milo lahko odišavimo in obarvamo ter ali obstaja kakšna razlika v lastnostih med industrijskim in doma izdelanim milom. Izvedla sva kemijsko analizo mil, ki sva jih sama pripravila in rezultate podajava v tabeli, ki ji sledijo komentarji. Ugotovila sva, da lahko doma pripravimo milo, da tako pripravljeno milo lahko s preprostimi postopki oplemenitimo in da so lastnosti industrijsko izdelanega mila drugačne od lastnosti doma pripravljenega mila.

Kvaliteti se ni mogoče upreti

Šolsko leto 2002/03. Mentorica: Majda Kotar.

Sodelujoči učenci: Margareta Cerk, Januš Griljc, Nevenka Hriberšek, Urška Medved, Nina Praznik, Sara Urbanija, Ema Zabrič. Doseženo priznanje: srebrno.

Naloga je nastala ob 80-letnici delovanja tovarne Eta. Njena ustanoviteljica in prva lastnika sta bila Stanko in Milena Žargi,

ki sta imela hčerko Meto. Otroško izgovorjena oblika imena njune hčerke je postala ime slovitnega živilsko predelovalnega obrata. Imeli smo priložnost obiskati tovarno in se seznaniti s tehnološkimi spremembami skozi čas. Sočasno pa nas je zanimalo, zakaj številne babice in seveda tudi mamice še vedno vlagajo živila doma. To počnejo tudi delavke Ete. Ugotovili smo, da to počnejo zato, ker jim ne ustrezajo industrijsko pripravljena živila ali pa shranjujejo presežke domačih pridelkov, ki bi jih bilo škoda zavreči.

Lepila po domače

Šolsko leto 2003/2004. Mentorica: Polona Kancilija.

Avtorja: Blaž Spruk in Luka Pajek.

Raziskovalna naloga govori o lepilih. S pomočjo literature, ki sva jo avtorja našla v različnih revijah, šolski in mestni knjižnici ter na medmrežju, sva želela izvedeti čim več o lepilih, njihovih lastnostih in uporabi. Želela sva ugotoviti, ali lahko doma sami naredimo lepilo in kakšne lepilne lastnosti ima doma narejeno lepilo. Praktično sva izvedla izdelavo treh po sestavi enostavnih lepil (škrobno, glutinsko in kazeinsko lepilo) in preizkusila njihovo moč lepljenja različnih snovi. Opazanja in ugotovitve podajava v tabelah. Ugotovila sva, da doma pripravljena lepila različno močno lepijo, najboljše lepilne lastnosti pa ima doma narejeno škrobno lepilo.

Skakalnica v Zamazici

Šolsko leto 2003/04. Mentorica: Majda Kotar.

Avtorica: Katarina Kavčič.

Doseženo priznanje: zlato.

Športna zgodovina Kamnika je zelo bogata in o njej je že marsikaj napisanega. O tem, da je imel Kamnik nekoč svojo smučarsko skakalnico, pa ni vedel nihče od sošolcev in tudi nekateri starejši sosedje so zanj slišali prvič. Leta 1931 so se na kamniški občini odločili za gradnjo skakalnice, ki je bila druga na našem ozemlju. Glavni konstruktor je bil Stanko Bloudek. Gradnja skakalnice v Zamazici, sedanji Streliški ulici, je bila zelo zahtevna. Posekati je bilo treba del gozda in urediti strugo potoka "Šutnpoh". Prvi skakalci so se na njej pomerili na dan otvoritve, 6. 1. 1932. Prve tekme se spominja tudi g. Nikolaj Sadnikar: "Ta tekma je bila za vse nas, zbrane ob skakalnici, zelo velik dogodek. Večina nas ni še nikoli videla skočiti človeka s tako visoke, strme in mogočne naprave, kot je bila ta. Vsi smo trepetali, ko se je prvi tekmovalec pognal z zaletišča. Imel je neko posebno držo, drvel je naravnost in njegova hitrost je bila iz sekunde v sekundo večja. Kar naenkrat se je odgnal v zrak, poletel in pristal ob vznožju hriba. Strah, ki se me je polastil med letom, je izginil. Kasneje sem opazoval še mnogo skakalcev med letom, a nikoli več se me ni polotil tak občutek kot takrat, ko sem videl prvi skok v svojem življenju."

Včasih smetišče, danes sprehajališče

Šolsko leto 2004/2005. Mentorica: Polona Kancilija.

Avtorja: Dijana Tešič in Alen Alandžak.

Naloga predstavlja zgodovino dupliške deponije in vplive pogozditve le-te na prebivalce bližnje okolice, ki je bila izvedena v obdobju 1999 do 2003 pod nadzorom Gozdarskega inštituta Slovenije. Avtorja preko ankete ugotavlja, kako dobro ljudje poznajo deponijo Duplica ter kako so seznanjeni s pogozditvijo. V poizvedbo sva vključila otroke, zaposlene in upokojece, ki živijo v bližnji

okolici deponije. Analizo rezultatov predstavlja grafično s komentarji. Odgovori anketirancev kažejo, da otroci ne poznajo zgodovine te deponije v taki meri kot odrasli, kar potrjuje najina predvidevanja, saj je bila jama sanirana šele leta 1993. Ugotavlja, da večina ljudi preživlja prosti čas za sprehode po deponiji ter da se je večini mnenje o njej spremenilo z negativnega na pozitivno.

Drži, ne drži

Šolsko leto 2004/2005. Mentorica: Polona Kancilija.
Avtorici: Sanja Begović in Živa Zore.

Za to nalogo sva se odločili, ker sva želeli izvedeti čim več o žvečilnih gumijih in kako bi jih koristno uporabili po uporabi. Na začetku sva na splošno opisali žvečilne gumije. Podrobneje sva opisali tudi odkritje žvečilnega gumija in njegovo zgradbo. Z anketiranjem sošolcev sva ugotovili, da le-ti najraje žvečijo žvečilni gumi Orbit z osvežilnim okusom, ponavadi prežvečijo 3-5 žvečilnih gumijev na dan in imajo običajno en žvečilni gumi v ustih 1-2 uri. Večina učencev žveči žvečilne gumije brez dodanega sladkorja. Anketi je sledil eksperimentalni del. Z njim sva želeli ugotoviti, ali lahko prežvečene žvečilne gumije uporabljamo kot lepilo za lepljenje plakatov in listov na oglasno desko v kemijski učilnici. Zbirali sva uporabljene žvečilne gumije, jih predhodno namakali v različnih raztopinah in jih nato uporabili kot lepilo. Ugotovili sva, da žvečilni gumiji, očiščeni z vodo, dobro lepijo, vendar morajo biti čisto osušeni. Držijo prav tako žvečilni gumiji, ki so bili namočeni v raztopini s pralnim sredstvom, žvečilni gumiji namočeni v vodni raztopini alkoholnega kisa pa niso zalepili listov. Nad rezultati sva bili zelo presenečeni, saj so listi ostali zalepljeni tudi po nekaj tednih. Torej se kot lepilo dobro obnesejo.

Vesele popoldanske urice

Šolsko leto 2004/05. Mentorica: Majda Kotar.
Sodelujoče učenke: Katja Blejč, Eva Ugovšek, Neža Loboda, Klara Omovšek, Manca Mrvar, Nina Tupy.
Doseženo priznanje: srebrno.

V nalogi smo predstavili šolske in obšolsko dejavnost, ki jo obiskuje največ naših učencev: glasbeno šolo v Kamniku. Na naši šoli so bile včasih najbolj uveljavljene športne dejavnosti, ki jih je v zadnjem času nadomestilo računalništvo, tako na razredni kot na predmetni stopnji. Drugi najbolj obiskan krožek na razredni stopnji je pevski zbor, na predmetni stopnji pa šport (košarka, nogomet), sledijo plesne vaje, "knjigobube", planinski krožek, rokomet, ustvarjalna in likovna delavnica na razredni stopnji ter odbojka, fotografski krožek, glasbena šola in šolski radio na predmetni stopnji.

Varno v šolo in domov

Šolsko leto 2004/2005. Mentorica: Darja Čermelj.
Avtorice: Urška Jerman, Jana Osolnik, Manca Matjaž.
Z raziskovalnim delom smo želele izvedeti o varnosti poti, ki jo učenci prehodimo od doma do šole. Z izvedeno anketo smo izvedele, da se učenci nenehno srečujejo z nevarnostmi na nekaterih predelih. V nalogi smo preučile vse te nevarne dele poti, jih opisale in dokumentirale s fotografijami ter predlagale možne rešitve, ki bi povečale varnost na teh poteh. Delo smo končale z upanjem, da bodo naši predlogi in rešitve predstavljeni tudi krajevni skupnosti Duplica in občini Kamnik, ki bosta poskušali nevarne poti urediti v varne.

Nagelj rad živi dlje

Šolsko leto 2005/2006. Mentorica: Polona Kancilija.
Avtorici: Tadeja Šraj in Sabina Štremfelj.

Namen najinega dela je ugotoviti, ali lahko dodatek Flower Fresh, ki ga dobimo v cvetličarni ob nakupu rezanega cvetja, nadomestimo s snovjo iz domače kuhinje. Namen dodatka Flower Fresh je podaljšati obstojnost rezanega cvetja v vodi. Za najin poskus sva pripravili 7 različnih zmesi iz vode. Kot dodatek sva uporabili Flower Fresh, sladkor, citronko, alkoholni kis, olje in sol. V pripravljene raztopine sva vložili nageljne in opazovali njihove spremembe. V prvem delu eksperimenta sta se kot dobra dodatka pokazala olja in citronka. Zato sva v drugem delu pripravili še 3 zmesi, in sicer zmes vode in olja, zmes vode in citronke ter zmes vode, olja in citronke. Ugotovili sva, da so dobri dodatki vodi za rezane nageljne Flower Fresh, olje in citronka. Če želimo, da cvet ostane dolgo svež, priporočava zmes olja in vode. Če želimo, da nam nagelj čim dalj časa krasi prostor, pa svetujemo zmes vode, olja in citronke.

Šolska malica in kisikove organske spojine

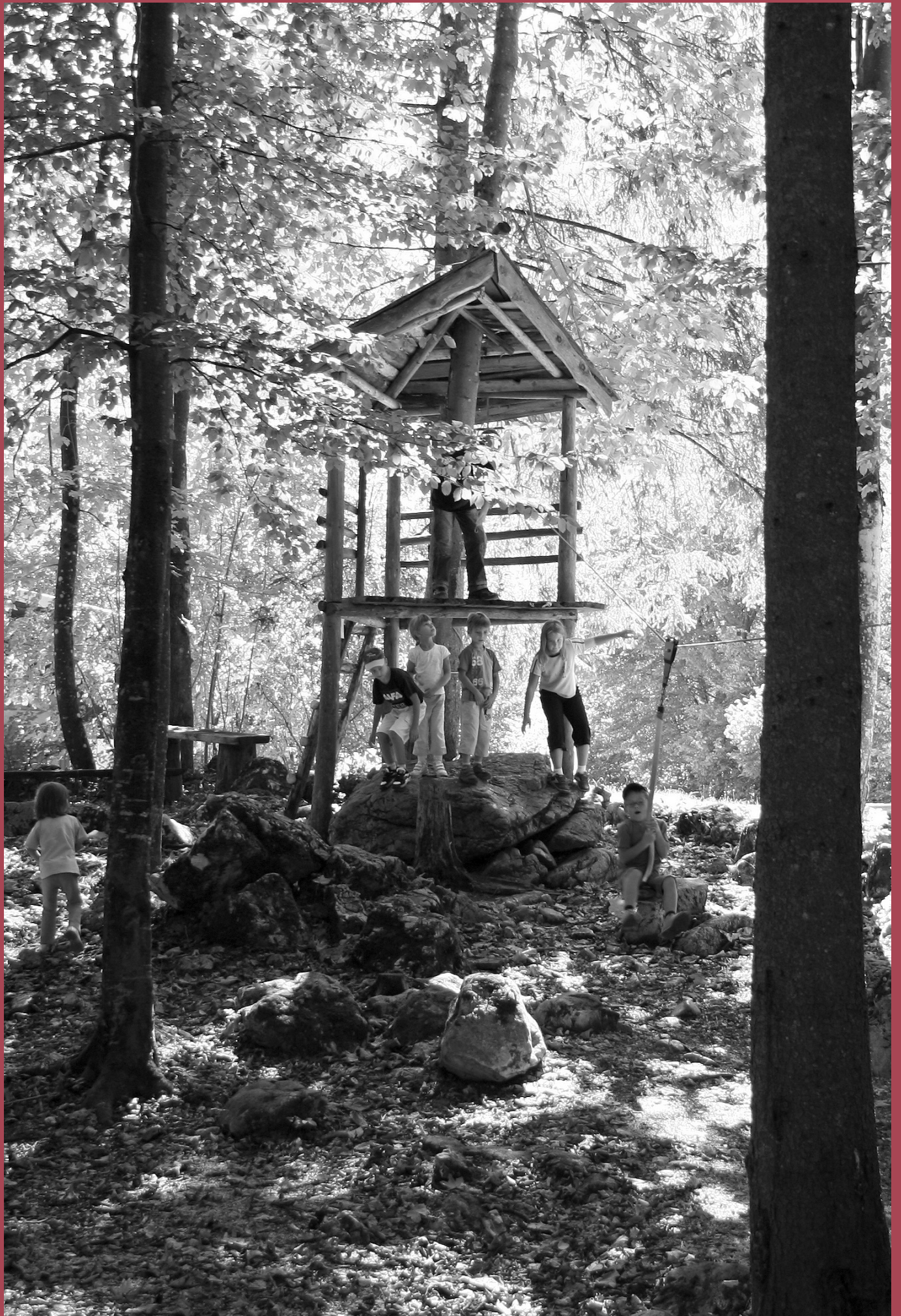
Šolsko leto: 2005/2006. Mentorica: Polona Kancilija.
Avtorici: Urša Zakrajšek in Polona Zalar.

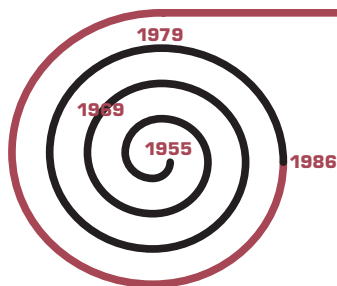
Namen naloge je izdelati modele kisikovih organskih spojin iz praznih posodic od sladoleda in paštete, ki ostanejo pri šolski malici. Prepoznavnost tako izdelanih modelov sva preizkusili v razredu z uporabo vprašalnika. Vprašalnik je vseboval 5 nalog, pri katerih je bilo potrebno prepoznati prikazane modele kisikovih organskih spojin in 3 naloge, pri katerih so morali učenci zapisati strukturno formulo prikazanih modelov spojin in jih poimenovati. Sošolci so modele kisikovih organskih spojin prepoznavali srednje dobro, strukturne formule prikazanih spojin so zapisovali dobro, slabo pa so te spojine poimenovali, lahko tudi zato, ker premalo poznajo kisikove organske spojine. Pri demonstraciji modelov sva ugotovili tudi to, da bi bilo za večkratno uporabo tako izdelanih modelov potrebno poiskati boljši način povezovanja "atomov" elementov, ker so se modeli pri demonstriranju pogosto razletavali.

Gremo v kino

Šolsko leto 2005/06. Mentorica: Majda Kotar.
Sodelujoči učenki: Simona Kotnik in Tanja Ropas.
Doseženo priznanje: zlato.

Slovenci smo se s kinom kot novo obliko zabave srečali že leto po prvi filmski predstavi bratov Lumiere decembra 1895. Najprej so si "žive slike" ogledali v Mariboru, nato v Celju in 16. novembra tudi v Ljubljani. O začetkih kamniškega kina nam je pripovedoval g. Nikolaj Sadnikar. Najprej je bil v Kamniku potujoči kino, ki ga je vrtel Franc Aparnik. Prvi filmski projektor je deloval s tehnologijo obločne luči. Pravi kino je v Kamniku začel delovati 1932, in sicer v dvorani gasilnega doma. Mladim je včasih kino pomenil veliko več kot danes. To kažejo tudi rezultati ankete med učenci, kjer jih je 94 % odgovorilo, da hodijo v kino; glede na preživljanje prostega časa, pa je kino najmanj priljubljena dejavnost.

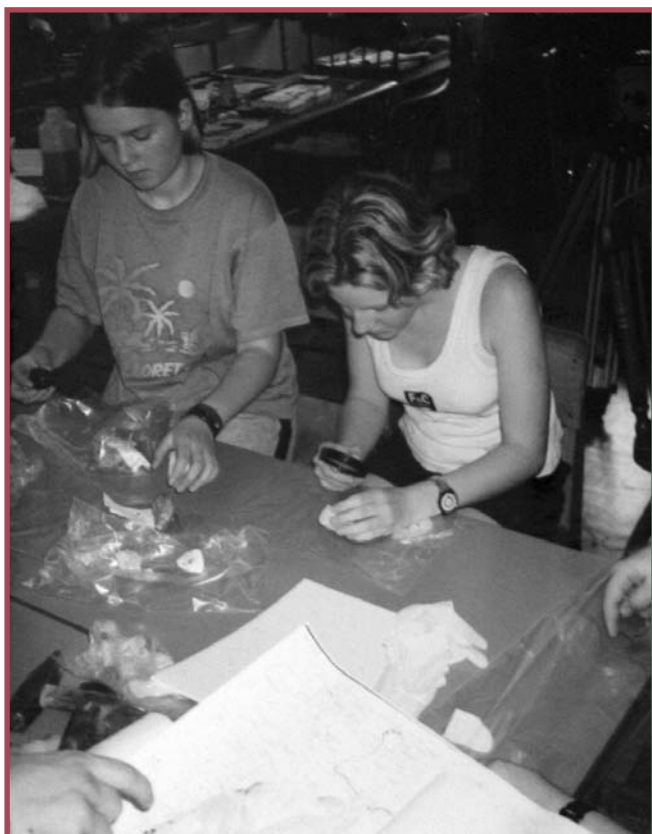

1. Raziskovalni tabor osnovnih šol občine Kamnik – Velika planina, 17. junij — 21. junij 1996

Na raziskovalnem taboru je sodelovalo 28 učencev zadnjih dveh razredov iz 6 osnovnih šol občine Kamnik. Učenci so bili razdeljeni v pet raziskovalnih skupin. Naša šola so zastopali učenci: Katja Vrhovnik – biologija, Jaka Kočar – kemija, Aljoša Markač – etnologija, Jure Spruk – fizika, Nastja Suhoveršnik – likovna vzgoja. Mentorica na taboru je bila Katarina Komatar.

Z raziskovalnim taborom smo učencem pokazali drugačen pristop do dela, kot so ga sicer vajeni v šoli. Pouk naravoslovja smo preselili v naravo. V okolju Velike planine smo spoznali in ovrednotili edinstveno, neokrnjeno pokrajino in pastirsko kulturo. Vsi smo si iz tabora zapomnili dogodivščino ob odhodu domov, ko so nas morali z Velike planine v dolino pripeljati policisti, gorska reševalna in delavci Elektro Ljubljane, nadzorništva Kamnik, ker je bilo vreme tako nevihtno, da vzpenjača ni delala, mi pa bi morali ostati zaradi tega še kakšen dan na taboru. Vendar so nas v dolini že nestrpno pričakovali starši na prireditvi v OŠ Stranje, zato podaljševanje tabora ni bilo mogoče, čeprav bi mi še kar ostali.

2. Raziskovalni tabor osnovnih šol občine Kamnik – Tuhinjska dolina – Snovik, 12. maj — 16. maj 1997

Na raziskovalnem taboru je sodelovalo 37 učencev sedmih in osmih razredov iz 6 osnovnih šol občine Kamnik. Učenci so bili razdeljeni v 6 raziskovalnih skupin. Našo šola so zastopali učenci: Robert Berginc – fizika, Maša Arh – biologija, Anja Osolin – kemija, Marko Pohlin – tehnična vzgoja, Boris Kren – etnologija, Urša Cerar – likovna vzgoja. Mentorica na taboru je bila Katarina Komatar. Raziskovali smo predvsem na področju Snovika, obiskali pa smo tudi druga zanimiva področja v bližnji in širši okolici. V neokrnjeni naravi smo našli veliko ostankov kulturne dediščine. Raziskovali smo živalstvo in rastlinstvo ter iskali različna življenjska področja, risali etnološke risbe in panjske končnice, izdelali ogljarsko kopo, merili sončno energijo, količino vlage v zraku in hitrost pretoka Snoviščice, izdelali geološko zbirko kamnin Tuhinjske doline. Raziskavi smo dodali še skrito željo, da bi ob razvoju turizma v Snoviku narava ostala takšna, kakršna je, in še naprej nudila zavetje mnogim živim organizmom, domačinom, bodočim obiskovalcem pa ponujala primer polnega sožitja z naravo.

Katarina Komatar

Šolski raziskovalni tabori

Kemijsko raziskovalni tabor: Kamniška Bistrica, 22. in 23. maj 2002

Organizacija: Polona Kancilija, učiteljica kemije
Udeleženci: kemijski krožek, 20 učencev.

Kemijsko raziskovalni tabor: Arboretum Volčji Potok, 23. in 24. maj 2003

Organizacija: Polona Kancilija, učiteljica kemije
Udeleženci: kemijski krožek, 21 učencev.

Ekološko raziskovalni tabor: Arboretum Volčji Potok, 21. maj 2004

Organizacija: Polona Kancilija, učiteljica kemije in Edita Gavranović, učiteljica angleškega in nemškega jezika
Udeleženci: kemijski krožek, 20 učencev.

Angleško - kemijski tabor: Gorjuša, 27. 5. 2005

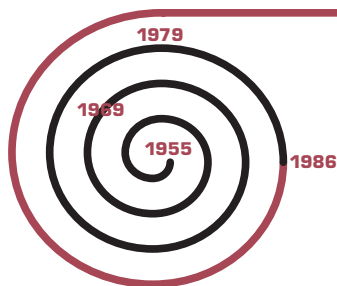
Organizacija in izvedba: Edita Gavranović – angleški del in Polona Kancilija – kemijski del
Udeleženci: kemijski krožek, 20 učencev.

Raziskovalni tabor 2006: 25., 26., 27. maj 2006

Organizacija in izvedba: Edita Gavranović – angleški del in Polona Kancilija – naravoslovni del
Udeleženci: nadarjeni učenci, 16 učencev.

Na šoli imamo poleg pouka organiziranih tudi precej interesnih dejavnosti. Nekatere imajo že tradicijo, hkrati pa so pomembne za razvijanje informacijske pismenosti, ustvarjalnosti, odnosa do sočloveka, narave, kulturne dediščine...

Dramski krožek

S skupino učencev, ki so tudi kasneje sodelovali v dramskem krožku, smo se prvič zbrali v šolskem letu 2001/2002, in sicer v prednovoletnem času, ko sva bili zadolženi za izvedbo programa ob obisku dedka Mraza. V gledališki skupini so sodelovali učenci razredne in predmetne stopnje. Za predstavo sva izbrali igrico NOVOLETNI NEMIR IN PREPIR TER ROKAVIČKE ZA DEDKA MRAZA. Nadobudni igralci so dobro zaigrali svoje vloge in vsi smo bili navdušeni nad našo prvo predstavo. Odločili smo se, da bomo s "šolskim gledališčem" nadaljevali, konec koncev, se naša šola imenuje po veliki slovenski igralki ...

Spomladi 2002 smo začeli pripravljati ekološko igrico ŽIGOVI PRIJATELJI. Širšemu krogu gledalcev smo se predstavili v mesecu maju na dnevu odprtih vrat šole. Hvaležno občinstvo nas je nagradilo z glasnim aplavzom in zopet smo bili odločeni, da nadaljujemo z igranjem. Jeseni smo igrico ponovno zaigrali ob tednu otroka v Domu kulture Kamnik.

Šolsko leto 2002/2003 se je že v oktobru začelo delovno za vse igralce in naju kot mentorici. Za pozdrav dedku Mrazu smo se naučili igrico PECILNI PRAŠEK ZA NOVOLETNE ZAJČKE. V njej so nastopile tudi lutke. S predstavami smo razveseljevali otroke vrtca Pestrna in učence razredne stopnje. Spomladi smo se odločili, da zopet pripravimo igro z ekološko vsebino, saj smo vendar EKO šola. In res. Premiera igrice DO TISTE STEZICE je bila v aprilu, in sicer so bili naši prvi kritiki učenci nižjih razredov in otroci iz vrtca Pestrna. Spoznali smo, da moramo igrico čim večkrat zaigrati, saj bo le tako ves naš trud zares dobro poplačan. Žal nam je bilo, da smo ŽIGOVE PRIJATELJE tako malokrat zaigrali.

Ekološko igrico DO TISTE STEZICE smo zaigrali kar desetkrat. Z njo smo sodelovali tudi na Festivalu gledaliških sanj v Pionirskem domu v Ljubljani. Igrali smo v kulturnem domu v Grobljah, v Arboretumu Volčji Potok, v Domu starejših občanov Kamnik, na EKO bazarju na Gospodarskem razstavišču, v Mercator centru v Kamniku, zaigrali pa smo jo tudi učencem ZUIM-a.

Nastopi so bili zabavni in vsak posebej zanimiv in nepozaben.

Naša zadnja predstava je bila v šolskem letu 2004/2005. Lutkovno dramsko igrico z naslovom ZIMSKA PRAVLJICA smo zaigrali v prednovoletnem času za učence naše šole in otroke delavcev šole, ki jih je obdaroval dedek Mraz.

Delo z mladimi igralci je bilo prijetno, zabavno in tudi naporno. Veliko ur smo preživeli skupaj na vajah in postali prava dramska skupina. Vsak od nas se je trudil za čim boljši nastop. Igralska skupina, ki je bila že utečena, se je žal razkropila. Nekaj učenek je zaključilo OŠ, ostali učenci pa so imeli veliko dodatnih obveznosti v devetletki. Težko smo usklajevali termine za vaje, ki so bile vse v popoldanskem času. Lepo je bilo sodelovati z učenci, se z njimi smejeti, premagovati strah in deliti zadovoljstvo ob glasnem aplavzu občinstva.

Mentorici Darinka Homšak in Jana Rovšek

ŽIGOVI PRIJATELJI

ZIMSKA PRAVLJICA

Igralci igrice DO TISTE STEZICE s svojima mentoricama

Klekljarski krožek na OŠ Marije Vere

Kratka zgodovina čipke

(povzeto po knjigi Mire Kejžar - Klekljanje)

Rojstna dežela čipke je verjetno Vzhod. Trgovci so jo kot veliko dragocenost prinašali v Evropo z vzhodnimi tkaninami. Motivika in tehnike izdelave čipk so se sčasoma spreminjale in prilagajale vsakokratni uporabi. Vseskozi pa je čipka bila posebna dragocenost, podobno kot nakit iz plemenitih kovin.

Od različnih čipk (šivana, pletena, kvačkana, vozšana, klekljana) se je najbolj razvila in uveljavila klekljana čipka, ker omogoča največje bogastvo oblikovalnih in izdelavnih možnosti. Posebno se je razcvetela v začetku novega veka v bogatih deželah zahodne Evrope, zlasti še v Franciji. Čipke so uporabljali na dvorih, v cerkvah in v visoki družbi. Veliko so klekljali tudi na Nizozemskem, v Benetkah in nekaterih drugih italijanskih krajih, na Češkem in v Rusiji. Ko se je kasneje klekljanje razvilo tudi pri nas, se vse te sledi svetovne trgovine s čipkami poznajo tudi tu.

K nam so klekljarsko znanje prinesle žene rudarjev, ki so s Češke prihajali v idrijski rudnik. Izdelovale so zlasti čipke za cerkveno rabo in za krasitev prazničnih oblačil. Od njih so se naučila klekljati domača dekleta, in tako se je klekljanje razširjalo v okolico. Pozimi so klekljala tudi kmečke dekleta, posebno bajtarska, ki jim je začelo to postajati tudi vir zaslužka.

Naša domača čipka se je pri nas razvijala samostojno.

Trgovanje s čipkami je povzročalo, da se je v kasnejših časih klekljalo vse bolj za prodajo in manj za domačo rabo. Zato so se morale čipke, bolj kot drugi izdelki domače obrti, prilagajati vsakokratnim zahtevam širšega trga in mode.

Za pospeševanje gospodarskega razvoja je država v krajih, kjer ja bilo čipkarstvo že od prej vkoreninjeno, ustanovila več čipkarskih šol. Šole so zelo dvignile kakovost izdelave, na Dunaju šolane učiteljice pa so k nam prinašale tudi prvine iz čipk drugih evropskih dežel.

Kljub vsemu pa je klekljanje kot domača obrt vse bolj odmiralo. Poglavitni vzrok za to je najbrž le ta, da je za izdelavo čipke potrebno zelo veliko precej zahtevnega ročnega dela. Izdelki so ob primerni ceni tega dela dokaj dragi in težko najdejo dovolj kupcev.

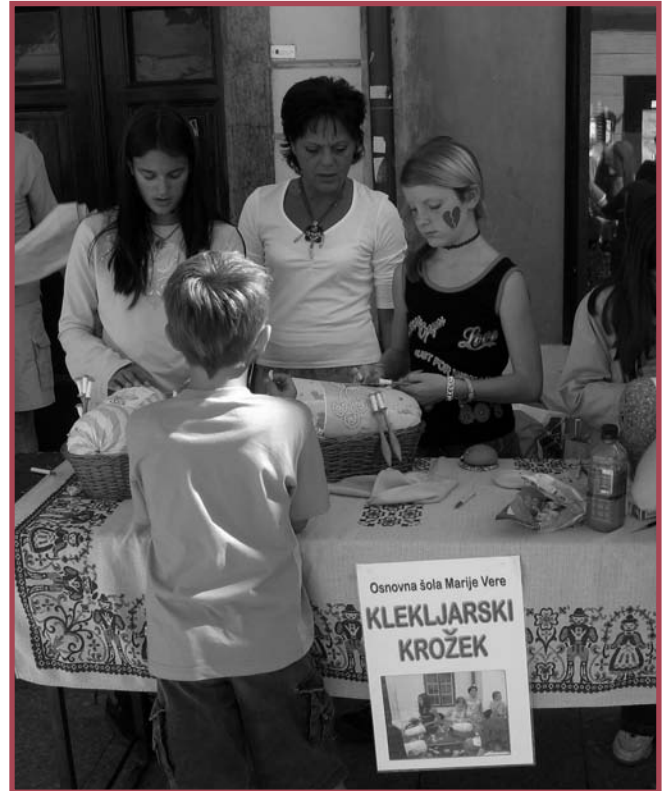
Vedno več žena spet želi in poskuša klekljati, zdaj spet za svoje potrebe in za sproščanje ustvarjalnih hotenj. Žal pa je znanja klekljanja vse manj, izgublja se pristna motivika in siromaši bogastvo tradicionalnih tehnik.

Orodje in material za klekljanje: blazinica s podstavkom, kleklji, bucike, kvačka, škarjice, sukanec (lan, bombaž, svila...), vzorci.

Naše delo

Na naši šoli se trudimo že dvajset let, da klekljanje le ne bi izumrlo. Prva generacija naših klekljaric je šola že zdavnaj zapustila. Nekatere svoje znanje podajajo naprej in poučujejo otroke in odrasle po šolah in društvih.

Klekljarski krožek vključuje učenke in učence od 1. do 9. razreda naše šole in nekaj učenk in učencev drugih

osnovnih šol. Srečujemo se enkrat tedensko po dve šolski uri. Izdelujemo že prave čipke in smo na svoje delo in znanje zelo ponosne. Rade se nam pridružijo tudi učiteljice in druge žene, ki jih to delo zanima. Zato smo v preteklosti na šoli pripravili tudi učenje klekljanja za odrasle.

Vključene smo v Združenje slovenskih klekljaric in vseh, ki imajo radi čipke. S svojimi čipkami smo sodelovale na kongresu in razstavi v Lundu na Švedskem. Razstava je bila na ogled tudi v Idriji, v mestu Sansepolcro v Italiji in v Žireh.

Vsako leto predstavimo svoje delo na prireditvi Dnevi narodnih noš v Kamniku. Povabila turističnega društva smo veseli in se mu z veseljem odzovemo. Veliko ljudi se ustavi ob naši mizi, presenečeni, da taka dejavnost poteka tudi v Kamniku. Deležni smo precejšnje pozornosti pa tudi pohval, kar nam pomeni dodatno motivacijo in še več volje do dela, ki jo poleg vztrajnosti in natančnosti prav gotovo potrebujemo. Zato bi se vsem rade zahvalile, še posebej tistim, ki so nam pomagali z novimi vzorci, ki nam jih vedno primanjkuje.

Z našimi čipkami obdarimo tudi pomembne obiskovalce šole, kot so bivši predsednik države Milan Kučan, prejšnji in sedanji šolski minister, župan občine Kamnik in drugi.

Sodelujemo tudi na raznih natečajih in razstavah, ki jih priredijo v občini in zunaj nje.

V tem šolskem letu imamo v programu razstavo ob dvajseti obletnici šole, predstavitev na dnevih narodnih noš v Kamniku in sodelovanje na natečajih po Sloveniji.

Do takrat pa bomo pridno vrtele kleklje po rokah, delale čudovite umetnije in nadaljevale s prenašanjem slovenske obrti in tradicije na sodobnost.

Mentorica Sabina Arbi

Modelarski krožek

Na šoli deluje modelarski krožek že več kot desetletje. Sama sem ga začela voditi v šolskem letu 1995/96. V krožek je vsako leto vpisanih okrog 40 učencev predmetne stopnje.

Učenci izdelujejo modele jadronic, motornih čolnov, jadralnih letal, električnih avtomobilov in raket. Nekateri učenci dograjujejo prejšnje leto začete modele.

Učenci obiskujejo krožek v dveh skupinah. Delamo običajno po dve uri, potem pa še kakšne pol ure pospravljamo.

Po dograditvi prizidka v letu 2002 smo dobili lepo in sodobno delavnico, dodatne stroje in več prostora za shranjevanje kar precejšnjega števila modelov, dokler niso dokončani.

Še posebej smo veseli nove delavnice, kje nam ni potrebno več požirati prahu, saj imamo urejeno tudi odsesavanje prahu.

Navdušeni modelarji s svojimi izdelki

Vsa leta se z izdelanimi modeli udeležujemo tudi regijskih in državnega Tekmovanja mladih tehnikov. Na teh tekmovanjih so se naši modelarji že večkrat dobro uvrstili.

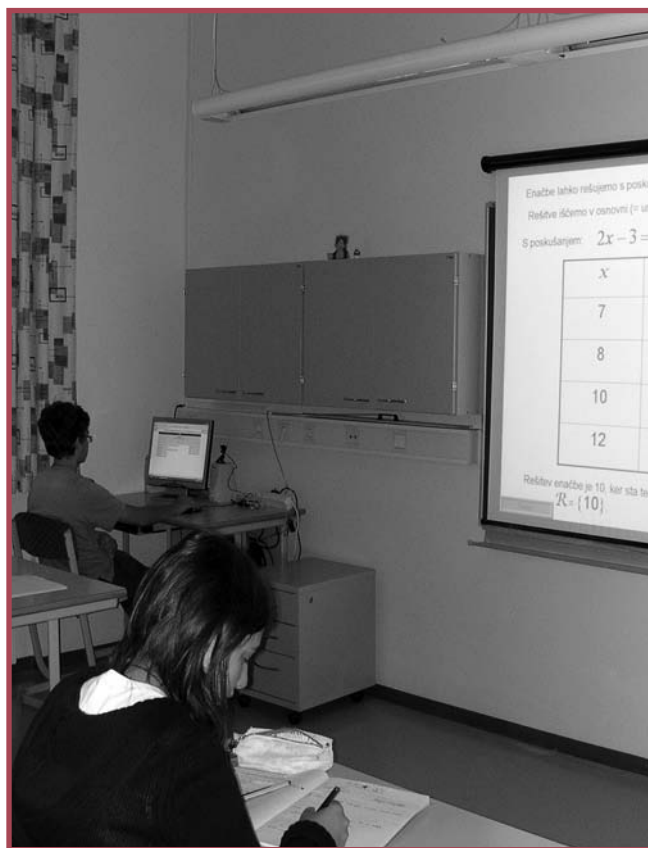
Vodja modelarskega krožka Jožica Senica Zabret

Računalništvo nekoč in danes

Ko sem bila srednješolka, so v pisarnah za urejanje besedil uporabljali mehanske pisalne stroje. Na gimnazijah, ekonomskih šolah so se v zadnjem letniku celo učili slepega desetprstnega tipkanja na teh strojih. ŠCRM so obiskovali tudi učenci iz Zavoda za usposabljanje invalidne mladine. Ker so imeli nekateri težave z mehanskih pritiskanjem na tipke pisalnega stroja, je šola nakupila nekaj električnih pisalnih strojev. Ti so bili redki, saj so bili zelo dragi.

Svojo prvo diplomsko nalogo (1986) sem tipkala na električnem pisalnem stroju, ker sem imela srečo, da sem prek študentskega servisa delala v pisarni. Če sem se zmotila, sem uporabila korekturni listič in napako prekrila s pravim znakom. Mislim, da korekturnih lističev danes skoraj ni več v uporabi.

Ob ustanovitvi osemletne osnovne šole ni bilo niti enega računalnika za učence. Edini računalnik je bil namenjen

računovodstvu. Na drugih šolah v Sloveniji so jih nekaj imeli, v glavnem so se ukvarjali z učenjem programiranja. Računalniki so bili namenjeni za večje sisteme, npr. računovodstva večjih podjetij... Ni še bilo povsem jasno, kako se bo razvijalo računalništvo.

Počasi so začeli razvijati osebne računalnike (PC) in programe zanje. Operacijski sistem, ki smo ga uporabljali na začetku, je bil DOS. Uporabniki smo imeli kar nekaj težav, da smo se naučili potrebnih ukazov v angleščini za izdelovanje področij (map), kopiranja na disketo in z diskete na disk. Vsakič je bilo pri kopiranju potrebno zapisati celotno pot, kar je bilo včasih kar naporno. Za ljudi, ki ne razmišljajo strukturirano, je bilo to delo precej zahtevno. Potrebno je bilo namreč sistematično razmišljanje. Veliko so mi pomagali učenci, ki so doma že imeli osebne računalnike in "inštruktorje" zanje (starši, prijatelji). Tako sem pridobivala znanje – povsem nesistematično, slučajno, od tu in tam.

Prve izobraževalne tečaje računalništva za učitelje smo imeli na šoli leta 1991. Takrat smo se učili urejati besedila z "mini" urejevalnikom PCO, tudi knjižnico slik smo imeli, in to je bila vsa naša grafika.

Študij ob delu sem zaključila spomladi leta 1992. Diplomsko nalogo sem napisala z urejevalnikom Word Star, za katerega smo imeli na šoli tečaj v juniju 1992. S preglednicami smo se učitelji zabavali že v aprilu – program Quattro Pro za DOS je marsikomu načel živce.

Končno sem imela dovolj slučajnega pridobivanja znanja, zato sem se vpisala na 150-urni tečaj računalništva na Fakulteti za matematiko in fiziko. Sistematično smo pridobili osnovna znanja o programih DOS, Word Star, Quattro Pro,

Dbase, spoznavali smo tudi osnove sistema Windows, ki je bil še v povojih.

Prvo računalniško izdelano vabilo na valetu smo izdelali leta 1992.

Leta 1992 sem začela voditi krožke za učence. Naša šola je bila tako med prvimi v kamniški občini, kjer smo se lotili učenja uporabe računalnika, ne le igranja nanj. Z igranicami so se učenci že ukvarjali doma, pri prijateljih.

Poleg poučevanja matematike sem imela vsako leto še po dve, tri skupine računalniškega krožka. Pri delu smo na začetku uporabljali Word Star, risali smo s programom Slikar (Paintbrush).

Računalništvo se je razvijalo, operacijski sistem DOS so zamenjala okna Windows. Razvili so tudi skupino programov MS Office. Uporaba je bila lažja, s klikom na miški si hitro prišel do zelene operacije. Namesto urejevalnika besedil Word Star smo pri krožkih začeli uporabljati Word, nadaljevali s uporabo Slikarja, začeli smo z uporabo grafičnega programa Corel Draw.

Število učencev, ki bi se želeli pri računalniških krožkih kaj naučiti, je strmo naraščalo. Na razredni stopnji so imeli krožke zunanji sodelavci, kasneje tudi učiteljica Nataša Gruber, na predmetni stopnji sva se kar nekaj let trudili z Alenko Pavlič, v zadnjih letih se nama je pridružil še Andrej Kočar.

Osnovna usmeritev je ostala enaka – učence naučiti uporabe računalnika, da bo vsakdanje delo lažje. Na predmetni stopnji smo se učili uporabe urejevalnika besedil Word (zelo uporabno pri izdelavi seminarskih, raziskovalnih nalog). Uporabljali smo grafični program Corel Draw, zadnja leta smo izdelovali računalniške predstavitve s programom Power Point.

Pri delu smo uporabljali tudi internet (program Internet Explorer) in vso strojno opremo, ki smo jo imeli na šoli.

Leta 2001 smo izdelali prvo javno predvajano računalniško predstavitev – na valeti v jedilnici tovarne Stol se je predstavil 8. č razred (razredničarki Nataša Gruber, Jožica Štrajhar). Sošolce je fotografiral eden od učencev z očetovim službenim digitalnim fotoaparatom. Si predstavljate, kako obsežna je bila elektronska pošta, da smo dobili fotografije v šolo?

V juniju 2003 je šola dobila svojo prvo spletno stran. Ob sodelovanju delavcev šole smo jo pripravili Andrej Kočar, Alenka Pavlič in Jožica Štrajhar. Trudili smo se, da je bila vsebinsko zelo bogata.

S prihodom devetletke si učenci lahko izberejo predmet računalništvo v zadnjem triletju. Prvo leto se naučijo uporabe programa Word – izdelajo vzorno projektno nalogo. Ker je danes računalnik zelo pogost tudi doma, učenci menijo, da Word obvladajo že sami. Ko pa pridejo k urejanju besedil, odkrijejo še veliko novega – uporaba slogov pisanja, vstavljanje in izdelava tabel, grafikonov, številnih strani, izdelava kazala...

Drugo leto spoznajo nov medij – elektronske prosojnice. V skupini izdelajo računalniško predstavitev izbrane teme s programom Power Point. Danes je poleg vsebine (znanja) zelo pomembna tudi oblika. Učenci se zato učijo, kako

svoje delo najbolje predstaviti. Predstavitev je včasih celo pomembnejša od vsebine.

Zadnje leto se učenci seznanijo z omrežji in se naučijo izdelati preprosto spletno stran z izbrano tematiko. Seveda se učimo tudi bontona pri delu z omrežji, pogovarjamo se o avtorskih pravicah...

V zadnjih 15 letih se je interes za delo z računalniki povečal, ker se je računalništvo zelo razvilo: večje število programov, ki so namenjeni za točno določeno delo, poenostavljena uporaba programov, boljša in dostopnejša strojna oprema, na šoli so boljše prostorske možnosti, izboljšali smo tudi opremljenost računalniške učilnice. Sredstva smo pridobivali na vse mogoče načine: natečaji ministrstva za šolstvo, finančna sredstva občine, donatorska sredstva, šolski sklad ...

Znanje uporabe računalnika je postalo pogoj za izdelavo projektnih nalog pri pouku, raziskovalnih nalogah izven šole. Brez znanja uporabe računalnika si informacijsko nepismen, težje študiraš, težko najdeš zaposlitev, kjer ni potrebno poznati osnov uporabe računalnika.

Razvoj računalništva je bil torej zelo hiter, imela sem ga možnost spoznavati od blizu. Veseli me, da smo našli pravo pot pri uporabi računalnika v šoli. Žal mi je le, da so vse novosti v računalništvu zelo drage in si jih v šoli lahko privoščimo zelo pozno. Želela bi si, da bi novosti najprej uvajali v šole in bi znanje od tod prihajalo navzven.

Jožica Štrajhar

Šolsko športno društvo PRVAK

Na naši šoli deluje šolsko društvo PRVAK že vseh dvajset let.

Naš slogan se glasi: **Lepo je tekmovati, še lepše je zmagovati, a najlepše je igro vzljubiti.**

Učenke in učenci od prvega do devetega razreda se udeležujejo različnih športnih dejavnosti, Katere potekajo v obeh telovadnicah, šolskem stadionu in v naravi. Učencem je dana možnost, da se poleg športne vzgoje dodatno izpopolnjujejo v interesnih dejavnostih: atletika, rokomet, košarka, gimnastika, odbojka, splošna športna vzgoja, nogomet, ABC šport... V letih 1993, 1994 in 1995 je bilo v šolsko športno društvo vključenih vsako leto več kot 250 učencev in učenek. V zadnjih letih je število sodelujočih manjše predvsem zaradi manjšega števila učencev na šoli. Tekmovalno najbolj uspešno je bilo obdobje od leta 1990 do 1999, ko so bili naši učenci in učenke najboljši med ŠŠD v občini Kamnik, odlične rezultate pa so dosegali, tudi na regijskih, področnih in državnih tekmovanjih. ŠŠD na Osnovni šoli Marije Vere se je izkazalo kot dober gostitelj in organizator občinskih, regijskih, področnih, četrtfinalnih, polfinalnih, in finalnih državnih tekmovanj v rokometu, odbojki, nogometu, košarki in gimnastiki. V maju leta 1993 je ŠŠD izpeljalo državno tekmovanje v športni gimnastiki – množični program. Nastopilo je 88 ekip in več kot 600 posameznikov. Aprila leta 1994 pa je bilo odlično organizirano državno prvenstvo v malem nogometu za starejše dečke.

Organiziranje tako množičnih tekmovanj zahteva ogromno časa, iznajdljivost, potrpljenja, a tudi organizacijskih sposob-

nosti in strokovnega znanja. Za uspešno organizacijo in potek tekmovanj v tem obdobju je zaslužen tedanji ravnatelj Božidar Pilej, veliki ljubitelj športa in vzpodbujevalec športnih dejavnosti na šoli, ter športni pedagogi Boris Trobentar, Andreja Osolnik, Franci Omerzu in Milan Kerec.

V dvajsetih letih so naši odlični športniki in športnice osvojili številne pohvale, diplome, priznanja, pokale in plakete, predstavili pa bomo le uvrstitve z državnih tekmovanj:

Leto	mesto	disciplina
1992	1.	streljanje z zračno puško – starejše deklice
1993	3.	lokostrelstvo – starejši dečki – deklice
1993	4.	mali nogomet – starejši dečki
1994	3.	gimnastika – starejše deklice
1994	4.	odbojka – starejše deklice
1995	1.	gimnastika – starejši dečki
1995,	2.	gimnastika – mlajši dečki
1995	3.	mini odbojka – mlajši dečki
1996	1.	orientacijski tek
1996,	2.	orientacijski tek
1997	3.	šolska košarkarska liga - starejši dečki - deklice
1997	4.	košarka – starejše – deklice
1999	3.	košarka – mlajše – deklice
2001	4.	nogomet – starejši – dečki
2006,	2.	maraton – deklice – dečki

Evropsko prvenstvo v orientaciji – Italija

1997 7. in 8. deklice – dečki

Med najboljše športnice in športnike v državnem merilu so se uvrstili:

Andreja Mali (biatlon) – državna reprezentantka,
 Suad Fileković (nogomet) – državni reprezentant,
 Urša Podlesnik (odbojka) – državna reprezentantka,
 Miha Zalokar (košarka) – igralec v državni ligi,
 Janez Turk (odbojka) – igralec v državni ligi.

Pedagoški proces pri urah športne vzgoje in interesnih dejavnostih ŠSD so usmerjali in vodili športni pedagogi:

Boris Trobentar, Darja Sever, Irena Podlesnik, Milan Kerec, Franci Omerzu, Andreja Osolnik, Polona Pilej, Šemsudin Mujanović in Lucija Prešeren. Mentorji ŠSD so bili Boris Trobentar, Milan Kerec, Šemsudin Mujanović in Franci Omerzu. Predsednica ŠSD Prvak od leta 2001 je ravnateljica gospa Violeta Vodlan.

Ob zaključku tega prispevka si želimo, da bi tudi naslednje generacije učenk in učencev dosegale dobre športne rezultate in tako nadaljevale dosedanjo bogato športno tradicijo.

Milan Kerec

Ustvarjalna delavnica

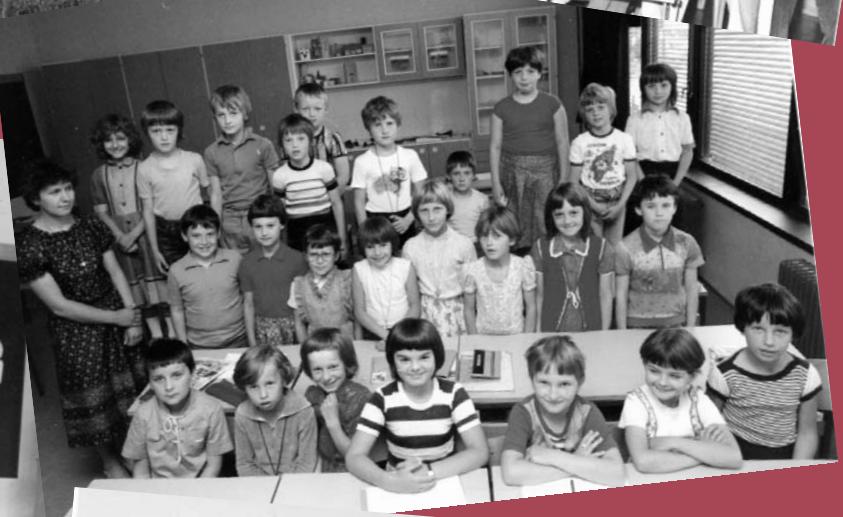
Krožek ustvarjalne delavnice ima na naši šoli dolgoletno tradicijo, saj poteka že sedmo leto. Zаметki tega krožka so v likovnem krožku, ki sta ga nekoč vodili Sonja Sitar in Mira Teršek. Že takrat smo, vključno z nekaterimi razrednimi skupnostmi, izdelovali tudi novoletne čestitke, ki jih je šolski sklad prodajal delovnim organizacijam.

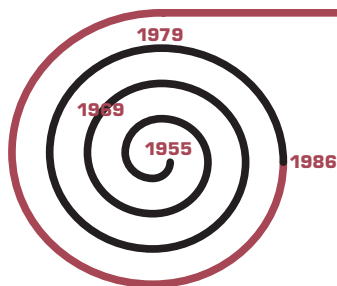
V šolskem letu 1997/98 pa smo organizirali prvo prodajno razstavo izdelkov staršev in učencev naše šole. Od takrat dalje so prodajne razstave, poleg prodaje novoletnih čestitk, stalnica našega dela. Smo edini krožek na šoli, ki s sredstvi, zbranimi od prodaje novoletnih čestitk in drugih izdelkov, sodeluje pri nakupih in posodabljanju računalniške opreme. Učenci, ki imajo voljo, željo in čas, dobijo v ustvarjalni delavnici priložnost tudi sami kaj ustvariti. Učence vzpodbujamo k samostojnemu ustvarjanju, obenem pa razvijamo njihov čut za estetiko, uporabnost odpadnih materialov ter gospodarno ravnanje z njimi. Naše delo je zelo pestro in ga prilagajamo trenutnim potrebam. Izdelujemo scene za šolske prireditve, scene in rekvizite za dramski krožek, darilca za prvošolčke, novoletna darila za poslovne partnerje, drobna darilca za razne goste šole, novoletne čestitke, izdelke za prodajne razstave (različne ulitke iz keramičnega prahu - svečnike, beneške maske, venčke, svečke iz čebeljega voska in gela, kopalne soli, vazice različnih tehnik, novoletne okraske in adventne venčke iz slanega testa, slike na steklu, ročno poslikane svilene rutke... Sodelovali smo na natečaju za naj pisanico in na likovnem natečaju "Prednovoletni čas". Razveselili smo se priznanja, ki smo ga prejeli za sodelovanje z našimi novoletnimi čestitkami. Eno od teh čestitk so namreč natisnili in jo prodajali v kompletu novoletnih čestitk ekošol.

V jesensko-zimskem času je naše delo usmerjeno v izdelavo novoletnih čestitk in izdelkov za prodajno razstavo. Učenci delajo z vso odgovornostjo in mnogokrat skupaj z mentoricama z delom nadaljujejo tudi doma, saj ni mogoče vsega dela opraviti v šoli v okviru urnika. Za boljše razpoloženje pri našem delu poskrbijo mamice naših učencev s sladkimi dobrotami iz domače kuhinje.

V spomladanskem času pa mentorici poskrbiva, da učenci ustvarijo tudi nekaj zase, saj se jim le na takšen način lahko oddolžimo za njihovo požrtvovalno delo.

Mira Teršek in Alenka Pavlič

Marinka Gregorš

Marinka Gregorš je pospremila in uvedla v prvi razred osnovne šole številne generacije. Najbrž ga ni v dupliški ožji in bližnji okolici človeka, ki mu njeno ime ne bi bilo znano. Danes gospa, ki je dosegla že častitljiva leta, še vedno živi v naši okolici. Na Bakovniku, v hiši, ki sta jo zgradila skupaj z možem, vitalno, zdravo in urejeno preživlja visoka leta svojega življenja.

Marinka Gregorš se je rodila leta 1914 v učiteljski družini. Njen oče je bil učitelj, kasneje pa tudi nadučitelj v Šmartnem v Tuhinju. Tam se je tudi poročil in rodili so se trije otroci. Marinka je bila najstarejša, drugorojena Vilka je umrla pri dveh letih, brat Vilko pa je umrl v partizanih.

Marinka in njen brat Vilko sta osnovno šolo končala v Šmartnem v Tuhinju, meščansko šolo pa v Ljubljani. Seveda sta oba starša želela, da bi se otroka šolala. Sin Vilko naj bi študiral, hči Marinka pa naj bi postala šivilja. To pa je sploh ni veselilo, tudi sama je želela študirati. Da bi se oba z bratom lahko šolala, je njen oče po 26 letih službovanja zaprosil za premestitev iz Šmartnega v Homec. Leta 1936 so mu odobrili delovno mesto na Osnovni šoli Jarše, tako da sta bila otroka bližje železnici, Ljubljani in možnosti šolanja.

Vojna leta so bila za družino zelo težka. Marinkinega očeta so odpeljali v zapor, ker na šoli ni izobešal nemške zastave.

Intervjuje je zapisala Andreja Vukmir.

Hči Marinka je takrat že poučevala na Selah. Zaprli so tudi mamo, sin Vilko pa je zbežal in se pridružil partizanom, kjer je kasneje tudi padel. Marinkina starša sta bila izseljena v Srbijo, Marinka pa je zbežala v Ljubljano, kjer dobesedno ni imela kam iti. Preživljala se je s priložnostnimi deli, poučevanjem in po dveh letih ji je uspelo preko Rdečega križa starše iz pregnanstva spraviti nazaj v Ljubljano.

Po vojni so se vrnil v Jarše. Začeli so graditi hišo v Kamniku, v kateri živi še danes.

L. 1952 se je poročila, naslednjega leta rodila hčer Stanko in poučevala v Kamniku. Ko pa so odprli prve razrede na Duplici, je bila njena poklicna in življenjska pot tesno povezana s tem krajem. Vse do svoje upokojitve leta 1975 je poučevala na Duplici in bila hkrati tudi upraviteljica podružnične šole.

Kakšni so vaši spomini na učiteljski poklic in kakšna je bila vaša učiteljska pot?

Moji spomini na učiteljski poklic so lepi, razen v času okupacije, ko je bilo zares grozno. Poučevati sem začela že leta 1939, med vojno pa nisem učila. Takrat je bilo zelo hudo. Poučevala sem na Selah, potem v Komendi, od tod sem odšla v Stranje, nato v Homec in končno v Kamnik. Na Duplici pa sem pričela učiti leta 1955.

Moje sodelavke v tistih letih so bile Angelca Adamič, Dragica Pirc in Neva Hotujec, ki pa je, žal, že pokojna. Vse do svoje upokojitve leta 1975 sem bila upraviteljica podružnične šole.

Kako je bilo poučevati na Duplici?

Bilo je lepo. Otroci, seveda s kakšnimi izjemami, so bili v redu. Mirno smo se učili, dosegali so dobre uspehe, ni bilo hudo. Danes pa si ne bi več upala biti učiteljica, toliko se je spremenilo... Na učiteljski poklic imam res lepe spomine.

Marinka Gregorš – šolsko leto 1975/76

Preden je bila zgrajena prva šolska zgradba, je bila šola v bloku št. 33. Kako je bilo v tistih časih?

Ni bilo enostavno. Naokoli so bila stanovanja, v sosednjem stanovanju je jokal dojenček. Hudo je bilo za telovadbo, pa tudi za petje zaradi dojenčka. Ampak ljudje so bili dobri in so razumeli. V učilnici je bilo tudi zelo hladno. V razredu je sicer stala peč, ob njej je bilo toplo, zadaj pa mrzlo, da je učence zeblo. Nevarno je bilo, da bi se prehladili, dobili pljučnico...

Skupaj s starši, ki so povečini delali v tovarni Stol, smo se trudili, da bi prišli do boljšega prostora. Tako smo dobili prostor za en oddelek v knjižnici.

Kako je bilo z izgradnjo šole na Duplici?

Pogoji so sčasoma postali povsem nemogoči, saj smo učiteljice druga drugo dobesedno metale ven. Bilo je čedalje več otrok in zaradi tega smo imeli hudo prostorsko stisko, ki jo je le nekoliko omilil dodatni prostor v knjižnici. Vseeno pa to ni bila dolgoročna rešitev. Potem pa so leta 1969 zgradili novo šolsko stavbo, ki je bila za tisti čas zelo moderna. V njej je bilo krasno poučevati. Imeli smo celo svojo zbornico.

Katere razrede ste poučevali?

Na Duplici sem poučevala prve razrede. Zelo rada sem učila, saj sem med mladimi v resnici uživala.

Kdaj ste se upokojili?

Leta 1975. Dve leti sem še učila. Bilo mi je zelo težko in sem nekaj časa jokala. Meni se je zdela šola moj drugi dom. Pa še mama mi je umrla tistega leta.

In kakšna so vaša upokojeniška leta?

Še vedno živim v isti hiši. Pred desetimi leti mi je umrl mož in od takrat živim sama. Moje razvedrilo sta moj vrt ter vnukinja, s katero se dobro razumem.

Bi se še enkrat odločili za takšno pot?

Poklic učiteljice bi izbrala še enkrat. Vojne pa ne. Ta čas je bil pa prehud. Brat je umrl, starši so bili izgnani v Srbijo. Bila sem sama, bilo je veliko trpljenja.

Ko se je končala vojna, sem si dejala, da se bom veselila vsakega dne, ki ga bom preživela.

Kaj bi svetovali mladim učiteljicam?

Pomagajte tistim, ki težko dojemajo. Učiteljski poklic je krasen. Ne vem, kako bi se kje drugje vživela. Druženje z mladimi me je držalo pokonci, da preživljam tako starost.

Angelca Adamič

Tudi gospa Angelca Adamič je bila ena prvih učiteljic, ko so poučevale v starem bloku in kasneje v novozgrajeni stavbi podružnične šole. Tudi skozi 'njene roke' so prešle številne generacije učenek in učencev našega kraja. Leta 1984 se je upokojila. Svoja zaslužena leta miru preživlja v krogu svoje družine v družinski hiši na Bakovniku.

Sicer pa so njene korenine izpod Krvavca. Rodila se je v Zalogu pri Cerkljah, kjer je preživela tudi otroška leta. Družina je bila številna, saj je štela kar osem otrok. Leta 1937 je začela s svojim šolanjem še v stari Jugoslaviji. Potem pa se je začela druga svetovna vojna in z njo težki časi. Predvsem pa se je končalo normalno šolanje. Leto in pol je še hodila v

nemško šolo, ki pa so jo zaradi strahu pred partizani ukinili. Od leta 1943 do 1945 ni bilo s šolo nič.

Kako pa ste potem prišli do učiteljskega poklica?

1945 sem odšla v Kamnik v nižjo gimnazijo. Oče je bil za to, mama pa malo manj. Stara sem bila že 15 let in kar sama sem se vpisala v šolo. Odšla sem v Kamnik, kjer sem živela v internatu, v današnji šoli Toma Brejca. Za nas, ki smo bili iz številnih družin, je bil internat brezplačen. Živelimo smo zelo skromno. Leta 1948 sem šolanje nadaljevala na višji gimnaziji. Potem pa sem prebrala, da odpirajo pedagoški tečaj. S kolegico sva se zmenili, da ga bova opravili. Takrat sem imela 18 let.

Pedagoški tečaj je trajal samo pol leta. Potem pa sem se že zaposlila. Šele kasneje, ob delu, se je začel moj študij na učiteljskišči, ki sem ga zaključila 1954 in nato opravila še strokovni izpit.

Kakšna je bila vaša učiteljska pot?

Zaposlila sem se 1949. Takrat so učitelje zaposlovali po dekretu. Zaradi pomanjkanja učiteljev na Primorskem, so jih veliko poslali tja. Moja prva služba je bila v Podgorju pod Slavnikom. Potem sem bila prestavljena v Černotiče, kjer sem poučevala v enorazrednici: to pomeni en učitelj za štiri razrede. Pouke je bil kombiniran, dva razreda sta bila dopoldne in dva popoldne.

Vendar sem hrepenela po domu, po Gorenjski. Končno sem prišla v Stranje, pa potem v Tunjice, pa v Sv. Trojico... Kar sedemkrat sem se preselila, preden sem se končno leta 1955 ustalila na Duplici. Kar osebno sem odšla do nadzornika in ga prosila, da bi se rada ustalila in delala na Duplici. Pa se me je usmilil, saj sem se tam kar zjokala.

Tako sem začela s svojim delom v šoli v stanovanjskem bloku, skupaj z Marinko Gregorš.

Kakšna so bila vaša leta poučevanja na Duplici?

V šoli je bilo lepo, ampak tudi težko. Človek se mora v učiteljskem poklicu tudi malo razdajati. V stanovanjskem bloku so iz stanovanja naredili razred. Prostor je bil majhen: razred, hodnik, stranišče in kuhinja. Kuharica, gospa Koroščeva, nam je vsak dan prinesla malico. Tako smo delali do leta 1969, kar 14 let. Otroci so tu obiskovali prvi in drugi razred, v tretjega pa so odšli v centralno šolo v Kamnik.

Potem pa je število otrok naraščalo, poučevale smo kar v treh izmenah. Tretja učiteljica je bila gospa Knaus. To je bilo pa res naporno, skoraj obupno. Usmilila se nas je tovarna Stol in nam dala na razpolago prostor v kulturnem domu, tako imenovani Rdeči kotiček. V kulturnem domu sem poučevala drugi razred. Tam je bilo kar v redu. Tovarna Stol nam je priskrbela marsikaj, kar smo potrebovali pri pouku in svojem delu.

Kako je bilo v tistih letih na Duplici?

Včasih so bili Dupličani zelo povezani. No, kraj je bil manjši, kot je danes. Tovarna Stol pa je bil center, ki je vse povezoval. Tudi ambulanto so imeli in smo včasih kakšnega otroka, če je potreboval prvo pomoč, poslali tja.

Kako pa je bilo potem v novi zgradbi?

Leta 1969 so zgradili prvo šolsko zgradbo, na mestu, kjer danes stoji OŠ Marije Vere. Za tisti čas je bila to moderna zgradba, ampak kmalu je bila spet premajhna. Je pa bilo v novi zgradbi prostora za učence od prvega do četrtega

Angelca Adamič

razreda. Ko smo začele, je prvi razred poučevala Marinka Gregorš, drugega sem jaz, tretjega Magdalena Rode, četrtega pa Marija Janša.

Vse do upokojitve sem potem delala na Duplici. Kasneje sem poučevala še tretji razred, leta 1984 pa sem se upokojila.

Ste se težko poslovili od učiteljskega poklica?

Učiteljski poklic ni lahek in zadnja tri leta sem bila kar utrujena, zato sem želela v pokoj. Sem se pa tega novega obdobja tudi bala. Nisem si predstavljala, kako bom živela v pokoju.

Svoje življenje od takrat preživljam s svojo družino. Že leta 1952 sem se poročila, imam dva otroke pa tri vnuke in že štiri pravnuke. Na Bakovniku živim že od leta 1957, kjer sva si z možem zgradila hišo. Družina kar raste in vedno je veliko dela.

Bi se še enkrat odločili za učiteljski poklic?

Ja, še enkrat bi bila učiteljica. Ampak danes bi marsikaj storila drugače. To je lep, pester, ampak težak poklic. Mislim, da je lažje učiti nižje razrede, vsaj kar se tiče vzgojne plati.

Kaj bi svetovali svojim mlajši kolegom, ki komaj stopajo na to pot?

Učitelj mora biti otrokom ideal, vzor. Poučevati mora tudi s svojim zgledom. Če se pa to podre, potem je težje.

Dragica Pirc

Tudi Dragica Pirc je bila naša dolgoletna sodelavka, ki je bila s srcem in dušo predana svojemu delu. S svojo družino živi v

Šmarci in rada zahaja na Dolenjsko Rako, od koder tudi izhaja in kjer preživi s svojim možem in vnuki večino počitnic. Še vedno pa v roke rada vzame kakšno dobro knjigo.

Rojena je bila med vojno na Kozjem. Družina je izhajala iz Rake, od koder pa so bili med vojno pregnani. Po vojni se je družina sicer vrnila, toda hiša, kjer so živeli pred vojno, je bila v ruševinah. Ni bilo lahko. Oče jim je leta 1951 umrl in mama je ostala sama s tremi nepreskrbljenimi otroki, ki pa jih je s trdim delom vse spravila do poklica.

Kdaj ste se odločili za učiteljski poklic?

Želela sem postati prodajalka, pa sem bila za ta poklic preslabotna. Istočasno sem se vpisala tudi na učiteljske, kjer sem bila na srečo sprejeta. Pet let sem preživela v dijaškem domu v Šmihelu in obiskovala učiteljske v Novem mestu. Dijaška leta so bila težka, saj smo živeli zelo skromno in marsičemu smo se morali odreči. Diplomirala sem leta 1965 in prvega septembra nastopila svoji prvo službo na Velikem Trnu. Takrat so nas učitelje premeščali po direktivi. Eno leto sem poučevala na Velikem Trnu, nato pa še tri leta v Raki.

Kdaj pa ste prišli na Duplico?

Ja, kmalu po diplomi sem se poročila in rodila Matejo in Janjo. Po štirih letih učiteljevanja na Dolenjskem smo se leta 1969 preselili v Kamnik. Mož je delal v Ljubljani, dobila sem zamenjavo in odšla na Duplico. Tu se je moje delo in življenje nadaljevalo vse do danes.

Kakšna je bila takrat dupliška šola?

Jaz sem prišla že v novo zgradbo. Šola je bila sredi polja, nova in zelo lepa. Pouk je bil lahko tudi v naravi. Le kadar je

Dragica Pirc – šolsko leto 1975/76

deževalo, je bilo pred šolo pravo morje. Za tisti čas je bila to zelo moderna in imenitna šola.

Potem pa je bilo vedno več otrok, šola se je začela širiti in postala štirirazrednica. Moj prva upraviteljica je bila Marinka Gregorš, potem pa Hari Praper.

Včasih je bilo v razredih tudi do 38 otrok. Vendar so bili to zelo učljivi in poslušni otroci, tako da se je dalo delati z njimi.

Kako danes gledate na svoja leta poučevanja?

Zelo rada sem hodila v službo. Saj so bili tudi včasih kakšni spori. Ampak nikoli nisem v službo hodila z odporom. Če bi se danes odločala, bi se še enkrat tako odločila. Izbrala bi isto pot.

Po upokojitvi mi je bilo dve leti kar težko. Pogrešala sem otroke. Dokler si med otroki, si mlad, četudi je težko, veš, da si pri moči in lahko poučuješ.

Dober in lep je občutek, ko jih potem srečuješ v življenju. Srečujem jih povsod. Nekateri v življenju propadejo, večina se povzpne. Nekateri se ob srečanju obrnejo stran, z večino pa se srečanja veselimo.

Kaj bi dejali mladim učiteljem?

Potrebno je imeti veliko potrpljenja, veliko razumevanja in pa spoštovanja do otrok. In nikar naj ne delajo razlike med bogatimi in revnimi. Ko si v razredu, morajo biti za učitelja vsi otroci enaki.

Harold Praper

Ko se je Marinka Gregorš upokojila, je upravitelj podružnične šole na Duplici postal učitelj Harold Praper. Vsi njegovi bivši učenci ga imamo v spomini kot strogega,

vendar pravičnega in res dobrega učitelja. Rodil se je leta 1939 v Slovenj Gradcu. Ni naključje, da je postal učitelj. Vzgled za ta poklic je imel v svoji družini, saj so bili daleč nazaj v družini sami prosvetni delavci. Učiteljski poklic je bil v njihovi družini zasidran že v več generacijah. Že njegov praded je bil upravitelj šole, oče učitelj.

Nižjo gimnazijo je obiskoval v Ravnah, učiteljske pa je zaključil v Mariboru.

Kako ste prišli v Kamnik?

Z družino smo živeli v Mariboru in kasneje v Velenju. Ko je bilo hčeri šest let, mi je umrla žena. Kasneje sem se poročil s svojo sošolko z učiteljskega, ki je živela v Kamniku. S hčerko sva se preselila in tu sem hitro dobil službo. Prišel sem na Duplico, ki je bila takrat podružnična šola OŠ Frana Albrehta. Postal sem pomočnik ravnatelja oz. vodja podružnice. Podružnice so bile takrat večinoma majhne, ta na Duplici pa je bila velika in je že takrat imela osem oddelkov. Z leti pa je njihovo število samo še naraščalo.

Koliko let ste poučevali in vodili dupliško šolo?

Od svojega prihoda, jeseni 1976, pa do leta 1982, ko sem odšel za pomočnika ravnatelja na OŠ Frana Albrehta. Eno leto sem bil na Duplici še vodja, učil pa nisem več. Potem pa je prišel Božidar Pilej in prevzel moje mesto.

Poučevanje mi je bilo vedno v veliko veselje. Pri tem mi je veliko pomagal moj oče, ki je bil tudi učitelj, in na učiteljskem sem imel dobre profesorje. Oče me je vedno opozarjal, naj iščem pri otrocih dobro in tega sem se držal vse življenje. Tudi pri mladih učiteljih, ko sem hospitiral, sem vedno opozarjal na pozitivne stvari in jih vzpodbujal. Tega se še danes marsikdo spominja. Vedno sem rad pomagal mladim ljudem.

Harold Praper – šolsko leto 1981/82

Ste ves čas delali v šoli?

Vmes sem pet let delal v gradbenem podjetju. V šoli mi je bilo všeč in nisem razmišljal, da bi odšel kam drugam. Pa so me pregovorili in sem poskusil. Prevzel sem oddelk v gradbenem podjetju. Potem pa je umrla žena in sem imel težave z varstvom. Takrat sem se odločil, da pridem v Kamnik, kjer sem se poročil in se spet zaposlil v šoli.

Kako je bilo delati na Duplici?

Sem sem prišel z velikim strahom, saj še nikoli nisem bil nikjer vodja, samo učitelj. Kasneje sem izvedel, da so se tudi drugi bali, kakšen bo novi vodja, vendar smo se lepo ujeli. V začetku smo bili majhen kolektiv, a šola se je širila in od začetnih osem zaposlenih nas je na koncu bilo že okoli 18.

Kakšni so vaši spomini na učiteljevanje?

Zelo lepi, saj sem rad poučeval, le v začetku sem se nekoliko bal upraviteljstva. Pri delu so mi veliko pomagali posamezniki iz krajevne skupnosti, zlasti pri opremljenosti in učnih pripomočkih pa tudi tovarna Stol. In zakaj je bilo tako? Skoraj vsi starši so bili zaposleni v tovarni Stol in vsi učenci so prihajali iz ene krajevne skupnosti. Ta odnos in sodelovanje je bilo res nekaj posebnega.

Kako je bilo z otroki, učenci?

Z njimi ni bilo težko delati, čeprav smo imeli narodno najbolj raznoliko populacijo. Bile so določene razlike, ampak to ni bil nikakršen problem. Z otroki sem se vedno dobro razumel, a mislim, da bi bil zdaj bolj toleranten, saj z leti bolje razumeš otroke.

Kaj bi svetovali mladim učiteljem?

Svetoval bi jim, naj se veliko pogovarjajo z učenci. Otrok je lačen pogovora kot hrane in pijače. Ko se z njim pogovarjaš,

zveš stvari, ki si jih nikoli ne bi mogel niti predstavljati. Morda včasih še več kot starši. Do učencev bodite strpnini in poskušajte razumeti otrokov problem, ki je za nas odrasle lahko minimalen, za otroka brez izkušenj pa je velik. In še to: nikoli ne podcenjujte otroka. Nikoli nobene pikre in slabe pripombe. To je zelo pomembno.

Božidar Pilej

Božidar Pilej je bil prvi ravnatelj osnovne šole na Duplici, ki je bila ustanovljena leta 1986.

Prihaja iz Ljubljane, v Kamniku živi od leta 1973, kjer se je leta 1981 zaposlil kot učitelj razrednega pouka na OŠ Frana Albrehta.

Kako vas je pot zanesla na Duplico?

Vodstva OŠ Frana Albrehta se je odločilo, da me imenuje za vodjo podružnične šole na Duplici. Moj predhodnik Harold Praper pa je prevzel delovno mesto pomočnika ravnatelja na OŠ Frana Albrehta.

To je bil zame izziv, kajti podružnična šola na Duplici je imela čez petsto učencev – po štiri oddelke na razred.

Takrat se je na Duplici veliko gradilo in število prebivalcev je v drugi polovici sedemdesetih in v začetku osemdesetih zelo naraslo.

Ali so se že takrat začele razprave o ustanovitvi samostojne osnovne šole?

Ker so bile potrebe zares velike, so se krajani Duplice, Šmarce in Volčjega Potoka močno angažirali ter na vseh pristojnih mestih z argumenti dokazovali, da je osemletna osnovna šola v tem prostoru nujno potrebna.

Božidar Pilej – šolsko leto 2004/05

S pomočjo samoprispevka in takratnih SIS-ov za družbene dejavnosti so se našla sredstva in takratna skupščina Občine Kamnik je sklenila, da se ta problem na Duplici dokončno reši. S sklepom skupščine Občine Kamnik je bila OŠ Duplica ustanovljena junija 1986.

V jeseni 1986 so 1. septembra tako skozi nova šolska vrata stopili tudi učenci višjih razredov osnovne šole, ki so do tedaj obiskovali pouk na obeh kamniških osnovnih šola v centru mesta (OŠ Frana Albrehta in OŠ Toma Brejca).

Kaj vse se je še spremenilo v tistih prvih letih?

Gradnja šole se ni nadaljevala po zastavljenih načrtih, zgradili smo samo še malo telovadnico, saj so se pojavile potrebe po povečanju šolskih prostorov v drugih delih kamniške občine. Vseeno pa je pouk potekal normalno, vendar v dveh izmenah.

Kako je bilo pa z imenom šole?

Ob predlogu imena igralke Marije Vere je prišlo do nekaterih nasprotnih predlogov. Delavci šole in predstavniki svetov krajevnih skupnosti Duplice, Šmarce in Volčjega Potoka so naš predlog podprli, sprejela ga je tudi skupščina Občine Kamnik kot ustanoviteljica šole in tako se šola od 1989 imenuje po prvi slovenski gledališki igralki Mariji Veri.

Na kaj ste iz časa svojega ravnateljstva najbolj ponosni?

1986 sem kot mlad ravnatelj z novo šolo in mladim pedagoškim kadrom utiral pot šoli, ki so jo po nekaj letih poznali ne samo v Kamniku, ampak tudi v precejšnjem delu naše dežele kot šolo, katere učenci dosegajo odlične športne rezultate in uspehe na različnih tekmovanjih. Kljub prostorski stiski in velikemu številu učencev smo se vsi delavci šole potrudili, da je delo teklo nemoteno in po načrtih, ki smo si jih zastavili.

Če bi se še enkrat odločali o svoji poklicni poti, bi spet vstopili v pedagoške vode?

Morda se odgovor sliši kot nek stereotip, vendar bi kljub

vsemu poučeval, vzgajal otroke, ker so otroci tisti, ki bodo naučeno prenašali naprej. Svoje delo imam zelo rad in vesel sem, če me moji bivši učenci, ki so že postali starši, ko se srečamo na cesti, ustavijo, me pozdravijo in se pogovarjajo z menoj o tem, kako je bilo, ko so še bili osnovnošolci, in kako živijo danes.

Violeta Vodlan

Kako ste se odločili za ta poklic?

Za poklic učiteljice se nisem odločila sama, ampak je poklic poiskal mene. Po končani gimnaziji sem se vpisala na Biotehniško fakulteto, smer biologija. Po enem mesecu obiskovanja šole sem ugotovila, da izbira študija ni bila prava. Zato sem se pozanimala, kje so še prosta mesta. Edino na Pedagoški fakulteti, smer razredni pouk, je bilo še prosto, zato sem se prepisala tja. Ob prepisu sem se tolažila, da je to rešitev samo za eno leto, potem bom poiskala drugo fakulteto. Ker pa je bil študij razrednega pouka zanimiv, dinamičen in nezahteven, sem po dveh letih diplomirala in se zaposlila.

Kako je bila načrtovana vaša poklicna pot?

Moja prva služba je bila na OŠ Franceta Bevka. Bila sem razredničarka 3. razreda. V razredu je bilo 31 učencev, od tega je bil en učenec gibalno oviran. Delo je bilo zelo naporno in mislim, da sem pripravljala na pouk več kot vsi moji učenci skupaj, a splačalo se je. Radi so se učili, nesebično so si pomagali med seboj tako da sem se lažje vpeljala v delo učiteljice. Ko sem v februarju odšla na porodniški dopust, se nikakor nisem mogla posloviti od svojih učencev. Takrat sem občutila, kaj pomeni biti učitelj.

V naslednjem šolskem letu 1981/82 sem se zaposlila na OŠ Duplica ponovno kot učiteljica v 3. razredu. Poleg poučevanja v razredu sem vodila interesno dejavnost makrame. Z učenci

Violeta Vodlan - šolsko leto 1984/85

sem najraje pripravljala dramske uprizoritve in nastope za starše, telovadila z njimi pri športni vzgoji in se preizkusila v šivanju kostumov za igro Smetanovi kolački. Ker rada hodim v gore sem zelo uživala, če sva s sodelavko Sonjo Sitar odpeljali najine učence na športni dan v bližnje gozdove. Na razredni stopnji sem poučevala vse do leta 1998, ko sem nastopila delovno mesto ravnateljice na isti šoli.

Kaj je vplivalo na odločitev, da postanete ravnateljica in kako se počutite v tej vlogi?

Še ko sem bila učiteljica, sem večkrat rekla, da bom zamenjala poklic. Pa ne zato, ker bi se kot učiteljica počutila slabo, ampak preprosto, rada imam spremembe. V svojem življenju bi rada preizkusila čim več različnih stvari. Vsako delo, ki ga opravljam, želim dokončati po svojih najboljših močeh. To me spodbuja za naprej.

V vlogi ravnateljice na OŠ Marije Vere se počutim odlično. Ko sem kandidirala na to delovno mesto, si nisem predstavljala, kaj vse bom morala delati. Želela sem se predvsem preizkusiti ali mi bo šlo. Veliko se učim, pri svojem delu delam tudi napake, za katere se poskušam opravičiti in jih tudi popraviti. Trudim se, da bi bili vsi, ki so povezani z našo šolo zadovoljni. Ponosna sem, da lahko opravljam to delo.

V čem se delo bistveno razlikuje od učiteljevega, zakaj pomaga, če prej učiš?

Učiteljevo delo v razredu je ustvarjalno delo. Vsak dan je nova učna snov, ki jo moraš razložiti učencem. Iskati moraš vedno nove in nove načine, kako boš motiviral in naučil mlade ljudi, ki jih imaš pred seboj.

Ravnateljevo delo je zelo raznoliko, vendar vse preveč časa porabimo za različne administrativne zadeve in premalo za pravo pedagoško vodenje šole.

Osnovna dejavnost šole je pouk, zato mora ravnatelj, ki vodi šola poznati vzgojno-izobraževalni proces. Če neko dejavnost opravljaš sam, potem jo tudi bolje razumeš. V letošnjem

šolskem letu sem začela izvajati tudi dodatno strokovno pomoč in prav zadovoljna sem, ker lahko zopet učim.

Česa se najbolj spomnite iz časa, ko ste učili, česa zdaj kot ravnateljica?

Vsako leto sem skupaj z učenci najraje pripravljala dramske uprizoritve različnih zgodbic, ki so jih učenci brali pri slovenskem jeziku. Največkrat so učenci nastopali za svoje starše, nekajkrat pa smo gostovali tudi v domu starejših občanov in vrtcu. Še danes se z veseljem spominjam vseh priprav, mrzlične treme pred nastopom in na koncu navdušenega ploskanja gledalcev. Tudi sama sem kot učenka zelo rada nastopala in mogoče sem zgrešila poklic. Kdo ve? Kot ravnateljica pa se spominjam, da je bilo ob zaključku II. faze gradnje šole rečeno, da ni več denarja za ureditev zunanje okolice. S skupnimi močmi nam je uspelo izpeljati tudi to in danes sem zelo ponosna, da ima naša šola ne samo lepe prostore, ampak tudi igrišča, kjer se lahko naši učenci igrajo in sprostijo ob športnih igrah.

Čemu kot ravnateljica posvečate največ pozornosti?

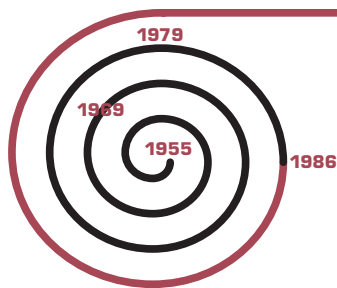
Med najpomembnejše sodi spodbujanje spoštljivega in prijaznega odnosa med učenci in učitelji, dobro vzdušje učencev pri pouku, varnost učencev pred vsemi oblikami nasilja v šoli in da bi bile vsem učencem zagotovljene enake možnosti, ne glede na socialno stanje družine.

Pomembno mi je spodbudno delovno okolje, dobri medčloveški odnosi in timsko sodelovanje zaposlenih.

Kakšne ljudi želite okoli sebe in kaj se vam zdi, da je za učiteljev poklic najpomembnejše?

Rada živim in delam z ljudmi, ki so pošteni, optimistični, motivirani za delo in sodelovanje z drugimi ljudmi. Za učiteljev poklic je najpomembnejša njegova radost do znanja in zaupanje v otrokove sposobnosti.

Naše življenje sestavlja množica trenutkov - žalostnih in veselih. K sreči slabe večinoma pozabimo, lepe pa radi delimo z drugimi. Učitelji upamo, da smo kakšen kamenček v mozaiku življenja obrusili skupaj. Da naše delo ni bilo zaman... Z velikim veseljem objavljamo nekaj zgodb učencev, ki so obiskovali našo šolo. Hvala za vaš pisni prispevek.

Moja osnovnošolska leta

Ko se danes spomnim osnovnošolskih dni, mi najprej na misel pade to, da sem bila takrat velika klepetulja. No, res je, da sem to še danes. Tovarišice so me morale nenehno opozarjati, da naj se že vendar umirim. Na koncu vsakega šolskega leta pa sem se čudila, kako to, da je moje vedenje vedno zadostovalo zgolj za oceno primerno. Le zakaj? Spomnim pa se, da me je učiteljica nekoč posedla celo med dva fanta, misleč, da bo tako mir v razredu, a tudi to ni pomagalo.

Vseh učiteljev se še danes zelo dobro spominjam in vsak je imel neko svojo posebnost. Tako je naša razredničarka tovarišica Jožica Štrajhar vedno vstopila v razred in nam dejala: "Zdravo, kr sedte." To se mi je še posebno vtisnilo v spomin in ko danes koga slišim reči zdravo, vedno pomislim nanjo.

Na šoli smo imeli tudi hudo urejene tovarišice. Ena takih je bila zagotovo učiteljica slovenščine. Tovarišica Drolčeva je k pouku vedno prihajala brežhibno urejena in v vseh letih se ne spomnim, da kdaj ne bi imela nalakiranih nohtov z živo barvo. Ja, potem pa je tukaj še učiteljica biologije, ki me je poleg tega, da so žabe dvoživke, naučila tudi kvačkanja. To spretnost znam še danes, žal pa mi zanjo zmanjkuje časa. Ko tole pišem, mi spomini kar vrejo na površje in premalo je prostora za to, da bi lahko vse popisala.

Pa vendar ne morem mimo tega, da so bila moja osnovnošolska leta polna smeha in vragolij, ki smo jih počeli s sošolci med odmori. Spomnim se, da smo nekoč konstantno trkali na vrata učiteljice Terškove in jih odpirali. Potem pa je stopila na hodnik in nam dejala: "Ko potrkaš na vrata in vstopiš v razred, se spodobi, da najprej pozdraviš, se opravičiš, ker motiš, in potem, ko vidiš, da si se zmotil in tvoj razred tukaj nima pouka, mirno zapreš vrata in se posloviš." No, in ne bodi len, sem jaz že naslednjo minuto po tem njenem predavanju lepega vedenja res potrkala na vrata, pozdravila, se opravičila, da motim in jih mirno zaprla za seboj. Zunaj na hodniku smo se pa potem še lep čas smejali in zbijali šale na ta račun. Res nisem bila angelček in tudi danes še vedno naredim kakšno neumnost, zaradi katere se potem s prijatelji smejimo še lep čas.

Leta minevajo, mene pa navdušenje nad komuniciranjem ni nikoli minilo. Tako sem po srednji šoli odšla na študij novinarstva in danes se prebijam skozi zadnje izpite na FDV-ju. Že skoraj dve leti delam na televiziji in vse kaže, da je bila odločitev za fakulteto pravilna. Na televiziji je včasih prava urgenca, saj priprava dveurne oddaje vzame veliko časa. Včasih v montažah lovimo zadnje minute in moji nohti so velikokrat čisto pogrizeni. Smo pa s sodelavci istega mnenja, da v nobeni službi čas ne mine hitreje kot prav na televiziji. Tempo je včasih res zelo naporen in adrenalin se ti pretaka po žilah še pozno v noč, potem pa pomisliš na prednosti, ki ti jih prinaša takšna služba in vse tegobe so že naslednji hip pozabljene.

Katja Anžur

Gimnastika

Gimnastika je šport, pri katerem ne razvijaš samo motoričnih sposobnosti svojega telesa, temveč moraš vzpostaviti kontrolo nad svojim telesom, kar pa je vse prej kot lahko. Z vajami razvijaš moč, vztrajnost in si pridobivaš disciplino. In vsa poanta je v ponavljanju in le če določeno stvar dostikrat ponoviš, jo obvladaš in to postane vrlina, postane del tebe in te bogati.

Moji prvi stiki z gimnastiko so se začeli v 3. razredu OŠ, takrat še podružnice OŠ Frana Albrehta na Duplici, leta 1984/85. Takrat je na šoli delovalo le nekaj krožkov. Poleg pravljirnega še šahovski krožek in gimnastika. To se je odvijalo enkrat oz. dvakrat na teden v prostorih šole oz. v telovadnici. Sam sem bil takrat najbolj navdušen nad nogometom (še zmeraj sem), vendar te dejavnosti takrat na šoli ni bilo. Bil sem "zelo rad" v šoli, vendar le pri krožkih. Tako sem se odločil, da bom v šoli obiskoval kar vse krožke. Za pravljice sem bil kmalu že preveč odrasel, v šahu nisem bil ravno Kasparov, v gimnastiki pa sva s sošolcem in prijateljem Juretom zablestela na občinskem prvenstvu po le enoletnem treniranju. Osvojila sva takrat za našo malo šolo 3. mesto oz. sva si ga razdelila, in to v konkurenci tretjih do četrtilih razredov in uprizorila pravi podvig. Kasneje sva bila z Juretom seveda največja rivala, vse do njegovega odhoda v Kamnik. Naša šola je takrat zrasla in se povečala iz "štiriletke" na "osemletko" ter postala sedanja OŠ Marije Vere. Na šoli so se začele prebujati tudi druge dejavnosti, kot so košarka, roket, odbojka, atletika in tudi gimnastika je dobila nov zagon, saj so prišli novi učitelji za telovadbo: Irena Podlesnik, Boris Trobentar in Milan Kerec in se je delalo zelo dobro. Kmalu smo prevzeli primat v občini in se redno vsako leto kot občinski prvaki (posamično in ekipno) uvrščali na republiško tekmovanje. Leta 1990 smo celo zmagali na prijateljskem turnirju na OŠ Maksa Pečarja v Črnučah. S sošolko Polono Pilej sva bila takrat v 8. razredu in naj bi visoko kotirala tudi na republiškem prvenstvu. Tisto leto nas je Boris Trobentar zelo zavzeto pripravil, saj smo hodili na treninge zjutraj pred poukom, ob 7. uri, tako da smo vadili nove elemente vaj in na novo sestavljene vaje. Bili smo zelo motivirani, saj je naša šola bila organizatorica republiškega prvenstva in smo se hoteli čim bolj predstaviti domačemu občinstvu. No, na koncu je prvenstvo minilo brez našega slavlja, vendar pa smo dostojno zastopali našo šolo. Za kakšen viden rezultat pa smo imeli, žal, premajhno

bazo v šoli oz. premalo jih je gojilo ta šport. Vendar se je na šoli kljub temu začela gojiti prava tradicija na gimnastičnem področju. Spomnim se, da smo se vsako leto ob zaključku oz. proslavi predstavili na orodjih vsak s svojo najboljšo vajo. Fantje na drogu, bradlji in preskoku, dekleta pa na gredi, dvovišinski bradlji in parterju. Skupaj pa smo potem uprizorili še spektakularne akrobatske elemente na ponjavi, kjer smo predstavili najbolj drzne skoke. Vsako leto se je tako navduševalo vse več mladih upov, ki so dobili vpogled v svet gimnastike in akrobatike.

Kasneje, ko sem že hodil v srednjo šolo, sva s Polono prevzela gimnastični krožek v sklopu ŠSD-ja in začela svoje izkušnje prenašati na mlajše naslednike. Ona je delala z dekleti, jaz s fanti. Pri pripravi na občinsko in državno tekmovanje pa sta nama občasno priskočila na pomoč učitelja telovadbe Irena Podlesnik in Boris Trobentar ter kasneje nova učiteljica Andreja Osolnik. S Polono sva stvari vodila kar na visokem nivoju, tako da se je v tistih letih zanimanje za gimnastiko na šoli tako povečalo, da je na treninge prihajalo od 30 – 40 učencev. Iz take baze pa si z dobrim delom že lahko izluščil nekaj posameznikov, ki so vlekli ostale naprej...

Največji uspeh smo dosegli ravno v času, ko so se zamenjala pravila in je bilo potrebno sestaviti nove vaje in upoštevati poleg izvedbe vaje in vključenih elementov še težavnost

Učitelji športne vzgoje na državnem prvenstvu v gimnastiki.

elementa in zahtevnost vaje oz. najvišjo izhodiščno oceno vaje. Pri fantih mi je uspelo sestaviti zelo dobre vaje, saj smo, kot se je kasneje izkazalo, zelo dobro preučili pravilnik in se na državnem prvenstvu presenetljivo uvrstili z ekipo na 2. mesto v kategoriji starejši dečki (7. in 8. razred). Ekipo so sestavljali fantje iz 7. razreda: Igor Djuras, Boštjan Šuštar, Marko Beketič, Rok Hribar, Uroš Levec. Igor Djuras je posamično osvojil odlično 3. mesto. Uspeh so dopolnili še mlajši dečki (5.-6. razred) z ekipnim 3. mestom. Žal članov ekipe ne znam več navesti poimensko. Z odhodom te "zlate generacije" se je nekako tudi začelo manj posvečati gimnastiki. Vodenje ŠSD je namesto Borisa Trobentarja prevzel Milan Kerec in določene zadeve so se spremenile (pomembnost gimnastike v točkovanju tekmovanja za najšportno šolo, posledično število treningov pa še kaj...).

To so bili uspehi, ki si jih danes zelo težko zamislimo. Verjetno so že skoraj pozabljeni. Vem da njihov duh počiva,

če ne drugje v takratnih akterjih, in verjamem, da so to lepi spomini, ki jih bodo pripovedovali svojim vnukom.

Dušan Balutto

Prva vaditelja gimnastike na Duplici sta bila Jana Bergant in Miro Romih, ki so jima v mnogih letih pomagali številni sodelavci in sodelavke, in to še v času, ko Duplica še ni bila samostojna osnovna šola, ampak zgolj podružnica Frana Albrehta (v letu, ko se je zgradila telovadnica).

Kako smo se kalili...

Po mailu, ki sem ga dobil od gospe Štrajhar in po kratkem telefonskem pogovoru s pomočnice ravnateljice gospo Zabret sem bil obveščen, da bo letos OŠ Marije Vere obeležila 20. obletnico obstoja. Veseli da bi bili vsakršnega sodelovanja. No, glasbenega posluha nimam, s športom se ukvarjam zgolj rekreativno, torej sem se odločil, da bom poskušal kaj napisati.

Takoj, ko sem odložil slušalko, sem se začel spraševati, kaj naj napišem, česa se najbolj spomnim. Kje naj začnem in kaj sploh povem? Je res že čas za obujanje spominov?

Pa začnimo na začetku. Še danes se spomnim svojega prvega šolskega dne, ko sem v sončnem septembrskem dnevu leta 1983 prvič prestopil prag učenosti. Z rdečimi nageljni v roki smo se razposajeni slikali pred takratno podružnično šolo, kjer je bilo moč končati le 4 razrede. Sošolec Simon je takoj iz slovenske narodne rože naredil pištolo, kar je ostalo ovekovečeno na sliki. Tudi v razredu je bilo naslednje dni in mesece zelo živahno. Pa nesamo zaradi intelektualnega viharja v naših glavah, ampak predvsem zaradi podiranja rekorda, kdo bo imel več potrpljenja. Seveda je bila zmagovalka naša dobra Gabi - razredničarka, ki je tolerantno prenašala našo razposajenost. Dela v razredu pa ni zmanjkalo niti hišniku, ki je občasno zamenjal kakšno razbito steklo.

Z našim zorenjem so prihajale v ospredje pomembnejše stvari kot je pobalinsko nagajanje. Saj se razumemo, da govorimo o puncah. V tretjem razredu ni bilo lepše od Urške nobene. Izkazovanje pozornosti pa je bilo deležnih večina naših sošolk. Spomnim se tudi, da sem bil v tretjem razredu po sedežnem redu dodeljen, da nekaj časa sedim z Nino. Blaženost je kmalu zamenjala izjemna discipliniranost, saj je Nina vsako uro preverila, da je na mizi le gradivo, ki sodi k učni uri. Kaj sem pa mogel drugega, kot pohlevno ubogati. Ubogati pa sem moral tudi razredničarko Sonjo, ki je mamu na govorilnih urah opozorila, da njen sin pri spraševanju preveč vneto dviguje roko in se sili odgovoriti na vsako vprašanje, ki ga zastavi. Res egoistično od mene. Verjetno sem poskušal očarati sošolke s svojim znanjem, kaj mi je pa drugega preostalo.

Ob prehodu v četrti razred smo postali glavni na stari šoli, kajti del šole, kjer so bile učilnice od 5. do 8. razreda, so bile dograjene na novo in ločene od nas. Ob petkih sem z nekaj sošolci pomagal delati v šolski hranilnici, kamor smo šolarji pridno nosili dinarčke iz pikapolonic in zmajev. Tekmovali smo v čiščenju zob in sodelovali pri kurirčkovni pošti. Mislim, da sem tisto leto skrivaj izvajal eksperiment na rožah v

učilnici, ki sem jih enkrat tedensko zalival s tempero barvo in opazoval morebitno obarvanje listov in cvetov. Na moje presenečenje je bil rezultat eksperimenta zgolj sušenje, o obarvanosti pa ne duha ne sluha. Spomnim se tudi dogodka, ko je sošolka Katarina ob odpiranju šolske torbe presenečeno ugotovila, da je bila njena torba odlično pribežališče za miši. To je bilo tudi leto, ko je naš sošolec Damjan na Podarimdobim zadel kombajn in nas od veselja vse skupaj povabil na sladoleđ. Vragolij, ki smo jih uganjali v Savudriji, ko smo odšli v šolo v naravi, pa raje ne omenjam.

V času poletnih počitnic pred prihodom v peti razred sem pogosto prihajal pred šolo in preverjal, ali je seznam učencev, ki bodo v posameznem razredu, že izobešen. Učence iz 4. razreda so premešali, nekaj jih je odšlo v kamniško šolo, in tako smo dobili nove 5. razrede. No, malo sem si oddahnil, ko sem videl, da nas je večina le ostala skupaj. Dobili smo razredničarko Jano, ki je delovala dokaj strogo in resno. Izkazalo se je, da smo potrebovali takšno avtoriteto, saj je bil razred precej živahen. Zaradi vsesplošnega razgrajanja med urami likovne vzgoje, smo kar nekaj časa namesto risarskega talenta vadili pisanje. Simbolika barv in slikarske tehnike so ostale zapisane v mojih zvezkih in srcu.

Sam sem bil precej aktiven v raznih krožkih in šolski skupnosti. V lepem spominu mi je ostal predvsem biološki krožek pri mentorici Tatjani Kordiš, s katerim smo med drugimi odkrivali lepote Kamniške Bistrice in doline Vrat.

Dobre šole prav gotovo ni brez šolskega radia, za kar smo nekaj časa med odmori skrbeli skupaj z Marto, Tanjo in Andrejem. Gostovali smo v prostorih računovodstva, imeli smo svoj nabiralnik, v katerem so se nabirale glasbene želje, pobude in odgovori na nagradna vprašanja. Zakuhali smo tudi izbor za mis lepih nog, katerega zmagovalka je bila naša Joži, današnja pomočnica ravnateljice. Mislim, da ji zmaga ni niti malo stopila v glavo.

Iskreno lahko rečem, da je bilo obdobje obiskovanja osnovne šole zaznamovano predvsem z ustvarjalnostjo, brez skrbnostjo in zabavo. Dolgčas mi večino časa ni bilo. Prijetnih zgodb in prigod je bilo polno. Nekaj ponujenega znanja pa sem ob tem tudi absorbiral.

Šolanje sem nadaljeval na kamniški gimnaziji in končal študij na medicinski fakulteti. Najzahtevnejša naloga pa se je komaj začela – starševstvo. Postal sem očka. Krog se je obrnil in brezskrbnosti je konec. In ko tako premišlujem, bi sinu privoščil vsaj tako dobro osnovno šolo, kot sem je bil deležen sam.

Čestitke ob jubileju in še na mnoga ustvarjalna leta želi OŠ Marije Vere

bivši (m)učenec, Denis Baš

Spomini na osnovno šolo...

Kje naj začnem? Naj vam povem, kje stoji? Pa saj to že veste. Naj vam povem nekaj o zgodovini šole? Pa saj o tem ste že brali, mar ne? Prav gotovo vas zanimajo moja doživetja, občutja in spomini.

Saj veste, vedno so spomini in spomini so tako dobri kot tudi slabi. Slabe sčasoma pozabimo, dobri pa se nam nekako usedejo v srce.

Osnovnošolska leta, ja. Oh, kje je že to, ko sem pred sedemnajstimi leti prvič prestopila prag te šole. Ne spominjam se več, kakšni so bili občutki, a prav gotovo mešanica strahu in vznemirjenja pred neznanim. Dobro pa se spominjam dne, ko smo postali pionirčki. Bili smo zadnja generacija pionirčkov in na to smo še danes ponosni. V spomin na ta dan hranim rdečo rutko in čepico ter sliko, na kateri ponosno stojim v modrem krilu z belimi nogavicami in belo

bluzo. Prav tako se spominjam lepih trenutkov, ki smo jih preživeli skupaj, se zabavali, zganjali vragolije in nemalokrat učiteljem "kravžljali živčke". Vendar smo se kljub temu imeli lepo, kar dokazuje tudi to, da se dokaj redno videvamo in srečujemo na obletnicah valetе. V letu 2007 bomo imeli že 10. obletnico in prav veselim se že ponovnega snidenja.

Da ne bom pisala le o spominih, vragolijah in doživetjih, moram pripisati tudi, da sem z osnovnošolskih klopi odnesla s seboj tudi znanje. Čeprav se takrat tega niti nisem dobro zavedala, kako pomembno je imeti neko temeljno znanje in kako ti temelji pomagajo pri nadgradnji in nadaljnjem izobraževanju. Mlad človek se niti ne zaveda, kako pomembna je osnovna šola, ki ti da tisto prvo, temeljno znanje, postavi in oblikuje človeka za nadaljnje šolanje. Zavemo se kasneje, ko se oziramo nazaj. Tudi sama sem to spoznala, ko sem v srednji šoli pri učenju za maturo ugotovila, kako pomembno je bilo hoditi pred tem 8 let v osnovno šolo. Kajti marsikatera snov, marsikateri izrek ali pravilo, mi je, ne boste verjeli, ostalo v glavi, in učenje je steklo lažje, kot sem mislila. V glavi pa mi je veselo odzvanjal stavek: "Še sreča, da se tega spomnim iz osnovne šole!"

Danes sem diplomantka Pedagoške fakultete v Ljubljani in očitno bom tudi sama del prosvete in bom izkusila ter doživljala osnovno šolo še z druge plati.

Morda pa vam čez 20 let napišem spomine na osnovno šolo z vidika učitelja. Kdo ve?

Petra Hribar

Vsi bomo nekoč odrasli

Ko sem bila še mala deklica, smo stanovali v bližini šole. Celo v vrtec sem vsak dan hodila mimo nje.

Poletje, preden sem vanjo zares vstopila, pa je bilo namenjeno neskončnim vprašanjem, ki so utrujala moja starša in so bila večinoma neodgovorljiva. Najbolj me je skrbelo, da bom dobila strogo učiteljico. Prav prvega šolskega dne se v bistvu sploh dobro ne spomnim. Mislim, da sta bila z mano oba starša in da smo sedeli v prvi vrsti. Spomnim se le, da smo dobili nageljčke.

Bolj kot prvi, je bil zanimiv drugi dan, ker smo prišli sami in s torbo. To je bil prvi korak do kasnejše odgovornosti; priti sam v šolo in tudi domov. Šolsko leto je steklo, najbolje se spomnim stavnice pri slovenskem jeziku in matematičnih ploščic. Zabavno je bilo, ker je vse letelo naokoli. Naša učiteljica je bila kot iz pravljice in sama bi si želela biti enaka, če bi učila v prvem razredu. Leta so brezskrbno minevala, sploh meni, saj s šolo nisem imela nobenih večjih težav. Spominjam pa se sošolk in sošolcev, ki sem jim pomagala pri učenju; sploh sošolke, s katero sva se učili angleščino.

Zanimivi so bili v tistih časih jutranji pozdravi Titu. Zoprno je bilo, ko si kot reditelj stal sam pred tablo in zarecitiral: "Za domovino – s Titom..." in cel razred je odgovoril: "... naprej!" To so bili časi našega Tita in njegovih reform, pa tudi praznikov, ki smo jih na njegov račun lahko praznovali doma.

Spominov je neskončno, tako sladkih kot grenkih. Prve ljubezni, razočaranja, prevzemanje odgovornosti, ki je ne

želiš, prvi poljubi... Odhod na srednjo šolo, kjer sem mislila, da bo vse drugače, pa sploh ni bilo. Najlepše sem se imela na fakulteti. Osnovno šolo sem že zdavnaj pokopala v mislih, pa vendar sem se spet vrnila k njej kot študentka prostovoljka. Učno pomoč sem nudila učenki s specifičnimi učnimi težavami. Verjetno je bilo naključje, da sva se vedno učili v razredu, ki je bil "moj" 1. b. Pa mi to ni toliko pomenilo, kot takrat, ko sem z grozo opazovala, da moj 1. b rušijo. Kaj bom vendar pokazala svojim otrokom?! Čeprav del stare šole še stoji, me boli, da ni več mojega 1. b. Na srečo moja sanjska učiteljica še vedno obstaja.

Zakaj sem se odločila pisati o sebi..., ker sama danes prav tako delam z otroki in opazujem napake, ki so jih učitelji delali že pri nas, prav tako pa strategije, ki so bile čudovite. Opravljam delo specialnega pedagoga na redni osnovni šoli. V svoje roke dobim najobčutljivejša bitja – otroke s posebnimi potrebami. Včasih sem njihova mama, včasih prijateljica, večinoma zagovornica in spovednica staršem. Domov nosim probleme in premišlujem o dejanjih, ki jih storimo mimogrede, nehote, pa vendar takemu otroku lahko nemudoma podremo svet.

Velikokrat so me že vprašali, kakšen je zame dober učitelj; pa po teh letih prakse še vedno trdim, da tisti, ki bo otroku brez slabe vesti čez deset ali dvajset let upal na ulici pogledati v oči, se mu nasmehniti in ga pozdraviti. Mi smo tisti, ki oblikujemo ta mala bitja, še bolj pa vplivamo na njihovo prihodnost. Ne vprašajmo otroka: "Zakaj spet nimaš naloge?", temveč, "Kaj se je zgodilo, da je nisi naredil?". Otroci ne smejo biti številke, temveč bitja z obrazi, lastnostmi in dušo.

Pomislite, katerega učitelja se najbolj spomnite iz svojega otroštva. Bi si želeli biti taki?

Katarina Kesič

Andreja Mali

Vrhunska športnica v smučarskem teku in biatlonu je tudi bila učenka naše šole. Šolanje je nadaljevala na Športni gimnaziji Šiška ter na Fakulteti za šport, kjer je diplomirala z najvišjo oceno.

O sebi je zapisala takole: Izhajam iz številčne osemčlanske družine, mati je farmacevtka, oče socialni delavec, oba sta že upokojena. Za šport sem se odločila že v mladosti, v osnovni šoli sem kazala talent pri različnih športnih panogah. Na OŠ Marije Vere je bil šport v tistem času zelo razvit. Imeli smo možnost izbire različnih športnih panog in hkrati dobre pogoje za ukvarjanje z njimi. Meni je prav možnost ukvarjanja z različnimi športi v OŠ prinesla vsestranski motorični razvoj, ki je v vrhunskem športu zelo pomemben. S tekom na smučeh sem se pričela ukvarjati pri desetih letih. Na OŠ Marije Vere so imeli dober posluš za športnike in mi tako poleg učnih obveznosti omogočili nemoteno treniranje. Tek na smučeh sem začela trenirati najprej v Kamniku, potem pa v klubu TSK JUB DOL, kjer sem še danes.

Perspektivnost sem dokazovala že v mladinski kategoriji. Na tekmah svetovnega pokala sem se trikrat uvrstila na stopničke. Leta 2001 sem prestopila v biatlon. Moja najboljša individualna uvrstitev je bila 4. mesto, s štafeto pa smo lani

osvojile 3. mesto. Kot članica slovenske reprezentance sem se že dvakrat udeležila zimskih olimpijskih iger (2002 Salt Lake City, 2006 Torino). V teku na smučeh, v disciplini šprint, sem nosilka najboljše slovenske uvrstitve (7. mesto).

Verjamem, da je v življenju znanje, ki ga človek ima, odločilnega pomena. Še vedno se izobražujem, letos sem se vpisala na magistrski študij na Fakulteti za šport. Svoje znanje na področju športa želim poglobiti, ne le kot profesionalni športnik, temveč tudi kot strokovnjak.

Kemiki so čudna vrsta smrtnikov

Še dobro, da se ni nadaljevalo tako, kot se je začelo. To je prva misel ob spominu na šolo, na prvi razred. Prva in prava življenjska travma, ki je tukaj seveda ne bom pozdravila, a bo gotovo odmevala v meni za vedno. Njen zven se skozi različna obdobja življenja sicer spreminja, a osnovna melodija ostaja žalostinka. Popolno nasprotje od skladb našega malega pevskega zbora, ki pa se ga zares z veseljem spominjam. In naše razredničarke Hermine Pilej, ki nas je s harmoniko spremljala na vseh šolskih proslavah. Bela bluzica, temno modro krilo, pionirska rutka in kapa... Pa moja najljubša? Zlata roža!

Osnovnošolska leta tečejo sama po sebi. Takrat se ti zdi, da počasi. Ko te vsi vidijo še kot otroka, sam pa si vendarle že tako odrasel. Prve pesmi, skrivaj napisane na zmečkan papir, in prve male skrivnosti. Potem so tukaj tudi prijatelji in učitelji, katerih mnenja dostikrat presežejo avtoriteto staršev. Odraščanje, pač.

Prav neverjetno pa se mi zdi, kako se je moja poklicna pot začrtala že v osnovni šoli. Ne vem, koliko pravzaprav človek določena nagnjenja nosi že v sebi in koliko dejansko lahko k izbiri doprinesejo starši in učitelji posameznih predmetov. Jaz moram omeniti tri: dve Jožici in Tatjano. Fizika, Matematika in Kemija. Z veliko začetnico! Matematični krožek še zdaleč ni bil strogo sama matematika. Spomladi so bile jagode in sladoled obvezen del vsakega našega srečanja.

In končno je tu tudi moj prvi eksperiment v okviru naravoslovnega krožka: kristalizacija modre galice in kuhinjske soli. Čudoviti barviti svet kristalov pravilnih oblik. V sanjah si ne bi upala pomisliti, da bom kristale novih spojin nekoč gojila sama in da bom iz majhnih kristalčkov, komajda vidnih s prostim očesom, s pomočjo rentgenskih žarkov znala določiti zgradbo snovi. Ali celo, da bom nekoč v ruskem vesoljskem centru v Bajkonurju prisotna ob izstrelitvi rakete, ki bo na mednarodno vesoljsko postajo peljala eksperiment, ki so ga pripravile moje roke!

Videti lepoto narave in spoznati njeno raznolikost na nivoju molekul in atomov ni dano vsem. Tega ne jemljem kot uspeh. To je privilegij posameznikov, med katerimi sem se srečno znašla tudi sama. Pred štiristo leti je nemški naravoslovec Becher o kemikih zapisal tole: *Kemiki so čudna vrsta smrtnikov, ki jih skoraj vedno spodbuja nezdravo nagnjenje, da iščejo svoje veselje med dimom in parami, sajami in plameni, strupi in revščino... In vendar se zdi, da žive med vsemi temi zli tako sladko, da pri moji veri ne bi zamenjali s perzijskim šahom.* Čeprav je biti kemik naporen poklic, bi ponovno izbrala enako pot.

Danes sem res doktorica znanosti, a če bi vprašali mojega Tonija, bi rekel, da sem samo Mamica Lah. Jaz pa bi k temu dodala misel znanega fizika Isaaca Newtona:

*Ne vem, kaj svet misli o meni.
Toda sam sebi se zdim kot deček,
ki se igra na peščeni obali
in tu in tam najde lep, okrogel kamen ali bleščečo školjko,
medtem ko morje resnice leži pred mano z vsemi svojimi skrivnostmi.*

Nina Petrovčič Lah

Še vedno hodim v osnovno šolo

V isto osnovno šolo, kamor sem kot radovedna in rahlo preplašena prvošolka stopila pred devetnajstimi leti. Svet okrog mene je bil tedaj neznanstvo velik, pa čeprav ni bil nič večji in nič manjši kot je danes. Tudi čas je tekel drugače, počasneje, obenem pa je vsak trenutek prinesel nekaj novega, vse se je vsakič znova malce spremenilo. Osnovna šola Duplica je zame postala in ostala kraj, kamor sem se vsak dan znova vračala, da preživim prijetne trenutke z vsemi, ki so bili takrat del mojega sveta. Velik del mojega sveta. Takrat sem bila drugačna, na svet sem gledala z drugimi očmi, veselje je bilo vodilo mojih dejanj, nekaj novega zvedeti in vedeti je bilo veselje, neprestana tekma s samo sabo, preskušanje, kako daleč še lahko grem, kaj vse je še možno vedeti. Vedeti iz čistega užitka – ja, verjetno bi lahko rekli, da “sem bil čuden že kot otrok”. Po drugi strani pa se v bistvu nič ni zares spremenilo, morda imam malo manj energije kot takrat, še vedno pa ostaja veselje do vedenja, še vedno tekmujem sama s sabo, iščem svoje meje in ostajam sebi lastno čudna.

Težko bi se spomnila kakega posebno prijetnega trenutka, zdi se, da so se vsi stopili v prijeten topel občutek, ki ga dobim, ko pomislim na teh osem let svojega življenja. S tem nočem reči, da je bilo vedno vse popolno, a slabi trenutki jeze, strahu in razočaranja so izgubili tisto ostrino, ki so jo imeli, umaknili so se trenutkom veselja in zadovoljstva, kar je po svoje edino prav. Kot vsi učenci sem imela tudi jaz svoj najljubši predmet, pravzaprav dva. Zdi se mi, da se še danes ne morem odločiti med slovenščino in angleščino, v tem trenutku pa se zdi to še posebej težko. Najbolj dragocen se mi zdi topel občutek domačnosti, ko pred seboj vidim stari učbenik za angleščino, ko se spomnim besedil, dogodkov, pesmi. Ali pa je sam občutek, da sem to že videla in slišala, dovolj za obujanje spominov in nostalgijo. Brez dvoma so ti časi minili, svet je drugačen kot pred enajstimi leti, ko sem zapuščala osnovnošolske klopi in vse, kar je bilo, je sedaj del mene, ki ga ne morem in nočem spremeniti, a lepo se je včasih zateči v preteklost, pa četudi je ta retuširana kot slike zvezdnikov v opravljenih revijah. Mogoče pa sem tako kot vsi malce preveč neizprosna do sebe in si pustim malce premalo manevrskega prostora za sanjarjenje, zapravljanje časa za navidezno nepomembne in nekoristne stvari. Ker nimamo časa, da bi si vzeli čas?!

Le-ta vse prepogosto izbriše iz spomina imena in podobe ljudi, ki so bili nekoč tako pomemben del tvojega življenja, marsikateri lep trenutek zbledi ali pa se kot kocka sladkorja v vodi raztopi v množici dogodkov. Nedolgo tega mi je kolegica Mira rekla: “Veš, Špelca, spomnim se, kako si nam ti včasih

kaj zapela pri pouku, kadar smo rabili odmor, potem smo šli pa dalje.” A res, v katerem življenju se je pa to zgodilo? Saj imam res to navado, da se mi po glavi motajo melodije in potem kakšni izmed njih dam prosto pot, ampak moje petje kot sprostitvena tehnika? Aah, Mira, neee! Ali pač, še med urami gospodinjstva sva z učiteljem Urošem “mučila” moje sošolce z Barbro Streisand. Morava to ponoviti, ampak v varnem zavetju zbornice.

Pa res, pozabila sem povedati: še vedno hodim na isto osnovno šolo, le da sem zdaj učiteljica. Spoznavam svet z druge strani katedra, tako kot sem si že od nekdaj želela. Ker se je zdelo tako lepo, tako ... kul. Mislim, da je bil moj odgovor na tisto dobro staro vprašanje “Kaj boš pa ti, ko boš velika?” vedno jasen, glasen in enak. Učiteljica. Ker drugega poklica itak ni, ker ga ne more biti. Ker so bili to vsi, ki so bili kdaj napisani v mojem spričevalu, pa mnogi tisti, katerih imen ni moč najti tam, so me pa odpeljali po poteh in stranpoteh zgodovine, zemljepisa, biologije, matematike, kemije, fizike in še in še bi lahko naštevala. Mnogi med njimi so danes moji sodelavci, kar je po svoje strašno hecen občutek, predvsem zato, ker se mi včasih zdi, da jim je bil čas naklonjen in jih je ohranil prav takšne, kakršni so vsa ta leta, ko se nismo videli, živeli v mojem spominu. Njihovo delo sedaj spoznavam z druge plati, delim njihovo odgovornost, včasih tudi njihovo nemoč in jezo, ker smo dopustili, da se je marsikaj v odnosu do šole in učiteljev obrnilo na slabše in da je v našem poklicu vse manj prostora za tisto, kar nas je na neki točki vse pripeljalo sem, kjer smo sedaj: veselja do znanja, do tega da lahko znanje delimo in prenašamo na tiste, katerih čas je prihodnost.

Dvajset let je torej za našo osnovno šolo in veseli me, da sem bila tako ali drugače del tega, upam lahko, da bom čez dvajset lahko znova obujala spomine na vse mlade obraze, ki so se zvrstili pred menoj, na lepe trenutke in na vse naše “kikse”, iz katerih se bomo nečesa naučili in postali boljši učenci in učitelji, skratka, boljši ljudje.

Vse najboljše, Marija Vera!

Špela Podlipnik

Neki novi mulci ...

Bolj ko sem razmišljal, kaj naj ob tej priložnosti napišem, bolj mi je po glavi odmevala pesem Djordja Balaševića “Neki novi klinici”. Morda bi za 20. obletnico “moje” osnovne šole moral napisati kaj spodbudnega, morda bi moral spisati anekdote, a se mi za oboje zdi, da bi s tem sam sebe nekoliko postaral. Konec koncev, mojih četrtr stoletja še ni dovolj dolga doba za podajanje življenjskih nasvetov in anekdot.

Svoje pretekle korake je težko ocenjevati. Tako še danes ne vem, ali sem dovolj izkoristil priložnosti, ki mi jih je ta osnovna šola ponudila. Povsem pa sem prepričan, da sem na OŠ Marije Vere doživel dovolj uspehov, ki so mi med drugim dali tudi dobro popotnico za nadaljnjo šolsko in sedaj tudi poklicno pot.

V svojih osnovnošolskih letih sem veljal za precej lahko razdražljivega, bil sem prava tempirana bomba. Spomnim se tudi pretepov, ki jih je moja eksplozija povzročila in ki so

potem pomenili pogovor pri tem ali onem učitelju oziroma tovarišu, kot so se takrat imenovali. Hm, to je pravzaprav povsem drugače, kot bi me danes opisali moji prijatelji iz srednje šole, fakultete ali sodelavci...

Ko sem se nekoč ponovno (ne vem več katerič, še manj zakaj) zapletel v prepir, sva z razredničarko kasneje imela temeljit pogovor na temo, kako kontrolirati bes. Še danes se spomnim, da mi je rekla, naj jezo včasih zadržim znotraj sebe, v trebuhu. Rekla mi je, da ni potrebno pobesneti za vsako malenkost. Kaj sem ji odgovoril, ne vem. So se mi pa očitno te besede usedle vsaj v podzavest. Danes poslušam povsem nasprotno nasvete, namreč, naj ne zadržim vsega v sebi. Naj kdaj pa kdaj svoja čustva iz trebuha spustim na prostost.

Čeprav sem v osnovni šoli v prvi vrsti veljal za dobrega matematika, kasneje tudi fizika in kemika, sem se pri izbiranju poklicne poti od naravoslovja precej oddaljil. Namesto enačb in matematičnih neznank danes v svojem poklicu kot novinar uporabljam predvsem vejice in pike. In to kljub temu da v slovenščini nikoli nisem bil preveč uspešen in se zato, za razliko od matematike, logike, fizike in kemije, tudi tekmovanj za Cankarjevo priznanje nikoli nisem udeležil.

V osnovni šoli sem precej nerad tudi telovadil. Prave muke so bili kuperjevi testi na mekinjskem stadionu ali med njivami za osnovno šolo. Kmalu sem se sprijaznil, da šport ni zame in sem se vdal v usodo, da bom pri teku vedno zadnji. Zato sem v enem od svojih zadnjih tekov po mekinjskem stadionu namenoma tekel počasi in vmes mahal publiki kot največji zmagovalec. Za takšno "afnanje" sem bil najprej ozmerjan in pozneje kaznovan. Če odkrito povem, kazni ni bila huda. Pri teku so mi namreč pribili nekaj sekund. Veliko huje bi bilo, če bi mi rekli, naj progno ponovno pretečem.

Danes še vedo ne tečem rad, vendar zato veliko pretečem po košarkarskih igriščih in zadnje čase tudi veliko kolesarim. Ravno ob teh aktivnostih pa si zaželim, da bi bil v osnovni šoli bolj športen tip in da ob teku med njivami ne bi "zabušaval".

Kar pa sem zagotovo ohranil vse od osnovne šole do danes, je moja nenadarjenost do likovnega ustvarjanja. Vem, da sem bil nekoč precej užaljen (glede na moj temperament to še ni tako hudo), ker so slike mojih prijateljev in sošolcev nekaj časa visele po vagonih vlaka, ki je vozil med Ljubljano in Kamnikom. Ti prijatelji in sošolci so zmagali na natečaju Slovenskih železnic in si za nagrado prislужili vožnjo v Ljubljano. Čeprav sem se v tistem času, ko so bile slike obešene, večkrat vozil v Ljubljano, risb nisem nikoli niti pogledal. Danes mi je žal, da jih nisem.

V času osnovne šole smo doma imeli psa. Nanj sem bil precej navezan in sem ga pri likovni vzgoji celo upodobil v glini. Glede na moj (ne)talent, precej neuspešno. Že v razredu sem moral odgovarjati na vprašanja, kaj to sploh je, potem pa še doma. Najpogosteje je (menda) spominjal na prašiča. Dolgo je glinasti kipec ždel na polici v moji sobi in da mi ne bi bilo treba ves čas pojasnjevati, kaj predstavlja, sem poleg njega obesil listek, na katerem je pisalo "pes". Kolikor imam danes kipec v spominu (nimam pojma, kje je sedaj), vsa vprašanja, kaj to predstavlja, povsem razumem.

Bolj sem bil in sem še umetniško navdahnjen. No, v času osnovne šole sem igral v dveh dramskih igrah. V prvi sem igral tatu, v drugi pa čarovnico. Obakrat sem bil nekoliko

užaljen, ker nisem igral glavne vloge, a mi je kasneje tudi dodeljena vloga prirasla k srcu.

Kot tat sem moral v svojem zaključnem prizoru teči med občinstvom. Za pasom sem imel veliko svetilko na baterije, ki mi je na premieri med tekom padla na tla. Ker to ni bilo po scenariju, se mi to ni zdelo prav, a je ta padec svetilke zbudil navdušujoč smeh občinstva. Kasneje smo odigrali še eno ponovitev. Tokrat svetilka ni in ni želela pasti na tla, pa tako sem migal in otresal. Zato sem ji moral z roko malo pomagati. Smeh tokrat ni bil tako navdušujoč (nobena repriza ni enaka originalu), a mi je tistih nekaj haha-jev vseeno poplačalo trud. Po predstavi mi je nekdo od učencev prinesel svetilko na oder. Sam pri sebi sem to takrat občutil kot nekakšno pohvalo. Imel sem občutek, kot da bi si ta učenec prav želel srečati se z menoj. Danes ko razmišljam o tem, sem prepričan, da me je občutek varal. Konec koncev me je kaj hitro lahko srečal tudi na šolskih hodnikih.

S sodelovanjem pri dramskem krožku sem se znebil treme in še danes mi ni težko nastopati pred nobenim občinstvom. Moram priznati, da mi je bilo na začetku prvega nastopa na odru precej težko. S časom mi je sicer nastopanje pred občinstvom postalo precej domače.

Tako sem bil v srednji šoli kot tudi na fakulteti v primeru skupinskega dela vedno določen za poročevalca. Čemur se, roko na srce, niti nisem upiral.

Sedaj, ko slonim na domačem balkonu in gledam proti osnovni šoli, ugotavljam, da je ta od mojega odhoda precej zrastle. Osemletka je postala devetletka, razširila se je in okoli nje je nastal lep park z igriščem na sredini. Edino, kar me žalosti je, da mora ta park varovati železna ograja. Pred leti, ko te ograje tam še ni bilo, so bili koši in goli večkrat polomljeni. Ampak tega zagotovo niso naredili nogometaši ali košarkarji! Upam le, da bo za majhne otroke, košarkaše in nogometaše vedno obstajala neke luknja v tem železnem ovoju. Le s tem bo igrišče lahko služilo svojemu namenu in ustvarjalo priložnosti za naše naslednike in, konec koncev, tudi za tiste, ki neradi tečejo kuperjev test.

Ko sem se zadnje dni sprehajal po poteh, ki sem jih pred leti že večkrat prehodil, sem srečeval ljudi, ki jih poznam od vedno, in otroke, za katere nimam niti najmanjše ideje, kam bi jih dal. Neki novi mulci pač... V sebi vem, da sem to svoje poglavje zaprl in v mislih že odšel. Sam ne vem, kdaj in kam. Svoje poti sem prepustil tem meni neznanim otroškim obrazom, ki bodo pohodili odtise mojih nog. Upam samo, da jih bodo moje stopinje vodile na pravo pot. Pa naj bo ta tu ali tam.

Samo Trtnik

Če učiteljica ne zboli, si to lahko tudi izmisliš

Tale naslov, joj, sliši se kot babica, ki svojim vnukom pripoveduje o "takrat, ko smo bili pa mi mladi...", ampak ni tako. Iz OŠ Marije Vere so me "izpustili" šele lansko leto, tako da sem letos uspešno opravila s fazanskim letom na ŠCRM-ju.

No, pa nazaj k osnovni šoli, kamor sem hodila dokaj rada, kot vsak povprečen šolar pač. Všeč mi je bila tudi zato, ker sem jo imela zelo blizu, slabih 5 minut od doma.

Moja prva šolska leta so bila dokaj zanimiva. V prvem razredu na primer sem enostavno prišla do osmih nazaj domov in rekla, da šola odpade, ker je učiteljica zbolela, ostale pa imajo drugo delo. Babica mi je verjela, a na mojo veliko žalost je potem domov poklicala učiteljica (ki je kar naenkrat ozdravela) in vprašala, zakaj me ni v šolo, čeprav so me videli pred njo. Ja, že kot otrok sem imela bujno domišljijo pa tudi precej prepričljiva sem bila, očitno.

Hvala bogu smo imeli zelo prijazno učiteljico Dragico Pirc, zaradi katere so nas mnogi skoraj pomilovali, ker je bila tako stroga, a bila je zelo razumevajoča in pripetljaj je bil kmalu pozabljen.

Zelo dobro se spominjam tudi četrtega razreda, saj smo takrat prvič sami odšli za teden dni od doma, v šolo v naravi, v Savudrijo. Seveda je bilo super! Tisto leto smo tudi zamenjali kar 3 učiteljice angleščine (no, v vseh šestih letih jih je bilo kar sedem) in "uspelo" mi je, da sem si zlomila nogo, zaradi česar sem se kar malo namučila s kolesarskim izpitom.

Najlepše spomine pa imam na leta od šestega do osmega razreda, saj smo postali tisti "ta veliki", prešli smo namreč na predmetno stopnjo. Kako pomembno se nam je zdelo, da lahko nosimo copate "za nataknit" in da imamo garderobne omarice. Še zadnjič smo odšli na tabor, na Ptuj, v dom Štrk. Bilo je nepozabno! V sedmem razredu smo sicer morali zamenjati razredničarko, kar nam ni bilo ravno všeč, saj so nam vsi govorili "O reveži, kemarco ste dobil!" naša razredničarka je bila namreč Polona Kancilija.

Najraje pa se spomnim 8. c razreda, vseh priprav na valetu, plesnih vaj in nenazadnje končnega izleta.

Osnovno šolo sem prvih nekaj mesecev gimnazije močno pogrešala, zdaj pa bi me težko spravili nazaj. A bilo je lepo!

Nina Tupy

Od malega šolarčka do uspešnega arhitekta

Uspeh je morda najpomembnejša stvar v življenju; obsega željo, delo in rezultat, in to daje polnost našemu življenju. Na področju znanja, morale in okusa se človek stalno razvija; priložnosti in naloge nam prihajajo nasproti in od nas je odvisno, ali jih prepoznamo in se spopademo z njimi. Naravna nujnost človeka je v samouresničevanju, torej, da ideje in sanje odtisne v svet, v nasprotnem primeru je samo meglen približek samega sebe. Zato se bom ob tej priložnosti spomnil svojih uspehov skozi svoje življenje.

Rodim se 16. februarja 1978 v Ljubljani. Od četrtega leta dalje živim na Duplici pri Kamniku, kjer obiskujem vrtec in nato Osnovno šolo Marije Vere. Do četrtega razreda sem odličen, potem prav dober, v osmem razredu se potrudim za odlični uspeh, ker hočem priti na gimnazijo. Osnovnošolski uspeh je pomemben, ker se začneš učiti vztrajnosti, discipline in odgovornosti v odnosu do družbe. Zelo pomembno je, da je učitelj intelektualec, strog in zahteven, kot je bila v mojem primeru učiteljica Tatjana Marčič pri zgodovini in zemljepis. Z osmim letom se začnem učiti klavir na osnovni glasbeni šoli v Kamniku ter jo pri štirinajstih tudi uspešno zaključim, prestanem tudi vse koncerte, kjer se uspešno spopadam s tremami na odru. V tem obdobju treniram tudi tenis pri

Matjažu Pogačarju, ki je od petega razreda naprej moj razrednik. V prostem času rolkam s prijatelji, navdušeno prebiram Mikija Mustra, Karla Maya in 5 prijateljev. Pri tehničnem pouku sem talentiran za tehnično risanje, pomagam učiteljici Evi Jaklič pri risanju aksonometrije. Že v osmem razredu si želim na arhitekturo.

Leta 1992 se vpišem na gimnazijo v Kamniku (naravoslovna smer), kjer me učitelj Dušan Rutar navduši za filozofijo, ki je od takrat naprej moja stalna sopotnica v življenju. V drugem letniku gimnazije grem med počitnicami v tritedensko poletno šolo nemščine v Celovec, tam spoznam nove ljudi, naslednje leto grem še enkrat. Na splošno sem družaben, zato v mladosti spoznam veliko ljudi. Ves ta čas se tudi aktivno ukvarjam z glasbo, s skupino ustvarjamo ter koncertiramo po vsej Sloveniji, igram klaviature in bas kitaro ter ob prostem času akustično kitaro. Leta 1996 zaključim maturo s prav dobrim uspehom ter uspešno naredim sprejemne izpite na Fakulteti za arhitekturo, na katere se pripravljam že eno leto. V teh burnih poletnih mesecih naredim tudi izpit za avto ter med največjimi maturitetnimi pritiski ustvarim enega svojih boljših glasbenih komadov. Veselim se študija.

Na arhitekturi je veliko risanja, kar me veseli, in tudi veliko neprespanih noči pred oddajami programov. Uživam v iskanju arhitekturnih rešitev in takšnem načinu dela. Nekje v tretjem letniku začnem delati v biroju MONOCHROME pri Petru Vežjaku in Špeli Hudnik. Odpre se mi nov svet, arhitektura iz umetniške perspektive. Peter Vežjak je umetnik, ki je prej delal glasbene spote za Laibach v sklopu NSK (Neue Slowenische Kunst), sedaj se ukvarja z oblikovanjem in arhitekturo, vzamem ga za moralnega in ustvarjalnega mentorja in se učim od njega dve leti. Vzporedno delam izpite in vaje na fakulteti, v tem času oddam dva samostojna natečaja; mednarodni Future vision housing v Linzu ter natečaj Riko. Tudi v skupini ta čas veliko koncertiramo, igramo funk in jazz zvrsti. Glede na vedno več izkušenj iz biroja začnem sprejemati samostojne projekte, najprej se lotim hiše za starše v Domžalah, kmalu imam v obdelavi tudi dva prizidka za očetovega odvetniška kolega. Neham delati pri Vežjaku, dobivam vedno več samostojnih projektov; hišo v Novi Gorici za prijateljevo sestro, dva interierja za Optiko – večina projektov je tudi realiziranih – oddam še en natečaj Future vision leisure v Linzu. Med študijem delam še v enem biroju, kjer me monotonost in apatija ubijata, zato ga po pol leta zapustim. Med izbirnimi predmeti na fakulteti se odločim za temelje filozofije, kjer edini napišem filozofski esej, ki je ocenjen z desetko in pohvaljen. Pišem o dialektiki arhitekture skozi zgodovino, izhajajoč iz Hegla, Blocha in Loosa. V devetem semestru zamenjam dosedanjšega mentorja dr. Jako Bonča za dr. Fedjo Koširja, in počasi zaključim izpite. Diplomsko Multipleks v Kopru delam z mentorjema profesor dr. Fedjo Koširjem in asistentko mag. Lučko Ažman Momirski. Lotim se je temeljito in zavzeto, izdelek je kvaliteten. Diplomiram 22. januarja 2004 z zelo dobrim (9).

Isti dan grem s punco živet na svoje, medtem že mesec dni delam za večjega kamniškega arhitekta Andreja Kocjana v Biroju za arhitekturo. Projekte izdelujeva avtorsko skupaj, izris je v celoti prepuščen meni, od idejne zasnove do PZI projekta. Za diplomsko prejemem Trimo raziskovalno nagrado 2005. Z Lučko Ažman Momirski in beneškim mednarodno uveljavljenim urbanistom profesorjem Marcom Venturijem

sodelujem kot soavtor na enem največjih urbanističnih natečajev Nove Stanežiče, na katerem zmagamo. Od Venturija se naučim veliko, tudi sam prispevam določene ideje in rešitve v projekt. Fakulteta pošlje mojo diplomo na ARCHIPRIX INTERNATIONAL 2005 v Glasgow, kjer se izmed 184 diplom iz celega sveta poteguje za najboljšo. Archiprix je bienalno tekmovanje arhitekturnih diplom iz celega sveta, ki je bilo leta 2001 ustanovljeno v Rotterdamu in se na dve leti seli po različnih mestih. Zaključni se s 5-dnevno delavnico in svečano podelitvijo nagrad. Tema delavnice je ureditev mestnega obrežja glasgowske reke Clyde, sem pod mentorstvom Davida Zahla iz danskega biroja PLOT, ki se odloči reševati obrežje Clyda s hotelskim programom. Celotno rečno obrežje si je zamislil kot predverje hotelov, ki bi vzdrževali obrečno programsko dinamiko. Pridem na idejo mobilnega hotelskega organizma, ki v obliki hotelskih kapsul plove po reki, kapsule imajo obliko logotipa Sony Ericsson, kar da mojemu projektu še tržno-ekonomsko realiteto. Delavnica se zaključni s skupinsko razstavo v LIGHTHOUSE - Škotskem centru za arhitekturo, oblikovanje in mesto. Na delavnici spoznam kolege iz celega sveta. Moja diploma se uvrsti v tretjino diplom, ki so objavljene v mednarodni publikaciji ARCHIPRIX 2005. Kot archiprixov kandidat sem povabljen tudi na 11-dnevno poletno arhitekturno šolo BIG and BEAUTIFUL v Rotterdamu, ki je svetovno arhitekturno žarišče. Del rotterdamskega pristanišča (ki je tretje največje na svetu!) ob mestnem centru se umika v dobro mestotvornemu programu, zato iščejo rešitve za čim boljše integracijo mesta z obrečnim prostorom. Profesor Peter Wilson (Bolles+Wilson) je navdušen nad mojo urbanistično rešitvijo polotoka, kjer predlagam mešano sososko s plovnicami in polzasebnimi marinami v sredini karejev. Spoznam nove ljudi. Julija 2005 se s slovenskimi kolegi lotimo natečaja za Poslovno stanovanjski objekt v centru Nove Gorice. Predlagamo javno pohodno zazelenjeno stavbo kot javni mestni grič oz. park s kristalno stolpnico na koncu poti. Dobimo 3. nagrado, občina in akterji ne upajo tvegati. Medtem me Lučka Ažman povabi k sodelovanju na fakulteto kot strokovnega sodelavca, kjer sodelujem na več urbanističnih projektih, ki še trajajo. Delo je raznoliko in učim se novih stvari. Na fakulteti organiziramo razstavo nominiranih in zmagovalnih projektov iz Archiprixa 2005, vključno z mojim. Še vedno delam pri Kocjanu, kjer ravno končujem projekt za 126 stanovanj v Mostah pri Komendi.

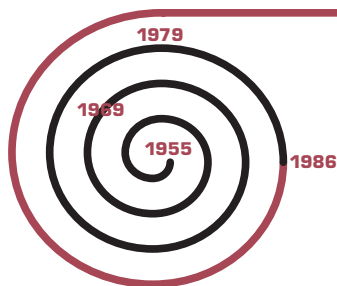
Kot mlad arhitekt še nisem profiliran ali usmerjen na eno področje, obstaja dilema, ko je težko biti maksimalno aktiven na vseh arhitekturnih področjih. Specializacija na enega te naredi strokovnjaka in avtoriteto, vendar tudi bolj enodimenzionalno in suho bitje; če deluješ na več področjih, potem si učenec celo življenje, vendar si širokega obzorja in prilagodljiv. Zaenkrat se bolj nagibam k slednjemu principu, sodobni svet je tekoč, priložnosti prihajajo, znanje je najmočnejši kapital. Živimo v pluralnem svetu, bogastvo idej je izjemno, resnice in ideje niso več smisli življenja kot nekoč, ampak so orodja, s katerimi si pomagamo pri reševanju življenjskih situacij. Bistveno pri tem pa je, da brez poguma v ključnih trenutkih lahko skrenemo s poti in zavozimo življenje, kot je rekel danski filozof Søren Kierkegaard: Kdor si upa, za trenutek izgubi tla pod nogami; kdor si ne upa, izgubi življenje.

Miha Volgemut

Nekateri delavci so bili zaposleni na šoli že pred letom 1986 - na podružnici OŠ Frana Albrehta.

Priimek in ime

Delovno mesto Čas zaposlitve

Adamič Angelca

učiteljica razrednega pouka, 1955–1984

Anderluh Zupet Ema

učiteljica razrednega pouka, 2000–2001, 2002→

Arbi Sabina

učiteljica razrednega pouka, 1984→

Bakovnik Janez

hišnik, 2003

Barle Darja

čistilka, 1986–1989

Berlec Janez

hišnik, 1999→

Berlec Marija

tajnica, 2000–2001

Bizjak Ivan

hišnik, 2002–2003

Blejc Ada

učiteljica razrednega pouka, 1982→

Božič (Ropas) Marija

učiteljica razrednega pouka, 1989–1990

Bratuž Boris

učitelj likovne vzgoje, 1986→

Bratuž Jana

učiteljica slovenščine in angleščine, 1986→

Brelih Marija

čistilka, 1998–2006

Burnik Klavdija

učiteljica razrednega pouka, 2004→

Camlek Helena

učiteljica razrednega pouka, 1981→

Carnelutti Matevž

učiteljica glasbene vzgoje, 1996–1997

Carnelutti Nina

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1997–1998

Cimerman Ida

učiteljica likovne vzgoje, 2001–2002

Čas Janja

učiteljica v podaljšanem bivanju, 2003

Čermelj Darja

učiteljica matematike, 1988→

Debec Mateja

tajnica, 1987→

Dolenc Anton

hišnik, 2000

Drolec Maja

učiteljica slovenščine, 1986→

Dujakovič Darja

učiteljica razrednega pouka, 1989–1991

Eminič Saša

učiteljica izbirnega predmeta, ples, 2005

Erazem Pavla

kuharica, 1969–1984

Fajfar Walter

hišnik, 1999–/.../2003

Ferbar Erika

učiteljica razrednega pouka, 1971–1973

Gabrovšek Boštjan

učitelj matematike, 2006

Gabrovšek Milka

učiteljica razrednega pouka, 1979→

Gantar Jakobina

učiteljica angleščine, 1996–2001

Gavranović Edita

učiteljica angleščine in nemščine, 2003→

Grabnar Danica

dodatna strokovna pomoč, 2005→

Grbec Petra

učiteljica glasbene vzgoje, 1988–1997

Grčar Janez

učitelj tehnične vzgoje, 1997

Gregorš Marinka

učiteljica razrednega pouka, 1955–1974

Grintal Andreja

tajnica, 1999–2000

Grubar Nataša

učiteljica glasbene vzgoje, 1998–2001

Homšak Darinka

učiteljica razrednega pouka, 1980→

Horvat Marinka

tajnica, 1986–1999

Hotujec Neva

učiteljica razrednega pouka, 1969–1974

Hribernik Marija

čistilka, 1998→

Hvala Franciška

čistilka, 1984–1990

Jaklič Eva

učiteljica fizike in tehnične vzgoje, 1992–1996

Jankovič Jože

učitelj matematike, 1993–1994

Janša Marija

učiteljica razrednega pouka, 1970–2001

Jovanović Vinka

čistilka, 1989–1992

Kajtažović Brigita

čistilka, 1987–1998

Kancilija Polona

učiteljica kemije, 1995→

Kavčič Metka

učiteljica razrednega pouka, 1986→

Kerec Milan

učitelj športne vzgoje, 1989→

Knaus Helena

učiteljica razrednega pouka, 1966–1969

Kočar Andrej

učiteljica računalništva, 2004→

Kočar Lijana

učiteljica matematike in tehnične vzgoje, 2003–2006

Komatar Katarina

učiteljica biologije in gosp., 1990→

Kordiš Tatjana

učiteljica kemije in biologije, 1986–1988

Kotar Majda

učiteljica zgodovine in geografije, 1992→

Koželj Andrej

kurjač, 1969–1974

Koželj (Juhant) Sonja

učiteljica Razrednega pouka, 1994–1998

Krt Kaddoure Magda

učiteljica Glasbene vzgoje, 2001

Lamut (Schnabl) Katja

učiteljica v podaljšanem bivanju, 2004→

Lapajne Dragana

učiteljica knjižničarka, 1995

Lenarčič Milan

hišnik, 2003

Levec Vera

druga učiteljica v razredu, 2003→

Ličina Nasija

čistilka, 1999–2000

Lipičnik Jožica

učiteljica kemije, 1987–1995

Lipovšek Silvester

učitelj tehnične vzgoje, 1992–1998

Lovšin Polona

učiteljica likovne vzgoje, 2000–2001

Lozinšek Bernarda

čistilka, 2003→

Ložar Roman

učitelj tehnične vzgoje, 1990–1992

Majdič Danica

učiteljica razrednega pouka, 1971

Maligoj Vesna

učiteljica angleščine, 1986→

Marčič Tatjana

učiteljica geografije in zgodovine, 1986–1992

Markus Alenka

učiteljica glasbene vzgoje, 2005→

Marter Jožica

učiteljica matematike, 1997

Medved (Kozar) Štefka

učiteljica razrednega pouka, 1969–1974

Mestek Metka

učiteljica razrednega pouka, 1971

Možina Alenka

učna pomoč učencem, 2002

Mrgole Irena

učiteljica v podaljšanem bivanju, 1990

Mujadinović Šemsudin

učitelj športne vzgoje, 1997–1998, 1999–2000

Mustač Snežana

čistilka, 2002–2003

Nabernik Aleksandra

učiteljica angleščine, 1999–2001

Nadvešnik Nada

učiteljica biologije in gospodinjstva, 1988→

Nataša Gorše

čistilka, 1887–1992, 1998–2005

Nikolić Radmila

čistilka, 1986–1992, 2001–2002

Obreza Hafner Irena

učiteljica angleščine, 2000–2001, 2004–2005

Ogrinec Aleksander

učna pomoč učencem, 1997–1998

Ojsteršek Sabina

učiteljica slovenščine, 2000–2001

Olaj Milica

učiteljica razrednega pouka, 1974

Omerzu Franci

učitelj športne vzgoje, 1991→

Osolnik (Setničar) Andreja

učiteljica športne vzgoje, 1990–1997

Otrin Ingrid

učiteljica razrednega pouka, 1981→

Outrata Branka

učna pomoč učencem, 2003

Pavlič Alenka

učiteljica mat. in teh. vzg., 1989→

Perše Darja

učiteljica razrednega pouka, 1988–1993

Peterlin Nuša

učiteljica razrednega pouka, 1974–1975

Pibernik Tatjana

učiteljica razrednega pouka, 1986–1990

Pilej Božidar

ravnatelj, učitelj razrednega pouka, 1983→

Pilej Hermina

učiteljica razrednega pouka, 1977–2000

Pirc Dragica

učiteljica razrednega pouka, 1969–2000

Podlesnik Irena

učiteljica športne vzgoje, 1989–1990, 1997–1999

Podlipnik Špela

učiteljica slovenščine in angleščine, 2004→

Pogačar Matjaž

učitelj slovenščine in angleščine, 1986–1992, 2003

Potočnik Simon

učitelj tehnične vzgoje, 2006→

Potočnik Zmaga

učiteljica razrednega pouka, 1993

Praper Hari

učitelj razrednega pouka, 1975–1983

Prešeren Zmajšek Lucija

učiteljica športne vzgoje, 1998→

Pučnik Petra

učiteljica slovenščine, 2001–2002

Purgar Majda

učiteljica razrednega pouka, 1980→

- Ramuta Jože**
učitelj razrednega pouka, 1990–1998
- Ravnjak Marija**
čistilka, 1983–1987
- Reba Aleša**
učiteljica biologije, 1994–1995
- Reisner Matjaž**
učiteljica geografije in zgodovine, 1989→
- Repanšek Uroš**
učiteljica gosp. in podaljšanem bivanju, 1992→
- Repič Zvone**
psiholog, 1986–2005
- Rifelj Martina**
druga učiteljica v razredu, 2003→
- Ritonja Slavica**
učiteljica razrednega pouka, 1971
- Rode Magda**
učiteljica razrednega pouka, 1969–1973
- Romšak Dragica**
učiteljica angleščine, 1992–1998
- Rot Djalil Tatjana**
knjižničarka, 1993–1996
- Rovšek Jana**
učiteljica razrednega pouka, 1986→
- Rutar Aleš**
učitelj tehnične vzgoje, 1996–1998
- Senica Zabret Jožica**
učiteljica fizike in teh. vzg., 1986→
- Sever Darja**
učiteljica športne vzgoje, 1987–1990
- Sitar (Raztresen) Darja**
učiteljica angleščine, 2001–2003
- Sitar Sonja**
učiteljica razrednega pouka, 1970–2002
- Slanšek Marinšek Tanja**
učiteljica angleščine, 2002→
- Slavkovič Saša**
učiteljica angleščine, 2003
- Smerkolj Minka**
kuharica, 1969–1976
- Solje Andreja**
učiteljica razrednega pouka, 1982→
- Sternad Helena**
socialna delavka, 2004., 2005→
- Stojanović Ljilja**
čistilka, 1998→
- Sušnik Dušan**
hišnik, 1999
- Svete Nuša Mojca**
2. učiteljica v razredu, dod. pom. učiteljica, 2004→
- Šabotić Milica**
čistilka, 1987–1992
- Šink Igor**
učitelj glasbene vzgoje, 1991
- Šinkovec Ivanka**
učiteljica razrednega pouka, 1979–1991
- Škrjanc Pavla**
čistilka, 1976–1979
- Šlebir Milka**
računovodkinja, 1986–2005
- Šmid Hijacinta**
učna pomoč učencem, 2001–2003
- Šolar Hrvatina Ksenija**
učiteljica angleščine, 1998–1999
- Štrajhar Jožica**
učiteljica matematike, 1986→
- Štupar Emil**
hišnik, 1986–1999
- Šuštar Jožica**
kuharica, 1986→
- Teršek Mira**
učiteljica razrednega pouka, 1981→
- Tičar Nika**
učiteljica v podaljšanem bivanju, 1986–1990., 2001–2005
- Trobentar Boris**
učitelj športne vzgoje in v podaljšanem bivanju, 1986→
- Vavpotič Alenka**
učiteljica v podaljšanem bivanju, 1982–1983
- Velepič Ana**
učiteljica izbirnega predmeta, ples, 2005–2006
- Verbančič Janja**
dodatna strokovna pomoč, 2005→
- Vidic Irena**
učiteljica glasbene vzgoje, 2001
- Vidmar Jelena**
socialna delavka, 1986–2005
- Vidmar Tadeja**
čistilka, 2001–2003
- Vodlan Violeta**
učiteljica razrednega pouka, ravnateljica, 1981→
- Volčič Jadran**
učitelj v podaljšanem bivanju, 1994–1997
- Vrhovec Vlasta**
učiteljica angleščine, 2001–2002
- Vrhovnik Mirta**
učiteljica angleščine, 1992–1995
- Vrhovnik Veronika**
čistilka, 1999→
- Vukmir Andreja**
knjižničarka, 1996→
- Zajc Polona**
čistilka, 2005→
- Zalaznik Branka**
učiteljica razrednega pouka, 1974→
- Zore Helena**
učiteljica v podaljšanem bivanju, 1981–1990
- Zore Katarina**
učiteljica slovenščine, 2005→
- Žebavc Karolina**
učiteljica razrednega pouka, 1974–1990
- Žurbi Stane**
kuhar, 1986→

Greško

Ilmen

Jaka

Haris

Sandra

Adri

Aljosa

Luka

Maja

Tomislav

Danijel

Bojan

Figa

Katja

Damir

Asim

Miki

Tjasa

Tjasa

Jariga

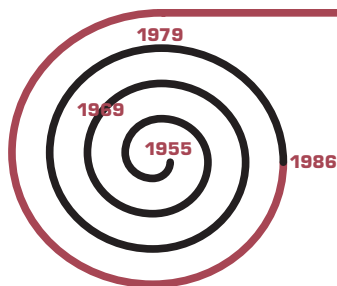
Majna

Tjasa

Klana

1986/1987
8. a

Ahlin Bojan, Božič Barbara, Gregorinčič Milan, Hilić Nermin, Jančar Katja, Jurač Alojzij, Juteršek Tomaž, Kavčič Polona, Kern Vesna, Korošec Sabina, Markovič Helena, Mestek Mitja, Novak Špelca, Pavlič Marija, Pelikan Janja, Rajgelj Sabina, Recek Suzana, Redja Tanja, Schumet Tanja, Starovasnik Tanja, Svetelj Barbara, Škafar Matej, Škrjanc Marija, Štebe Nataša, Vereš Jolanda, Vrabc Tomaz, Vrtačnik Adrijana, Zupanec Barbara, Zupin Suzana

8. b

Berčič Borut, Bibič Nataša, Boltežar Petra, Burja Darija, Caserman Roman, Čermelj Simona, Černigoj Matej, Drgan Julija, Drolc Tanja, Galičič Mateja, Globočnik Saša, Godicelj Damjan, Hočevar Aleksandra, Ipavec Elizabeta, Koritnik Mateja, Leban Lidija, Matijaš Danilo, Momčilović Andrej, Pirc Vanja, Pirš Darja, Plestenjak Tanja, Prezelj Anita, Primožič Damjan, Sedej Aleš, Sitar Klemen, Skvarča Bogomira, Šaubah Matjaž, Šraj Uroš, Štembal Tadeja, Šuštar Marko, Trpčević Betka, Vidmar Iztok

1987/1988
8. a

Baloh Janja, Berlec Boštjan, Bosnič Jure, Brglez Andrej, Grošelj Marjetka, Joger Aleksander, Kragelj Igor, Lesjak Polona, Mali Aleksander, Piskar Tanja, Pogačar Roman, Požar Sonja, Prezelj Jasmina, Pustotnik Primož, Rutar Rok, Smodiš Roman, Smolej Marjetka, Šalej Darja, Šolc Saša, Šuštar Simona, Velič Denis, Vidovič Boris, Vitkovski Suzana, Vovk Gregor, Vrhovnik Karmen, Zlatković Goran, Zobavnik Nataša

8. b

Bajde Valerija, Bergant Aleksander, Burkeljca Tomaž, Cvijanović Sabina, Dolenc Andreja, Džuričin Zoran, Hilić Nermin, Hvala Kristjan, Jericjo Sebastijan, Karnar Marko, Korošec Damijan, Kuhar Valerija, Lasič Darja, Majstorović Snežana, Mežnar Franc, Pavlič Marta, Peterlin Robert, Petrovčič Nina, Ponikvar Aleš, Prelovšek Simona, Puhan Robert, Semprimožnik Vesna, Sopotnik Stanka, Štritof Valentin, Vodlan Gregor, Vrdelja Nataša

1988/1989
8. a

Begić Zenaida, Cajhen Anja, Crnoja Oliver, Čirovič Goran, Drčar Mihael, Ferjuc Judita, Golobič Helena, Grčar Silvo, Hemetek Barbara, Irt Manica, Koller Valerija, Mahić Sebina, Močnik Maja, Novak Sabina, Osterman Judita, Pavlič Rajko, Pevčević Nataša, Puhan Damjan, Rutar Milena, Sedej Petra, Smole Sabina, Stanić Aljoša, Sušnik Matej, Trafela Branka, Urbanija Sebastjan, Velič Sanda, Zupanc Borut, Žabkar Janez

8. b

Bajde Martina, Balantič Primož, Dorčič Albina, Gorše Lilijana, Hočevar Marija, Hribar Bojana, Jankovski Jane, Jovanović Bojan, Korošec Mirjam, Kregar Mateja, Kuhar Mateja, Mijatović Milena, Novak Tanja, Petkovšek Boštjan, Poljanšek Marija, Semeja Mitja, Sitar Gregor, Starovasnik Simona, Strehar Urška, Sušnik Tina, Vidergar Bernarda, Zajc Mitja, Zaplotnik Boštjan, Zore Damijan

1989/1990
8. a

Balut Dušan, Bremec Jasminka, Cvetko Marko, Drolc Sonja, Jakša Klemen, Juntez Katja, Keržič Roman, Kladnik Marjanca, Klemen Vida, Koncilija Sebastijan, Korošec Karolina, Lamberšek Klavdija, Lamovšek Mojca, Marjanović Sašo, Oštir Barbara, Petkovšek Urška, Pikel Mitja, Pilej Polonca, Schumet Edvard, Sovinšek Veronika, Starovasnik Sonja, Strupih Robert, Šabotič Enver, Šardi Oliver, Štritof Irma, Trček Ksenija, Trebušak Katarina, Vidovič Sebastijan, Vodlan Nataša, Vovk Petra

8. b

Begić Ibrahim, Belcijan Gregor, Bursič Brane, Gams Miša, Holc Aleš, Homar Marija, Kočan Džemal, Kovačević Darko, Krivorotov Jasna, Majdič Ema, Martinjak Damir, Matijaš Nina, Mošnik Matej, Pirš Silva, Plut Barbara, Pogačar Urška, Poglednik Robert, Poljanšek Janez, Randjelović Dragana, Ravnikar Alenka, Semprimožnik Valerija, Šetrajčič Domen, Švigelj Tomaž, Iskra Tadej, Teršek Andraž, Trivić Mirko, Virant Klavdija, Vrabc Matej, Zagoričnik Luka

1990/91**8. a**

Adrović Alen, Begić Eldar, Bizjak Iztok, Golob Barbara, Hace Jernej, Jačimović Tanja, Jesenovec Gregor, Kajtazović Damir, Kalčić Blanka, Klemenc Karim, Kukovič Tina, Petrov Roman, Plut Ema, Ristić Nenad, Rnjak Simon, Salkanović Marijo, Spasić Katja, Stojković Biljana, Stoschitzky Uroš, Šulin Žiga, Tiganj Sead, Vidergar Nives, Volkar Frančišek, Vrhunec Sandra, Zlatković Ljubomir, Zorman Žan

8. b

Adrović Azra, Aleksić Lucija, Baš Denis, Bergant Robert, Bešić Enesa, Burnik Nina, Cerer Ajda, Gavranović Denis, Grandovec Tanja, Ilić Slađana, Jagodic Martina, Knez Andrej, Koritnik Andrej, Kosić Dalibor, Letnar Romana, Mlakar Aleš, Novak Apolonija, Otrin Urška, Perko Aleksandra, Pirc Jasna, Polanić Marko, Poljanšek Marta, Redja Dejan, Ristić Boban, Štebe Rosana, Stendler Mojca, Udovč Mateja, Vučenik Davorin, Zore Janez

1991/1992**8. a**

Alilović Mirsad, Andič Rok, Drolc Aleš, Đuričin Dragan, Golobič Gorazd, Hribar Gregor, Jelnikar Aleš, Juteršek Irena, Klemenc Tilen, Kralj Ingrid, Krznar Sergeja, Mali Andreja, Matoh Matjaž, Miladinović Marko, Plut Tamara, Podbelšek Gregor, Poličnik Sabina, Ponikvar Darja, Prešeren Matjaž, Rauter Tjaša, Sitar Liza, Skvarča Samo, Spruk Damjana, Velić Reufa, Žučko Tina

8. b

Adrović Edita, Antanasković Bojan, Bizjak Mario, Breznik Barbara, Buinac Bojan, Ciglar Samo, Golob Aleš, Hrabar Nika, Hušić Nataša, Jambrošič Jure, Košir Primož, Kutman Gregor, Lederer Dejan, Lesjak Martina, Mali Nikolaja, Panič Petra, Perme Aleksandra, Poglednik Tadeja, Rozman Monika, Semeja Aleš, Šolc Urška, Weit Anže, Zejnelagić Danina, Zorman Aleš, Žagar Edvard, Žavbi Alenka

8. c

Flerin Danijela, Gavrič Barbara, Kahne Matija, Kenda Matjaž, Kern Janja, Kladnik Gašper, Kladnik Meri, Klemen Stanko, Krivorotov Ines, Mavrin Marijana, Mišakov Aljoša, Pajić Đengis, Pandurić Monika, Pikl Robert, Posavac Vera, Semprimožnik Simona, Suhadolčan Neva, Šarec Marjan, Šegula Matej, Šuštar Matej, Ulčar Rok, Urankar Damijan, Vrtačnik Primož

8. č

Belak Jelka, Berić Željko, Bizjak Jurij, Golob Sandi, Grilj Metka, Gustinčič Uroš, Ipavec Helena, Jankovski Violeta, Kaker Anton, Koncilja Anja, Kotnik Mateja, Malek Peter, Muhič Nevenka, Mušič Gregor, Obradović Goran, Očepek Gregor, Pandža Anela, Podjed Samo, Rak Irena, Štebe Aleš, Vavpetič Primož, Volgemut Miha,

1992/1993**8. a**

Alilović Asad, Avman Barbara, Berisha Vesna, Chiappolini Loredana, Djuras Boris, Drolc Tone, Golubović Ermin, Grad Laura, Grobelšek Barbara, Koritnik Borut, Levec Sašo, Miletić Nina, Poljanšek Lucija, Poljanšek Špela, Sitar Špela, Slatnar Ksenija, Slatnar Mateja, Strupih Miha, Svete Miha, Špende Mitja, Trebušak Damjan, Trebušak Zora, Vidmar Uroš, Zagoričnik Jure, Zorman Vesna, Žnidarič Mateja

8. b

Brllec Branka, Cerar David, Crnoja Dalibor, Drolc Lidija, Gorjup Simona, Grudnik Miha, Halilagić Jasmina, Jeras Robert, Jerman Emil, Kesič Katarina, Koželj Bernardka, Mlakar Maja, Novak Tanja, Pilić Oliver, Pogačnik Martin, Puh Barbara, Puntar Nataša, Rozman Brigita, Sitar Martina, Slatnar Tatjana, Stare Nina, Svetec Gregor, Špacapan Erazem, Šterlekar Barbara, Veršnik Manica, Vrhovnik Damijan, Vrhovnik Matjaž, Zabavnik Helena

8. c

Agović Alma

Breznik Boštjan, Cvetanovska Sunčica, Hajrudinović Aldina, Hemetek Martina, Jemec Jure, Jovanović Goran, Kenda Nina, Koželj Andreja, Krivorotov Nikolaj, Kugler Katja, Lamberšek Klemen, Lužar Mirjam, Majstorović Natalija, Mijatović Gordana, Mladenović Ljiljana, Mravlje Dejan, Mulalić Selma, Ogradi Jure, Pajić Igor, Resnik Jerneja, Salpar Andreja, Smerke Rok, Stanić Romana, Šuštar Slavko, Trobentar Barbara, Turk Janez

8. č

Ačkovič Aleš, Bukovec Žiga, Cocej Tamara, Cvijanović Bojana, Fehratović Dijana, Fileković Suad, Flis Miha, Gorše Rok, Hace Boštjan, Iskra Nina, Juhant Nataša, Keršič Uroš, Korošec Mitja, Kos Marija, Kukanja Bojana, Lorber Bojan, Manojlović Goran, Marjanović Liljana, Mijoč Ines, Pavlovič Bojan, Poravne David, Salkanović Maja, Slapar Primož, Slapnik Irena, Šarec Romana, Trebušak Andreja, Vajs Boštjan, Zobavnik Rok, Zorman Mateja, Žavbi Tanja

1993/1994**8. a**

Bartol Robert, Begić Elvis, Borojevič Teodora, Caserman Tomaž, Husić Jasmina, Jereb Žiga, Jeretina Urška, Jurić Nina, Juteršek Janja, Kočan Sanela, Kodra Matija, Kos Boštjan, Košir Aleš, Krivorotov Marko, Maligoj Mateja, Miletić Ljiljana, Osolnik Gregor, Panič Ljiljana, Petrov Sabina, Plevel Andrej, Semprimožnik Jure, Sitar Matej, Skerbinek Tanja, Šahinović Jasmina, Vengust Uroš, Vidmar Janez, Vrabec Blaž, Zejnelagić Miran, Zlatković Gordana

8. b

Adrović Denis, Bujanić Karmen, Burkeljca Lidija, Cerar Robi, Djuras Mario, Dolinšek Matjaž, Ferjuc Tadeja, Humar Katja, Jazbinšek Matejka, Jež Gregor, Jug Andrejka, Kustec Nina, Kutnar Barbara, Lederer Mateja, Marolt Andreja, Mikolič Matej, Pilić Matej, Prosen Primož, Randelović Dejan, Ravnik Mitja, Ravnikar Maja, Rems Kristjan, Rojc Kristjan, Šuc Luka, Trop Miha, Tršinar Ana, Zabavnik Matija, Žavbi Goran

8. c

Anžin Matej, Bergant Andreja, Burja Damjan, Cvetanovski Toni, Fehratović Adelina, Golob Maristela, Gostečnik Barbara, Grkman Monika, Hasandić Milada, Kecić Tatjana, Kolar Kazimir, Koleto David, Kosić Darko, Latić Azra, Logar Suzana, Madžova Olivera, Pavlović Nataša, Pikel Natalija, Pogačar Bogdan, Skok Nives, Spasić Goran, Vidergar Erika, Zdravković Aleksander, Zupan Marjan

8. č

Adrović Elza, Balut Gorazd, Dejanović Nikolina, Duraković Admir, Flisar Tina, Gorjup Miriam, Ilmić Irma, Ljubijankić Edina, Merčun Karmen, Možina Simon, Osolin Tanja, Polajžar Tatjana, Primožič Zoran, Puh Tina, Ramšak Žiga, Smole Tomaž, Sobočan Katja, Suhadolčan Jure, Štebe Aljoša, Zalokar Miha, Žerovnik Tea, Žnidar Natalija,

1994/1995**8. a**

Adrović Sead, Adžić Lidija, Arko Petra, Brulc Damjan, Djurić Danica, Džolić Uroš, Đurić Dragan, Erazem Urška, Goriup Gregor, Gorjup Tomaž, Grčar Katarina, Gršič Rok, Kajtazović Petra, Koželj Sebastjan, Koželj Urška, Kralj Saša, Mali Jure, Plut Miha, Prešeren Saša, Ristić Aleksandra, Seneković Tomo, Stanko Damjan, Tegelj Danijela, Toman Primož, Velić Sanela,

8. b

Bider Matija, Burja Alenka, Burja Katja, Cvetko Boštjan, Duković Ana, Gams Jan, Grubešić Vesna, Ilić Vesna, Knez Igor, Konvenak Mateja, Košir Alenka, Martinjak Jure, Močnik Jure, Otrin Nina, Pajić Duško, Pogačar Peter, Sopotnik Aleš, Stupar Dragan, Šulin Matija, Trivić Branko, Vidović Petra, Žnidar Sebastjan,

8. c

Adrović Rešad, Agović Almira, Agović Anela, Burja Mitja, Čampelj Maja, Drnovšek Samo, Grahovac Aleksandar, Hočevar Alenka, Hribar Štefan, Kosec Dominika, Lap Jan, Leban Erna, Matičič Matija, Omejc Tadeja, Pandurić Gabrijela, Požar Luka, Rampre Maja, Sitar Nina, Trtnik Samo, Udovč Borut, Vrečar Jure, Zupanc Katarina

8. č

Bojec Petra, Fatkić Tehvida, Flerin Primož, Hribar Barbara, Jokić Dragan, Juteršek Mihael, Kalan Mateja, Podlipnik Špela, Pohlin Boštjan, Resnik Uroš, Šarec Nataša, Šekić Adisa, Šundić Katarina, Šuštar Daniela, Tiganj Sanela, Trebušak Blaž, Volgemut Jurij, Vrhovnik Dejan, Zdravković Žaklina, Zore Mateja

1995/1996**8. a**

Berisha Enver, Bibič Kristina, Bizjak Janja, Brkić Saša, Brun Bruno, Drosk Vojko, Erjavec Tina, Jagodic Rok, Juhant Vili, Kokovnik Martina, Košir Boštjan, Mahić Senad, Markelc Marija, Mladenović Kosta, Osolnik Lucija, Panić Dragan, Plevel Matjaž, Povše Jure, Prcić Bojan, Slapar Irena, Topolovec Sabina, Učakar Natalija, Vrtačnik Polona, Zupan Anita, Žavbi Benjamin, Žvanut Andrej,

8. b

Bakovnik Marko, Bešić Edin, Djuras Igor, Duraković Ermin, Flisar Rok, Gavranović Tina, Grašič Mateja, Ilić Aleksander, Jeras Saša, Jurić Maja, Mikec Klemen, Korošec Simona, Kristan Damjan, Levec Uroš, Mrkač Aljoša, Perme Miha, Prelesnik Simona, Prokofjev Diana, Rakef Primož, Rnjak Anja, Tramšek Blaž, Vrhovnik Katja,

8. c

Adrović Senad, Bečiragić Elmir, Begić Đula, Beketić Marko, Bosančić Dragan, Delić Zehrada, Fatkić Semin, Flis Matic, Golob Davorin, Holc Petra, Hribar Rok, Jericjo Aleš, Jurač Monica, Kambič Maša, Pogačar Tamara, Resnik Meta, Slapar Tanja, Smešnjavec Ksenija, Smešnjavec Nataša, Spahić Vesna, Svetek Daša, Šalej Andrej, Stupar Boštjan, Šuštar Boštjan, Tunja Staša, Zanoškar Primož, Zupanc Marko, Žorž Jure

8. č

Agović Melisa, Baloh David, Božič Tomaž, Erkić Dušanka, Flajs Katja, Hace Tina, Jemec Nina, Kladnik Martin, Križaj Polonca, Lipar Gregor, Lukić Goran, Mahić Samira, Manojlović Slavica, Miljutin Brina, Mrkalj Armin, Mulalić David, Obradović Vesna, Otrin Petra, Podgorelec Miha, Rajgelj Miha, Ramšak Živa, Resnik Gregor, Slapar Tomaž, Strgar Andreja

1996/1997**8. a**

Bele Andreja, Brulc Nataša, Buinac Nataša, Ciglar Luka, Drosk Mojca, Đurić Suzana, Galvač Janko, Homar Gašper, Ivančič Alenka, Jazbec Luka, Jug Matjaž, Kočnik Polonca, Lanišek Irena, Mali Mitja, Mujetić Husmina, Podbelšek Urban, Rauter Katja, Skerbinek Vojko, Skitek Nina, Stojanović Vladan, Špacapan Aljaž, Štupica Matej, Zlatnar Simon, Zorman Grega

8. b

Arh Matevž, Arko Maša, Brlec Janez, Bujanič Barbara, Dizdarević Alis, Grubešić Zlatko, Jazbinšek Katja, Jeglič Alma, Kovačević Andreja, Kranjec Luka, Kuzmanović Siniša, Lampič Larisa, Orešnik Manca, Pervinšek Boštjan, Pohlin Igor, Pohlin Maja, Poljanšek Saša, Sitar Marko, Spruk Jure, Stoilova Tanja, Stojanović Katarina, Štrajčič Leja, Urbanija Anja, Vrviščar Boštjan

8. c

Alandžak Jadranka, Dejanović Džani, Dobovšek Darja, Galin Anže, Grkman Mateja, Grubešić Mirjana, Janković Petra, Juhant Jure, Jularić Dario, Loboda Janez, Lužar Erika, Mekić Edisa, Merčun Edo, Prišel Jure, Slapar Tina, Slaviček Jure, Suhoveršnik Nastja, Sušnik Aleš, Šarc Špela, Šuligoj Mitja, Vidregar Valentin

8. č

Adrović Nijaz, Anžur Katja, Galin Mitja, Grdin Rok, Hribar Petra, Kern Boris, Kočar Jaka, Muhič Maja, Oražem Marjan, Rak Stanislav, Resnik Samo, Stević Ilijana, Štupar Špela, Viriant Erik, Vrhunec Gregor, Zorman Boštjan, Žagar Borut, Žavbi Matjaž

1997/1998**8. a**

Agović Jasmina, Alilović Mihad, Brkić Siniša, Flisar Maša, Glavač Miha, Grabovac Anže, Grad Nina, Habjanič Matej, Kokovnik Jera, Kokovnik Urša, Kos Tilen, Kovačič Špela, Kristan Petra, Medič Matej, Nartnik Urban, Osterman Primož, Pramenko Ernest, Prošić Danijela, Ravnik Matej, Sušnik Saša, Šlebir Blaž, Tegelj Simon, Vavpetič Bojan, Velić Samir, Vrečar Luka, Zupan Primož, Žebre Špela

8. b

Adžić Dragan, Barle Gregor, Bergant Katja, Berginc Robert, Bevc Anja, Cerar Urša, Dolenc Anja, Duković Mira, Đuzić Mirza, Grašič Aljoša, Hajrudinović Šemsudin, Hočevar Franci, Husić David, Kambič Miha, Koželj Jurij, Kranjc Doroteja, Mujetić Anela, Osolnik Ana, Podlesnik Grega, Poličnik Sebastijan, Prcić Damir, Soss Tilen, Štros Sabina, Tršinar Tina, Zajec Vidmar Samo, Žavbi Zalokar Smiljan

8. c

Berlec Irena, Božić Tatjana, Gorjup Marko, Lazić Vojko, Ljubijankić Sedina, Loboda Peter, Lukić Vesna, Marinček Matjaž, Matić Andrej, Novak Robi, Osolin Anja, Pirnat Rok, Pohlin Marko, Požar Nina, Singer Rok, Sobočan Simona, Stefanović Eržen Evelina, Šarc Uroš, Šljivar Denisa, Šljivar Sanela

8. č

Adrović Haris, Bergant Borut, Cimprič Anže, Drolec Urša, Eminić Elvis, Flajs Primož, Gostečnik Mojca, Habjan Kaja, Hribar Helena, Knez David, Kos Miha, Koželj Nada, Križaj Alenka, Možina Luka, Poljanšek Tanja, Rastoder Ermin, Slapnik Mario, Spahić Jasna, Štrajhar Urša, Trobentar Uroš, Vozel Uroš

1998/1999**8. a**

Alilović Mersida, Belošević Dejan, Dedić Mirela, Gorše Barbara, Grašič Andrej, Hribar Renata, Ilić Vladimir, Kerovec Maja, Košir Jure, Mežnar Tina, Osolnik Jure, Pavlović Adijana, Podbelšek Luka, Povše Luka, Rot Mandić Goran, Slapar Blaž, Tavčar Rok, Toman Vesna, Urbanija Tina, Vengust Matjaž, Vrtačnik Blaž, Zalar Žiga, Žnidaršič Urška

8. b

Begić Anela, Korošec Simon, Lukić Vladimir, Matorek Iris, Mavsar Andreja, Mladenović Katarina, Mujetić Jasmin, Pirman Damjana, Podgoršek Simon, Podlesnik Urša, Prokofjev Dejan, Senožetnik Aleš, Skitek Monika, Stojanović Nikola, Stupar Duško, Škrbec Tomaž, Šorn Žanet, Topolovec Anja, Ugovšek Jure, Vavpetič Lučka

8. c

Baloh Klemen, Bojkov Zoran, Galin Urška, Gavrić Danijel, Golob Danijela, Golob Ksenija, Hrovat Ksenija, Koželj Marko, Lasić Romana, Logar Lea, Petović Nela, Praznik Maja, Šimunić Irena, Trebušak Branka, Trebušak Robert, Zlatnar Barbara, Žorž Maša

1999/2000**8. a**

Alilović Samir, Berginc Tanja, Čevka Anže, Ivančič Matjaž, Javoršek Sebastjan, Kavčič Mark, Kukanja Gregor, Lazić Mile, Lužar Alan, Lužar David, Marković Maja, Miholjević Maja, Miklavčič Marjeta, Parić Petra, Pogačar Aleš, Rojc Urša, Stupar Žana, Šljivar Emira, Tušek Jure, Zabavnik Gregor, Žvanut Nataša

8. b

Agović Edin, Barle Katja, Djurić Nataša, Dovč Matic, Drljepan Lucijana, Grošelj Rok, Grošelj Špela, Guberinić Damir, Haziri Blerim, Ipavec Rok, Kesić Eva, Lampret Maruša, Ljubijankić Hilmija, Maligoj Blaž, Mihovec Zupanič Ela, Orešnik Mihael, Papež Gašper, Pikel Tamara, Rakef Jerneja, Semeja Alenka, Šlebir Aleš, Šoba Aleš, Vidmar Klemen, Weit Lenča, Zajc Denis

8. c

Adrović Enisa, Adrović Nihad, Ajtnik Aljaž, Cafuta Petra, Gujtman Lara, Hrastovec Alenka, Jeras Katja, Juteršek Tadeja, Kladnik Denis, Korošec Simon, Mahić Samela, Matovina Tina, Ogradi Gregor, Osmanović Izabela, Resnik Dane, Schnabl Miha, Slevce Maja, Trivić Nenad, Virient Valentina, Završnik Suzana

8. č

Balantič Marko, Erkič Tanja, Flis Maja, Gligorovska Tatjana, Gorjup Andrej, Grdin Katja, Hribar David, Kranjec Barbara, Mekić Anela, Mijatović Tamara, Mušić Damir, Novak Anita, Rastoder Sanija, Repič Marko, Rode Pina, Rode Rok, Schnabl Ana, Sekulo Tonko, Škalič Nejc, Žnidaršič Martin

2000/2001**8. a**

Adžić Goran, Cerar Anja, Dolar Gašper, Duraković Sebina, Erjavec Anita, Fehimović Domen, Gorič Asta, Kolar Evelin, Letnar Gregor, Mahić Senada, Pirman Gašper, Podbelšek Matevž, Poravne Žiga, Ravnik Tina, Razpotnik Simon, Sabljaković Edvin, Sabol Rožle, Spruk Urša, Šarc Marko, Zajc Eva, Žumer Sandra

8. b

Adžić Jelena, Bremec Lidija, Brodar Timotej, Bytyqi Gjevahire, Čas Vita, Knežević Dejan, Kovačić Ana, Koželj Rok, Ličina Eldisa, Nartnik Matevž, Nartnik Mojca, Ocvirk Lana, Podlogar Nina, Romih Luka, Serša Alen, Suhoveršnik Tine, Štrajhar Monika, Šuc Žiga, Žebre Manja, Živanić Maja

8. c

Agović Adis, Agović Nermin, Ambrož Gregor, Begić Dino, Blejc Anja, Božić Tanja, Đura Zdenko, Gradišek Mateja, Grašinar Alen, Griljc Manca, Kočar Tina, Korbar Ingrid, Marolt Miha, Mitić Rajko, Ocepek Rok, Oražem Suzana, Poljanšek Klavdija, Savanović Slađana, Sekulo Nike, Uršič Tadej

8. č

Alandžak Dijana, Dobovšek Rok, Dolar Anamari, Jeran Tina, Kokalj Tadeja, Kožar Mirsada, Levar Žiga, Margetič Frajman Maruša, Pirnat Blaž, Rečnik Urška, Romšak Anja, Sikošek Jan, Spruk Klemen, Šekić Denis, Šekić Denisa, Škufca Karin, Trebušak Vesna, Tunja Matej

2001/2002**8. a**

Agović Amela, Bevc Sara, Chiappolini David, Dernulovec Katja, Đorđić Danijel, Florjančič Maja, Hečimović Damir, Kolar Aljoša, Kramar Tamara, Kramar Andreja, Mandić Diana, Mavsar Klemen, Mehović Haris, Mustedanagić Samir, Poljanšek Tomi, Poljanšek Luka, Rejc Luka, Romih Jaka, Senožetnik Miha, Srša Uroš, Stanko Bojan, Ugovšek Grega, Vesković Ines, Vidmar Primož, Zabrič Jasna, Zorman Aleš, Zupan Anja, Žebovec Srečko

8. c

Adrović Demir, Adrović Mario, Andričić Dijana, Bosančić Zoran, Flerin Blaž, Gradišek Marko, Guberinić Nermin, Halilagić Miranda, Horvat Nina, Jurač Marko, Kveder Sašo, Ljuta Alma, Medić Gregor, Osolnik Tjaša, Plahuta Manja, Raković Damir, Repič Rok, Spasić Tjaša, Šek Žiga, Šljivar Anela, Šljivar Elvedin, Tešić Darko, Verovšek Andreja, Vovk Živa, Žurbi Maja

8. č

Alagić Rifko, Alandžak Danijela, Bešić Sanel, Blejc Matej, Brojan Rok, Dedić Anel, Erkić Jelena, Flisar Tjaša, Galičić Klara, Gorjan Grega, Grojzdek Matic, Hemetek Peter, Janković Marko, Jeras Nika, Jež Katarina, Kordež Irma, Matičič Nace, Maučec Kaja, Naseska Maja, Pinterič Domen, Poljanšek Sašo, Raković Klara, Rode Urška, Sovinšek Petra, Zver Iztok

2002/2003**8. a**

Adović Elvis, Adrović Sabina, Cankar Miha, Čaušević Maja, Delić Sanela, Đorđević Sandra, Flisar Martina, Garčević Emil, Janežič Primož, Kavčič Aljoša, Ličina Albina, Mamić Damir, Matjaž Domen, Mežnar Sašo, Omovšek Jernej, Pavlović Patricija, Pohlin Andrej, Pramenko Tina, Prelovšek Grega, Roginič Urška, Šesek Adrijana, Špeh Miha, Štros Nina, Zabrič Ema

8. b

Bavčar Alja, Biokšić Dejan, Cerk Margareta, Cimprič Eva, Dizdarević Jasna, Erceg Dejan, Girandon Miha, Griljc Januš, Hriberšek Nevenka, Korać Alisa, Kos Anja, Lampret Zala, Ljubijankić Halid, Medved Urška, Oražem Žiga, Pohlin Benjamin, Praznik Nina, Recek Nina, Serša Ajda, Slatnar Klemen, Urbanija Jana, Urbanija Sara

8. c

Agović Adela, Agović Sabina, Andričić Dejan, Arbi Tinkara, Debevc Špela, Dizdarević Adis, Đurić Damjan, Gligorovski Boris, Jerovšek Maša, Lampič Kristjan, Lenarčič Maja, Logar Špela, Lukić Miroslav, Miholjević Tjaša, Osolnik Anže, Oštir Katja, Romšak Alja, Salkić Sandra, Stonjšek Tea, Škufca Klemen, Urbanija Katja

2003/2004**8. a**

Adrović Ida, Arh Miha, Avguštin Jan, Begović Diana, Đorđić Dejan, Janežič Uroš, Juteršek Jure, Knežević Neda, Korać Ervin, Kotnik Gregor, Mandić Mišo, Matotek Sara, Mehović Mirela, Ninić Danijel, Pajek Luka, Parić Ivana, Pinterič Matjaž, Podbevšek Damjana, Preradović Dijana, Rakef Domen, Rejc Urša, Stražar Petra, Špacapan Ajda, Vesković Irma, Zabavnik Anja

8. b

Berlec Špela, Berlec Taisija, Bytyqi Arsim, Đura Suzana, Hećimović Edi, Jelečević Edita, Jelovšek Mirt, Kastelic Žan, Kerovec Marko, Klemenčič Matic, Kralj Tina, Kuhar Rok, Mikić Gorjan, Poljanšek Tjaša, Praštalo Sanja, Rajković Klavdija, Ravnikar Matic, Razpotnik Matej, Rekić Sandi, Rode Aleš, Sonc Maja, Škrbec Đogić Domen, Trajković Haziri Ota, Završnik Nina, Zorman Marko, Zorzenone Maša

8. c

Adrović Elvis, Agović Erna, Blejc Tjaša, Bojkov Robert, Bračun David, Golob Sara, Grašinar Urška, Grojzdek Grega, Hadalin Aleksandra, Horvat Nuša, Hribar Anže, Janežič Rebeka, Kavčič Katarina, Korać Alis, Miklič Žiga, Muršak Nika, Ramić Sabina, Ramšak Aleš, Singer Anže, Spruk Blaž, Strgar Luka, Suhadolc Tina, Šljivar Melisa, Vozel Klemen

2004/2005**8. a**

Bavčar Borut, Duranović Edita, Emrić Semir, Horvat Polona, Keranović Jasmina, Klemen Špela, Ličina Adisa, Ljubijankić Zlatan, Logar Tina, Matjaž Manca, Mrvar Manca, Omovšek Klara, Omovšek Luka, Stević Milan, Stojanović Nenad, Stupar Tesa, Udovč Simona, Vlajić Žana, Žagar Nina

8. b

Begović Sanja, Berisha Edmond, Berlec Lucija, Cankar Žan, Jerman Urška, Juvan Martin, Klemenčič Miha, Korać Albina, Ličina Alma, Mrak Mavrič Lonja, Osolnik Jana, Praštalo Tjaša, Rizvić Robert, Rrahmani Adelina, Volovšek Heidi, Zore Živa, Zverotić Alma, Zore Gregor,

8. c

Alandžak Alen, Bertoncej Rok, Blejc Katja, Božić Sanja, Brnot Urban, Černigoj Gregor, Drolec Gašper, Hašimović Jasna, Hrovat Aleš, Juteršek Matej, Kavčič Tilen, Kos Manca, Loboda Nežka, Mekić Edin, Miklič Lara, Možek Matic, Plahuta Andreja, Podgorelec Mateja, Stanić Katarina, Tešić Dijana, Tupy Nina,

2005/2006**9. a**

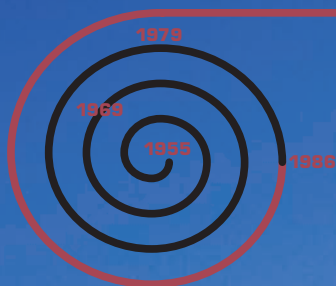
Alagić Arijana, Belošević Lea, Čaušević Sabrina, Dernulovec Primož, Golob Anže, Kramar Aleš, Krašovec Monika, Kuhar Tina, Letnar Špela, Mikić Martina, Podbevšek Urška, Poljanšek Jernej, Praštalo Sandra, Rems Klavdija, Romšak Matej, Ružić Andreja, Selko Žiga, Ugovšek Eva, Volgemut Dejan, Vuković Tina, Zakrajšek Urša, Zalar Polona, Zupan Kristijan,

9. b

Bergant Barbara, Brojan Tina, Cerar Monika, Ivanov Ljupčo, Jurač Tanja, Loboda Špela, Mačinković Igor, Pirc Faflek Tina, Ramić Ermin, Ranković Maja, Simnovčić Dominik, Šarc Rok, Šinigoj Maja, Šinkovec Teodor, Šraj Tadeja, Štremfelj Sabina, Šuštar Matic, Tavčar Klemen, Virijant Dejan, Vuga Tim,

9. c

Adrović Sanja, Bešić Meho, Debevc Maša, Đorđević Monika, Gavranović Katarina, Hribar Polona, Kamnar Lara, Korošec Sara, Kotnik Simona, Kovačić David, Močnik Luka, Poljanšek Ines, Prek Nina, Rakoš Boris, Ropas Tanja, Sikošek Miha, Suhadolc Sonja, Vidergar Monika,

**Praznovanje obletnice
so s sponzoriranjem dejavnosti omogočili:**

Alprem oprema d.o.o., Kamnik

Avtošola Šmarca, Kamnik

Cvetličarna Frezija, Kamnik

Frizerski salon M-stil Mateja Kotnik, Kamnik

Frizerski salon Pro-look Kovačič Klavdija, Kamnik

G-Studio, Domžale

GSI d.o.o., Kamnik

Hribar Jožica s.p., Kamnik

Izolacija Kern d.o.o., Kamnik

KAM-BUS, Esma Rakovič, Kamnik

KS Duplica

Libres d.o.o., Ljubljana

Mercator d.d., Kamnik

Micopy d.o.o., Kamnik

PROMO, Kamnik

Silvest nova d.o.o., Kamnik

Tech d.o.o., Kamnik

Tiskarna Vovk, Domžale

Vanja Pirc Cigoj, Kamnik

Zabavnik Anica, s.p., Kamnik

Osnovna šola Marije Vere Kamnik 1986-2006

**Zbornik ob 20. obletnici obstoja šole
kot popolne osemletke**

Izdajatelj in založnik:

OŠ Marije Vere Kamnik, zanjo Violeta Vodlan

Uredniški odbor:

*Jana Bratuž, Jožica Senica Zabret, Jožica Štrajhar,
Violeta Vodlan, Andreja Vukmir*

Jezikovni pregled:

Jana Bratuž

Slika na naslovnici:

Boris Bratuž

Oblikovanje in priprava za tisk:

Jožica Štrajhar, G-Studio

Tisk:

Tiskarna Vovk

Naklada:

800 izvodov

Kamnik, september 2006